

העולם הזה

תתאלוף רן פקד, שעזב את צה"ל

בעיקבות הטענות שהרג שבוי, טוען:

מפקד

חיל

האוויר

מתנכל

לי!

LIBERTY

המראה החופשי

להיות קלה, גמישה ומשוחררת – זהו חלום של כל אשה. חלום זה מתגשם ב„ליברטי” של טריומף.

„ליברטי” החזיה הגותנת לגורתך את המראה החופשי, הטבעי...

ו„ליברטי” היא רק אחת משלל הדגמים של טריומף אינטרנשונל.

חזית טריומף – הסוד הנפלא שמתחת לשמלה.

בטוחה, חופשיה ונחשקת

LYCRA®

רק לעיתים רחוקות, כשאנחנו בטוחים לחלוטין גם במהמנות המידע, גם בראי שונות המוחלטת, גם בחשיבותו.

עשרת

המופלאים

לא בנקל החלטנו להקדיש בגיליון זה — הגיליון השני של פסח — תריסר עמודים לנושא אחד: שיחזור תולדותיהם של עשרה ישראלים שנולדו ב-1940. אין זו התרפקות על העבר, להיפך: זוהי חקירה לעומק לגבי ההווה, תריסר ישראלים מכל השכבות יצאו לדרך. העולם הזה הנצחית את מאווייהם וחלומותיהם כשהיו בני 15. עכשיו הם בני 40. לאן הגיעו? כיצד התגשמו או לא התגשמו חלומותיהם? האם הם מאוכזבים או מרוצים? האם כך תיארו לעצמם את חייהם במדינה, שהיתה או צעירה? שלוש מלהמות גדולות והסכסוך שלוש תקופות מילחמת-העצמאות. יתכן שבעזרת הראשונה, איך הם השפיעו על חייהם? הם התחננו, יש להם ילדים, הם מת-פרנסים. מה דעתם על מצבם? זוהי בבואה נאמנה של כל האוכלוסיה הישראלית, בני הדור הראשון שגדל ושהתבגר בתוך המדינה עצמה. אחרי תקופת מילחמת-העצמאות, יתכן שבעזרת סיפורים אלה תלמד גם משהו על עצמך. סברנו שכדי להקדיש את המרחץ והמקום הדרושים לחשיפת התמונה, ניציח על מלאכה זו כתבת העולם הזה, יעל תדמור.

בעייתה הגדולה הראשונה היתה לאחר את האנשים. 25 שנים הן תקופה ארוכה, ביוחד במדינה שבה האוכלוסיה כה גידלת. קודם כל פירסמנו את תמונותיהם של העשרה, כפי שהיו אז, במודעה בולטת בעמוד זה. קיווינו שחלק מהם יתקשרו. התשובה היתה מעבר לציפיה. חמישה מבין העשרה התגלו תוך כמה ימים — רובם התקשרו בעצמם, אחדים וזהו על-ידי מכרים, קוראי העולם הזה, שכיוונו את יעל תדמור לעבר היעד. שלושה נוספים התגלו כאשר פירסמנו מודעה שנייה. איש אחד נעלם כליל, כאילו בלעה אותו האדמה. כל עבודת הבלשות לא הויה עילה. האיש איננו. נראה שגם אין לו מי שפחה בארץ. הוא לא השאיר גם שום עיקבות במירושם-ההושבים. אחד נמצא בעזרת המחשב של משרד-הפנים. היה זה הנער העובד, משה משיח. בספר הטלפונים של איור תל-אביב בלבד רשומים כ-15 אנשים בעלי שם זה. אולם למזלנו, בכל הארץ כולה יש רק משה משיח אחד, שנולד בשנת 1940. לא היו בידנו נתונים אחרים.

קריאה במסוף התל-אביבי של המחשב העלתה כי הוא גר בבת-ים. ברחוב כינרת 3, מברוק במישרד-התיקשות עלה כי למשה משיח, הגר בכתובת זו, אין טלפון. כשהגיע הצוות לבת-ים, התחיל לחפש את הכתובת, כשהוא שואל את העוברים ושבים. אולם איש לא שמע על רחוב בשם זה. "בבת-ים?" שאל כל אחד. לבסוף נמצא צדיק אחד לרפואה, שי ידע. בלא אמונה יתרה נסע הצוות לפי הוראותיו אל הקצה השני של העיר. שם אכן נמצא הרחוב הקטנטן. הצצה חטופה בלוח היבות-הדואר גילתה את השם משה משיח. נרגשים טיפסו אנשי-הצוות במעלה המדרגות, האם זה הוא או לא? האשה שעמדה בפתח הדלת נשאלה בקוצר-נשימה אם משה בבית (כימעט ושאלו אם הוא בכלל קיים), האשה ענתה בחיוב, אך בחשדנות-ימה: "אבל מה אתם רוצים ממנו?"

האם כתבו עליו לפני 25 שנה בעיר תן? שאלה הכתבת במהירות, וכשהאשה פרצה בצחוק, "צבטנו עצמנו כדי לבדוק אם אין זה חלום". תוך שתי דקות ישבנו אנשי-הצוות פנים אל פנים מול משה משיח, שרבע שעה קודם לכן פיקפקו בקיומו. אגב, משיח כבר ידע מדוע מחפשים אותו. יום לפני-כן הציץ במיקרה בגיליון של העולם הזה שהיה בידי שכנה, וכשנת-קל מבטו בתצלום של עצמו, "כמעט התי-עלפתי!"

האם כתבו עליו לפני 25 שנה בעיר תן? שאלה הכתבת במהירות, וכשהאשה פרצה בצחוק, "צבטנו עצמנו כדי לבדוק אם אין זה חלום". תוך שתי דקות ישבנו אנשי-הצוות פנים אל פנים מול משה משיח, שרבע שעה קודם לכן פיקפקו בקיומו. אגב, משיח כבר ידע מדוע מחפשים אותו. יום לפני-כן הציץ במיקרה בגיליון של העולם הזה שהיה בידי שכנה, וכשנת-קל מבטו בתצלום של עצמו, "כמעט התי-עלפתי!"

האם כתבו עליו לפני 25 שנה בעיר תן? שאלה הכתבת במהירות, וכשהאשה פרצה בצחוק, "צבטנו עצמנו כדי לבדוק אם אין זה חלום". תוך שתי דקות ישבנו אנשי-הצוות פנים אל פנים מול משה משיח, שרבע שעה קודם לכן פיקפקו בקיומו. אגב, משיח כבר ידע מדוע מחפשים אותו. יום לפני-כן הציץ במיקרה בגיליון של העולם הזה שהיה בידי שכנה, וכשנת-קל מבטו בתצלום של עצמו, "כמעט התי-עלפתי!"

האם כתבו עליו לפני 25 שנה בעיר תן? שאלה הכתבת במהירות, וכשהאשה פרצה בצחוק, "צבטנו עצמנו כדי לבדוק אם אין זה חלום". תוך שתי דקות ישבנו אנשי-הצוות פנים אל פנים מול משה משיח, שרבע שעה קודם לכן פיקפקו בקיומו. אגב, משיח כבר ידע מדוע מחפשים אותו. יום לפני-כן הציץ במיקרה בגיליון של העולם הזה שהיה בידי שכנה, וכשנת-קל מבטו בתצלום של עצמו, "כמעט התי-עלפתי!"

האם כתבו עליו לפני 25 שנה בעיר תן? שאלה הכתבת במהירות, וכשהאשה פרצה בצחוק, "צבטנו עצמנו כדי לבדוק אם אין זה חלום". תוך שתי דקות ישבנו אנשי-הצוות פנים אל פנים מול משה משיח, שרבע שעה קודם לכן פיקפקו בקיומו. אגב, משיח כבר ידע מדוע מחפשים אותו. יום לפני-כן הציץ במיקרה בגיליון של העולם הזה שהיה בידי שכנה, וכשנת-קל מבטו בתצלום של עצמו, "כמעט התי-עלפתי!"

האם כתבו עליו לפני 25 שנה בעיר תן? שאלה הכתבת במהירות, וכשהאשה פרצה בצחוק, "צבטנו עצמנו כדי לבדוק אם אין זה חלום". תוך שתי דקות ישבנו אנשי-הצוות פנים אל פנים מול משה משיח, שרבע שעה קודם לכן פיקפקו בקיומו. אגב, משיח כבר ידע מדוע מחפשים אותו. יום לפני-כן הציץ במיקרה בגיליון של העולם הזה שהיה בידי שכנה, וכשנת-קל מבטו בתצלום של עצמו, "כמעט התי-עלפתי!"

"עימוד" — הפעולה שבה הופך החור-מר הכתוב, המצולם והמצויר לעמוד. תיכונן העמוד ושירטוטו, עבודה זו נע-שית אצלנו במישרי המערכת, וזהו הר-שלב המכריע של הכנת העיתון. במעמד זה נבחרות התמונות שייכנסו לכתבה, נקבעות סופית כותרת הכתבה, כותרת-המישנה שלה, הכותרות לתמונות וכי, למעשה זהו עיצוב הכתבה, כפי שהיא מגיעה אליך. על ביצוע העימוד אחראי **"עורך העימוד"** או **"העורך הגראפי"**.

"פתיח" — אצלנו זהו הפסקה המור-פיע באותיות גדולות, לרוב מעל לכור-תרת העיקרית, שבא להגיד לך בקיצור במה העניין, ולמשוך אותך לקריאת הר-כתבה. בימינו לבין עצמנו אנחנו משתמי-שים בדרך כלל במילה המקצועית האנג-לית — **"ליד" (LEAD)**.

"ספרד" (SPREAD) מילה אנגלית שפירושה — פריסה של כתבה על גבי שני עמודים לפחות. אנחנו משתמשים בה במובן זה. כשאנו אומרים בישיבת-המע-רכת שכתבה מסוימת תהיה **"ספרד"**, הכוונה היא שתפוס יותר מעמוד אחד. **"בוניה"** הוא אצלנו, כמו בכל עיתון, האיש או האשה העובר על החומר שדור-במכונה, המסמן את השיאוות והמהיר-אותו לתיכון. והיא **"ההגהה הראשונה"**. אחריו באה **"ההגהה השנייה"**, לרוב כי-שהעמוד הוא כבר **"מעומד"** (אחרי ש-ה"עימוד" נעשה במערכת על גבי הניר, הוא נעשה בדרפוס בפועל, על-ידי צירוף הגלופות, שורות-העופרת, הכותרות וכו', ונוצר העמוד בצורתו הסופית), וכן הל-אה, עד להגהה הסופית, שהוא אמור להיות בלי שגיאות (בתיאוריה).

"עורך הדרפוס" הוא האדם הנושא אצלנו את האחריות המערכתית לכל הר-מתרחש בדרפוס. מאחר שאנו עורכים את כל החומר, עד לפרט האחרון, במערכת, בעת **"העימוד"**, לא נותר לעורך-הדרפוס (אצלנו זוהי עורכת-דרפוס) אלא להקפיד על כך שהוראות המערכת תתמלאנה גם למעשה. זה מחייב לא פעם ביצוע תי-קונים של הרגע האחרון: קיצור חומר כדי להתאימו למקום שיועד לו, או הארכת החומר למען אותה מטרה.

"קונטקטים" (הדפסי-מע) הם התצ-לומים של הצלמים, שהודפסו על-ידיו בגיר-דל הטיבעי של התשליל (נגטיב), אחרי פיתוח הסרט. העורך או ראש-המערכת, לפעמים גם הכתב שהיה אחראי על הר-כתבה, עוברים על ה"קונטקטים" ובוחרים

משה משיח: לפני 25 שנים והשבוע
"אילו ראיתי, הייתי מתעלף..."

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תד-אביב, רחוב גורדון 3, מ.ל. 03.232262/3/4 תא-דואר 136 • מען מברקים: **"עודמפרם"** • העורך הראשי: אורי אבנרי • ראש המערכת: יוסי ינאי • עורך-תכנית: יוסי שנון • עורכת כיתוב: ענת ישראלי • עזמי מערכת: ציון צפריר וגילה רוזן • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחזקת המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: **"העולם הזה"** בע"מ • מודפס ב"הדפוס החישי" בע"מ, תל-אביב, רחוב כ"ר אביגדור • הפצה **"גד"** בע"מ • גלופות: צינוקורפיה **"כספי" בע"מ**.

ש... או "מעניין ש..."
"למעלה ממיליון" במקום "יותר ממיל-יון".
"על מנת" במקום "כדי".

ביטויים אלה חודרים בסיטונות רועי-תונים — לא מפני שהכותבים רוצים להצטעצע, אלא מפני שלא למדו בבית-הספר ה"עברי" שפה אחרת. ככל שגד-לה הבורות הלשונית (והאחרת), כן גדל הצורך הפנימי של הבורים לדבר ולכתוב בסיגנון מופת. העושה רושם על בורים אחרים.

האחרים על הכיתוב בהעולם הזה נדרשים לעמוד על המישמר, אך לעיתים עוברים הביטויים המשובשים גם תחת עי-נם הפקוחה, וחבל, הדבר המרגיז הוא שבאיוהשווה מקום קשה לעמוד מפני הר-מבול, בגלל שהוא חודר לכל מקום.

כיתוב

ושיכתוב

ובעניין אחר, הנוגע אף הוא לשפה. מוסדות האוניברסיטה פנו אל עורכי העי-תונים, וגם אלי, בבקשה להגדיר למענם

משה משיח: לפני 25 שנים והשבוע
"אילו ראיתי, הייתי מתעלף..."

את מונחי העיתונות והדרפוס המקובלים במערכת העיתונים. אולי יש לך עניין בכך. הגה כמה מן ההגדרות השגורות בפינו, אנשי העולם הזה:

"כיתוב" — מלאכתו של עורך-הסיגר-נון, העובר על כל החומר אחרי שכת-בתו הסתיימה. ולפני העברתו לדרפוס. כדי להתאים אותו לסיגנון העולם הזה ולמנוע שיבושים.

"שיכתוב" — אותה המלאכה, כאשר אין עורך-הסיגנון ("עורך הכיתוב"), כי-לשוננו) מתקן את החומר שהוגש לו, אלא כותב אותו כולו מחדש. יש כתבים שהם גאונים בהשגת מידע, אך שאינם מסוגלים לכתוב אותו בצורה הראוייה.

קיא קי

באיושהומקום יש לנו בעייה.
שמה של הבעייה: **"באיושהומקום"**. עומדת בחורה לפני מצלמות הטלוויזיה ומגלה: **"אני מרגישה באיושהומקום ש-אני צריכה לעשות משהו..."**
באיושהומוקום? היכן? בלב? בנפש? ברגליים? בראש? באיברים שהציגעה יאה להם?

ברור כי לא התכוונה לשום מקום. היא ביקשה לומר: **"אני מרגישה איכשהו שאני צריכה לעשות משהו..."**
מניין צץ הביטוי הזה, השוטף עתה את הארץ לאורכה ולרוחבה? השד יודע. זהו אחד מאותם ביטויים, הצצים עיתים לבקרים, בלי סיבה והיגיון.

בגלל

ש..."

עיתון כמו העולם הזה נדרש לעמוד בפרץ ולהילחם בצורות אלה, המשבשוה את השפה. כל כלי-תיקשות פועל באמך צעות מילים, במלא עוסק כל כלי-תיקי-שורת חשוב בעיצוב השפה, אם ביודעין, אם שלא ביודעין.

היינו רוצים שהעולם הזה יהיה כתוב בעברית פשוטה, מדוייקת, שוטפת, בלתי-מצטעצעת, שימושית, נקייה ובלתי-משו-בשת. זה נשמע כדבר פשוט, אך הוא רחוק מלהיות כזה.
כל שיכתוב-גיל חדשה יוצרת שיבושי-לשון. זוהי תופעה טיבעית, ואין בה כל רע, כשלעצמה. הסוציולוגים אומרים כי הדבר נובע מן הצורך הפנימי של כל שנתון להיבלד מקודמו, ליצור מעין שפת-סתרם משלו, כדי לקבוע לעצמו זהות עצמאית המעניקה לו ביטחון עצמי. מהו גורלם של שיבושים אלה? לפע-מים הם נקלטים בלשון החייה, ומעשירים אותה. השפה אינה קופאת על שמריה. היא מקשיבה וקולטת יסודות המתאימים לה. ביטויים כמו **"לשחק אותה"**, **"אכל אותה"** ופסוקי-סלאנג דומים נקלטים יפה, וייתכן כי יחזיקו מעמד לאורך ימים. אחרי ככלות הכל, גם בתנ"ך מצויים פסור-קים רבים שהיו בשעתו סלאנג, ושהפכו בינתיים נכסי-צאן-ברזל של השפה.

אך כאשר השיבוש אינו אלא שיבוש, גידול-פרא על גוף השפה, משהו בלתי-נחוץ, מגושם או צורם, הרי הוא צריך להיפלט. ליתר דיוק: אסור שהוא ייכנס כלל לשפת-התיקשות. אלא בדרך של צי-ייר, ישיר, במרכאות, של פלוני, המדבר כך.

כבר עמדתי פעם, במדור זה, על שורה של שיבושים ערכניים, שאין להם מטרה לא לסרבל את השפה, ולהחליף ביטויים בסיסיים פשוטים וטובים במילים מגוי-שמות וארוכות יותר.

אפשר להביא דוגמות בלא-ספור: **"בגלל ש... במקום, מפני"**.
"הוא לא היה אחר מאשר..." במקום **"לא היה זה אלא..."**
"הדבר המרגיז הוא ש..." או **"מה שמעניין הוא זה ש..."** במקום **"מרגיז"**

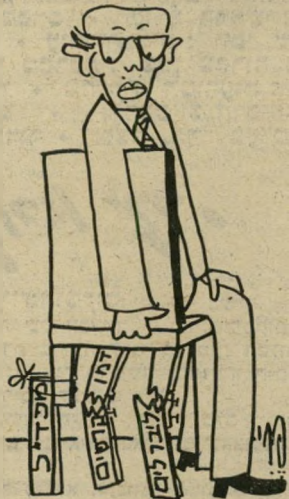
השבוע במאה ה-20

מכתבים

על קרעי קואליציה

מצב הממשלה — לאחר ייאוש; ובגין בשלו — ממשיך להיטיב עם העם.

עד מתי?
כל הציפורים מצייצות מן הי עצים, שמשבר כזה לא היה מעור לם בתולדות מדינת ישראל. וה- איש בשלו — מזויך, שבע-נחת, כאילו הכל דופק כהלכה. מעולם לא הושמעה ממשלת ישראל אל כפי שהיא מושמעת עתה — עלידי שריה, בכבודם ובצמם. והוא מבוסס — יוצא מלישכתו

ופונה לעיתונאים, כאילו מאחוריו שובל של הישגים. העולים נושרים האזרחים יור- דים; השירותים מצטמצמים וה- התנהלויות מתרבות; השלום עם מצריים נסדק והתהום בינינו לבין תושבי הגדה והרצועה הולכת ו- מעמיקה... והוא עוד מביטח לגמור את הקדנציה. רבוננו של עולם, הצילנו מגדי האיש הזה. ויפה שעה אחת קודם. מיקי בררש, ירושלים

בגין וחברותו משרתים נאמנה את הפלסטינים. אין ממשלה ש- קידמה את האינטרסים של אש"ף יותר מכפי שעשתה זאת ממשלת ישראל. כאשר תקום המדינה ה- פלסטינית יבנו אדריכליה הפלס- טיניים אנדרטה של כבוד לכבודו של אחד מסוללי הדרך לקראת ה- עצמאות הפלסטינית — מנחם בגין. עמרי בר-לב, פתח תקווה

הבו לנו בחירות, כדי שנוכל שוב להשמיע את דעתנו על ה- ממשלה שהעלנו לשלטון רק לפי גני שלוש שנים, כדי שתכריא את המשק והמדינה. וראו מה שהיא עשתה... רותי פרלמן, רחובות

הטוב שבגויים

איך תישמע ההגדה של פסח באוזני הגויים, ר"ל.

כמה עריות בארץ מקיימות ברית-ערים-תאומות עם ערים שונות ברחבי העולם. כך, למשל, עיריית חולון מקיימת ברית-ערים עם עיריית סירן שבצרפת. והנה, באחד העיתונים התפרסמה ידיעה, שלפיה הביעו כמה מנכבדי סירן את רצונם להשתתף בסדר-פסח אצל תושבי חולון. עיריית חולון — כך נמסר בידיעה — נענתה לפנייה זו וכי-30 צרפתים אמורים להגיע ארצה והם כבר שובצו מראש בבתי אורחים בחולון. אך כאן מתחילה הבעיה. אחד מתושבי חולון פנה אל ראש העיר בשאלה, כיצד עליו לנהוג בליל הסדר. כאשר יגיע, תוך כדי אמירת ההגדה, אל הפסוק (המשך בעמוד 6)

כזו הידוע לשימחה בוכנוולד, בגרמניה.

1946

8.4 — חבר בלאומים, שפעל מאז 1910, התכנס לשיבת נעי- לה בג'נבה. כעבור כמה ימים הועברו רכושו וסמכויותיו של החבר לידי אירגון האומות ה- מאוחדות (האו"ם) והוא פורק.

1947

7.4 — הנרי פורד — מציא, נדבן וחרשתן — איל תעשיית המכוניות, מת בגיל 82. הותיר ירושה בסך 625 מיליון דולר.

1948

4.4 — העיתון פלסטיין פוסט מוסר את סיכומי האבירות מאז החלטת האו"ם על חלוקת ה- ארץ, ב-29 בנובמבר 47: הרו" גים — 924 יהודים, 1762 ערבים ו-115 חיילים בריטים; פצור עים — 1651 יהודים ו-2691 ערבים.

9.4 — אנשי אצ"ל ולח"י חוקקים את הכפר דיר-יאסין, במבואות ירושלים; מנהיגי ה- יישוב היהודי בארץ מגנים את הטבח בתושבי הכפר. שהפך במרוצת השנים סמל ערבי ל- "אכזריות הציונים". מיספר ה- הרוגים מקרב התוקפים — 3, מקרב תושבי הכפר — 254.

1962

8.4 — נשיא צרפת זוכה ברוב מוחץ במישאל-עם ב- שאלת יישוב הסיכסוך באל- ג'יריה; הגנרל שארל דה-גול, שנחשב בעבר לגיבור הימין הצרפתי, איכזב את הקיצונים הצרפתיים. שרצו להמשיך ב- מילחמת הדיכוי של העם ה- אלג'ירי, פינה את צבאותיו מתחומי אלג'יריה והעניק לה עצמאות מלאה.

1963

3.4 — דוב (בר) בורוכוב, מאבות הציונות הסוציאליס- טית, הובא לקבורה בישראל. האיש, שמישנתו זכתה להי- קרא בורוכוביזם, נפטר ב- 1919, האמין עד יומו האחרון, שהציונות תשנה מן הייסוד את המיבנה של העם היהודי בגלויות, תהפכו בארצו לעם גורמאלי, שחלק הארי בו הם פועלים ואיכרים.

1967

3.4 — דובר חיל-האוויר האמריקאי בסיגון, דרום- וויאטנאם, הודה, כי עד כה הצליחו אנשי הוויאט-קונג ו- בני-בריתם מצפון-ויאטנאם להפיל כ-500 מטוסים אמרי- קאים מסוגים שונים.

1968

4.4 — הלוחם השחור ל- שוויזן זכויות, הכומר מרטין לותר קינג, נורה למוות. בן 39 היה כשנרצח. המתנקש נדון ל-99 שנות מאסר.

1971

6.4 — ראש אג"ם, האלוף דויד אלעזר, אמר במסיבת עיתונאים, לרגל אישור תוכ- נית העבודה של צה"ל: "יש בכוחנו לבצע כל ניסיון של הכרעה צבאית נגדנו".

1973

8.4 — פאבלו פיקאסו, מ- גדולי הציירים של כל הדור, רות, ספרדי אנטי-פשיסטי, ששש חלק גדול מחייו ב- גלות מארצו, נפטר בצרפת בגיל 92.

מה אירע במאה ה-20' בשבוע שבין הי-2 באפריל עד הי-2 בו? כמדור זה יסקור, "העולם הזה" כמה מן המאורעות שאירעו ב-80 השנים הקודמות, בשבוע שבו מופיע הגיליון.

1904

8.4 — הושגה, ההסכמה ה- לבבית" בין בריטניה וצרפת, אחרי שנפתרו שאלות שנויות במחלוקת. רוסיה הצטרפה ל- הסכמה ב-1907.

1907

8.4 — החתמה ראשונה ל- מניות הקרן-הקיימת-לישראל ("קק"ל).

1915

8.4 — המשורר-סופר יצחק לייבוש פרץ, שכתב בעברית ו- באידיש, נפטר בגיל 63.

1917

4.4 — הממשלה המהפכנית ברוסיה מעניקה שיוויון זכו- יות ליהודים, שהיו במשך שנים

מאחר יותר למופתי הגדול של מוסלמי הארץ, בראש ה- מפגינים הערביים. על חלקו ב- הסתה נידון ל-15 שנות מאסר אך נמלט בטרם נאסר.

7.4 — השילטונות הבריטיים עוצרים בירושלים 20 אנשי ההגנה, ביניהם זאב ז'בוטינסקי.

1922

3.4 — יוסף ויסריונוביץ' ג'וגאנשווילי, המכונה סטאלין, נבחר לתפקיד רבי-השפעה ב- יותר בהירארכיה הסובייטית; מזכיר כללי של המפלגה הקו- מוניסטית בברית-המועצות.

1926

3.4 — באיטליה נוסד אירגון נוער פאשיסטי — באלילה. 7.4 — התנקשות ראשונה בשרות התקשורת בחייו של הרוזן הפאשיסטי של איטליה

1933

7.4 — הוחל בטיהור הפקי- דות הממשלתית הגרמנית, לפי עקרונות תורת-הגזע של הנא- צים. כל פקיד ממשלתי חייב להוכיח את "מוצאו הארי".

1934

9.4 — בירושלים התכנסה ועידת הייסוד של הסתדרות העובדים הלאומית — חיקוי רוויזיוניסטי להסתדרות ה- כללית של העובדים העבריים בארץ-ישראל.

1935

2.4 — בתל-אביב נפתחה

אסירי מחנה בוכנוולד, 10.4.1945

המכביה השניה, בהשתתפות מישלחות ספורטאים מ-27 ארצות.

1939

5.4 — גילאי 10-13 בגר- מניה נצטוו להצטרף לאירגון הנוער ההיטלראי. 7.4 — איטליה פולשת לאל- בניה ומספחת אותה לכתר ה- איטלקי.

1940

9.4 — על פי צו של היטלר החלה בגרמניה הנאצית הש- מדתם של חולי-ירוח.

1941

3.4 — המצביא הגרמני אר- ווין רומל פותח במיתקפה ב- לוב וכובש את בנגוזי. 7.4 — התקפת-אוויר גדולה על בלגד; קטילת אזרחים ו- הרס בתים ללא אבחנה.

1944

8.4 — הצבא האדום הודף את הנאצים ויחידותיו חוצות לגבול, אל תחומי צ'כוסל- לובקיה ורומניה.

1945

10.4 — הצבא האמריקאי משחרר את אסירי מחנה הרי-

ומי שהיה בעת מילחמת העולם השניה כן-בריתו של היטלר, בנישו מוסולני.

1927

3.4 — בחיפה נוסדה התנועה של קיבוץ השומר-הצעיר — הקיבוץ הארצי; לימים הפך הקיבוץ הארצי לחוט השדרה של מפלגת הפועלים המאוחדת (מפ"ם).

7.4 — תושבי ניו-יורק רוי- אים את שר המיסחר של אר- צות-הברית יושב במישרדו ב- וושינגטון, במיטגרת תצוגה פומבית ראשונה של שידור טלוויזיה למרחקים.

1928

9.4 — דת האיסלאם חדלה להיות דת המדינה בתורכיה.

1929

4.4 — קרל בנץ, מהנדס גר- מני, מבוני המכוניות הראשו- נות, מת בגיל 85.

1930

9.4 — סיכסוך עבודה ראשון על רקע פוליטי פרץ בכפר- סבא. קבוצות פעילים של ה- הסתדרות ביקשו לסלק מהעבו- דה פועלים בית-רים שעבדו בפדרסים, מפני שלא היו רשו-

נתונים לאפלייה, דיכוי וטירור אנטי-שמי.

6.4 — ארצות-הברית מכ- ריזה מילחמה על גרמניה ו- מגייסת כ-1.7 מיליון חיילים.

1918

4.4 — ועד הציירים — נציגי ההסתדרות הציונית העולמית — מגיע לארץ, כדי ליעץ ל- שילטונות הבריטיים בכל הנוגע ליישוב היהודי ולבית-הלאומי, שהובטח בהצהרת בלפור מה- שנה שעברה. בראש המישלחת חיים וייצמן, שבירו כתב-המי- לצה מאת ראש-ממשלת ברי- טניה לויז' ג'ורג' אל הגנרל אדמונד אלנבי, כובש הארץ מידי התורכים. בוועד הציירים נציגי הציונים בבריטניה, צרפת ואיטליה; מאוחר יותר הצטרפו נציגי הציונים בארצות-הברית וברוסיה.

1919

8.4 — אבי חנויות הכלבו, פראנק ו. וולורת, מת.

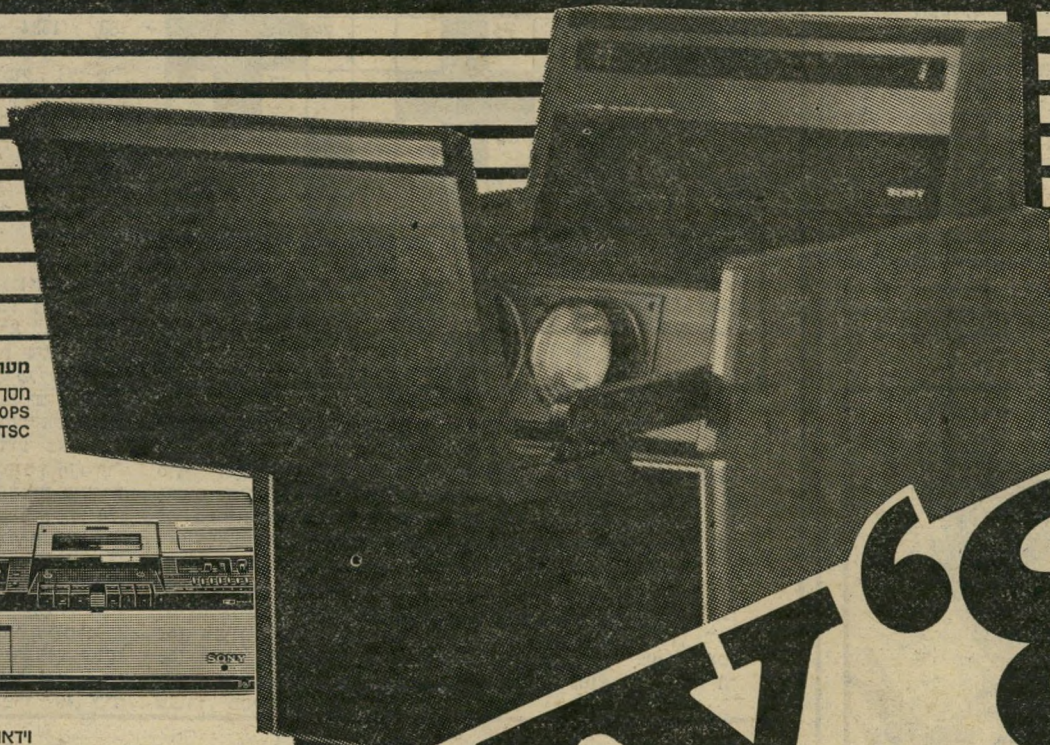
1920

4.4 — בירושלים פרצו מאור- רעות דמים, שנועדו אחר כך בשם, "מאורעות 1920" — הוליה בשרשרת ההתנגשויות שבין ה- יישוב המתחדש לערביי הארץ. 'חג' אמין אל-חוסייני, שמונה

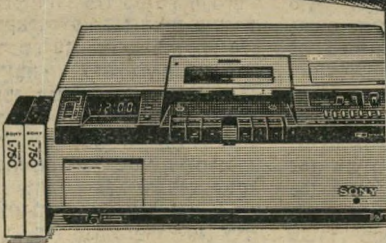
72"

לעבור זמנים קשים
עם חיוך על השפתיים!

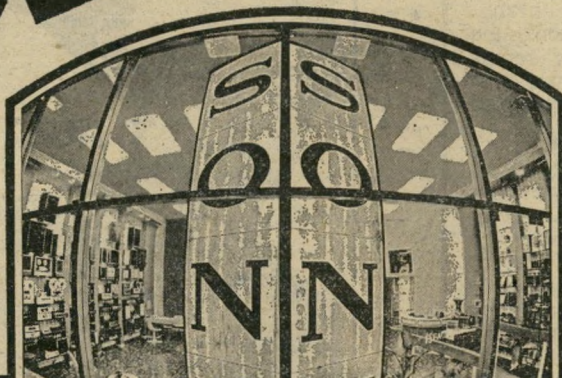
מטרכת הקרנה-וידאו:
מסך הקרנה 72"
KP-7210PS
PAL/SECAM/NTSC

וידאו ביתי
BETAMAX SL-8080E
PAL/SECAM

SONY '80

- ציוד HI-FI
- מטרכות סטריאו
- רדיו טייפ-קסטות
- דשמהקולים
- טלויזיות
- טלויזיות צבעוניות
- טלויזיות שחור לבן
- ציוד VIDEO
- טלויזיה במתגל סגור
- אולפן VIDEO
- אביזרים למטרכות
- מחלקת שרות
- מעבדות אודיו ווידאו

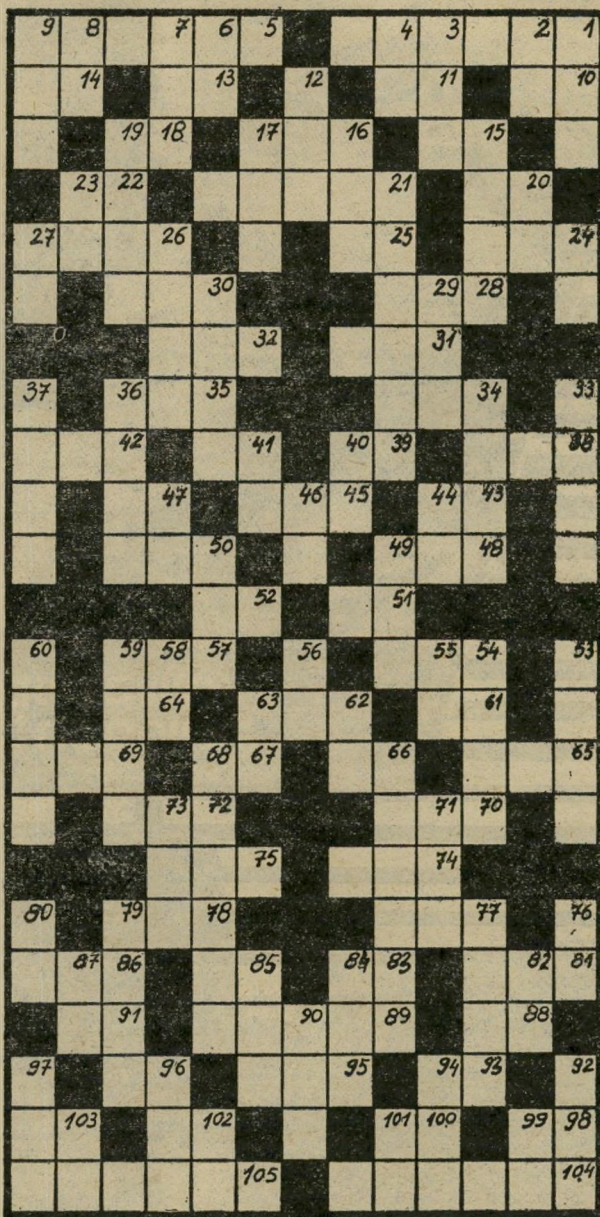
בוא לראות ולשמוע הדגמה
באולמי התצוגה של סוני, במגדל שלום, בתל אביב
או אצל סוכנינו המורשים ברחבי הארץ.

מאיון:

1) ציפור שיר - האביב מגיע; 5) בנו של זאוס שר נענש; 10) מתנועע; 11) ראש יבשה; 13) חצי פנים; 14) מישפחת מייסדי הדפוס בארץ; 15) דגל; 16) שירה של ימים אלה; 18) שם לבן או לבת; 20) תוקף; 21) יעניק אותו ב' קרוב; 22) זהב; 24) צמח ממשפחת המורכבים; 25) עלה; 26) יהודי אוסטרלי; 27) שאלתו של יל"ג (מלה ראשונה); 30) שם גנאי לאיליים; 31) גיבור החג; 32) יופי, חמדה; 34) דילגו; 35) דברי השבעה; 38) שמה בגילגולו הראשון; 39) עושק; 41) תקופה; 42) כרת עצים; 43) אמצעי קשר אפי ריקאי; 45) פתרון; 47) זעיר; 48) פלוסוף גרמני; 50) סוף; 51) עוד שם לכוכב צדק; 52) קריאה; 54) עוף מסע; 57) מחוז בגרמניה; 61) אפשר גם ב'7 שגיאות; 62) צנחנית עברית (ש"מ); 64) כלי על פני המים; 65) נענשה על תאוותה; 66) קורה; 67) הסתגף; 69) שפוט; 70) פג כוחו; 72) 4 כתבי קודש הודים קדומים; 74) מהנאהבים והנעימים; 75) יצרן מטוסים; 77) האגודה ל- עזרה ראשונה נפשית; 78) נבל; 81) פצח-עצמות; 83) שנת גזירות; 85) שבטיא; 86) מדיי נאי סיני (1884-1944); 88) מצומצם ברחבו; 89) סיפור קצר; 91) קול עמוק; 93) סר פר גרמני; 95) אודם ליופי; 96) שחקנית, אנה ומלך סיאם" (ש"מ); 98) מצבת זכרון; 100) קני השבלים; 102) מספיק; 103) פקודה; 104) אלת-התבור נה בשמה הרומי; 105) ארון אבן למח.

מאונך:

1) ידידתו של שופן (ש"מ); 2) אחד השוואים; 3) רכוש; 4) יפה - אבל לא לגמרי; 6) מדיניותו הכלכלית של לנין בר רוסיה; 7) מזכיר כללי באו"ם לשעבר; 8) ש"מ קודם של אלי- וויס פרסלי; 9) אחד משני נאי שמים במשפט ידוע בארה"ב; 12) זירה; 15) מפגר; 16) קר מיקאי ידוע; 17) דמות ביצירת ברכט; 19) חיבוק בחוקה; 20) מרובה; 21) הדרגה הנמוכה ב' יחסי אנוש; 23) מאכלי; 24) קרוב של חריגריא; 26) מצפים לו; 27) כפוף; 29) ישות, מציאות; 30) שטריות (סלנג); 33) מחבט; 34) נתגעגע עליה בימי החג; 36) עיר קדומה ב' נגב; 37) מנהיג מרי; 40) ביד

(המשך מעמוד 4)
המפורסם "שפור חמתך על ה' גויים..."

ובאמת, איך אפשר "להסביר" לגוי פסוק זה או פסוקים אחרים כמו "הטוב שבגויים הרוג?" והרי במקורותינו הכתובים שוררים פני גים כאלה לרוב.

ח.ב.ד., ירושלים

מילתמה או שלום

רשות הנמלים מגיבה על ידיעה בדף-תשקיף, בדבר נסיונו של מנכ"ל הרשות, יצחק רהב, להדיח מתפקידו את מנהל נמל אש"ד, דוד קימחי ("העולם הזה" 2218).

הידיעה הינה פרי דמיון כותבה ומתאימה לסיפור מתח דמיוני ולא למציאות; להד"ם!

מיכה הלוי, ממונה על יחסי-ציבור, רשות הנמלים, תל-אביב

לית דין ויש דין

על הופעתו של ח"כ דיון בטכס סיום של בוגרי הפקולטה למישפטים ב' אוניברסיטת תל-אביב.

כאיש סגל בפקולטה למישפטים של אוניברסיטת תל-אביב ברצוני להביע מהאתי החריפה על הזמנתו של חבר-הכנסת משה דיון, כאורה הכבוד בטכס חלוקת תעודות הבוגר והמוסמך למישפטים, שהתקיים ב-20 במאוס.

לא אחת נמתחה ביקורת ציבורית חריפה על ח"כ דיון, שהדיה זכו לכיסוי ממצה ונוקב, אף מעל דפי שבעונכם, בכל הקשור ליחידות לחוקים מסויימים של מדינת

שעל המעיים; 73) קימרון; 76) נמס; 77) אבי-משה; 79) מויואון לאמנות; 80) תואר למוסלמי שקיים מצווה; 82) שליח; 84) מהר; 85) זחל הארבה; 87) נמלט; 90) כומי תה; 92) גיבור יצירה של ר. קיפלינג; 94) סוג ציפור; 96) סירת האסקימואים; 97) רך-לב; 99) של (ארמית); 101) בעל "כפירי-אריות"; 102) אס-המרגלית; 103) נשא על ה- מיס.

וברגל; 41) זרין, רבי-תנועה; 44) נגמר, עבר; 46) אל תע- מור; 47) מועט; 49) משחק ילדים חינוכי; 50) אולקוס; 53) כפר-תבור; 54) מספר עב- רי; 55) מידה; 56) סופר גדול, עשור לפטירתו (ש"פ); 58) דרישת-שלום; 59) כד קטן ל' נטילת ידיים; 60) עוף גדול; 62) אביון; 63) נמאס עליו; 66) הוא ר'74 מאון - נעיר מים; 68) העיר שבה אירוע מעורר מחלוקת; 71) הקרום

מישפטים וכמותם הסטודנטים ש' סיימו לימודיהם בה זה עתה, נטלו חלק בקשה ובעצוה שבמערכות ישראל, מילחמת יום-הכיפורים. לא אחד ולא שניים איבדו יקר ריהם בשדה הקטל ומשוכנע אני שלעולם לא נשכח, כי משה דיון נושא על כתפיו חלק נכבד באחד ריות למחדל.

בכל ליבני רצייתי לנקוט בצעד ההפגנתי האמיץ שבו נקטו חלק מאנשי סגל הפקולטה, בכך שלא הופיעו לטכס האמור, ואולם ב' עניין זה גברה עלי ההרגשה ש' אם אני וחברי נעדר מן הטכס, יהווה הדבר סטירת-לחי לבוגרי הפקולטה ולבני מישפחותיהם ש' בוודאי אינם ראויים לה.

נראה לי כי הזמנתו של חבר- הכנסת דיון לטכס היתה עוול ציבורי, זילזול במישפטים הצעיר רים ומתנייד להשכחת חלקו של דיון במפולת 1973.

אישי-סגל בפקולטה למישפטים, אוניברסיטת תל-אביב

למען ופעוה נהורות

מישפחתה של סנדרה חדר-רוזנשטיין, שנרצחה עם בתה בהתפוצצות מכוניתם ("העולם הזה" 2217) באונוי הרבנים ה- ראשיים.

"תודה רבה" לבית-הדין הרבני עבור הטיפול המהיר והמסור של תשע שנים מלאות עגמת-נפש, ב' תיק של סנדרה ודויד חדר, אשר הסתיים בטרגדיה הידועה לכולם. עד מתי יימשכו ההליכים הממושכים האלה והסבל שנגרם מהם? אנו פונים אליכם, אל הרבנים הראשיים ואל כל הנוגעים בדבר, לתקן תקנה בתוך ההלכה, שתקבע

ההורים אני ומשה רוזנשטיין ובנם תקדימים של הגאונים

מלכתחילה סמכות לבית-הדין רבני להפקיע את הקידושין בתנאים מסויימים שייראו לבית-הדין, גם אם הבעל מסרב לתת את הגט. תקנה כזו, שיש לה תקדימים בת קופת הגאונים, הוצעה לאחרונה על-ידי הרב פרופסור עמנואל רק מן, נשיא אוניברסיטת ברי-אילון, ויש לה תומכים רבים במדינתנו. כמה נפשות טהורות נוספות צריכות ליפול לפני שתעמרו לפי גייה זו?

מישפחת רוזנשטיין האבדה והלינה לזכויות האשה ככתב-ידיו מישפטי, תל-אביב

ישראל, יחס שניתן להגדירו כ"מתעלם" בלשון המעטה (הקור"איים בוודאי זוכרים את אוסף ה' עתיקות של דיון). האם זוהי ה' דמות הציבורית הראויה להופיע בפני מסיימי הפקולטה למישפטים? האם יאה הדבר שאנשים ה' עומדים לאייש בעתיד משרות ציבוריות רבות חשיבות בתחום המישפטי (שופטים, פרקליטים וכו') וששמירת חוקי מדינתנו אמר רה לעמוד בראש מענייניהם, יפר- דו מן הפקולטה למישפטים בערב חגיגי שאורח הכבוד בו הוא מי ששם ללעג ולקלס את חוקינו? רוב אנשי הסגל בפקולטה ל'

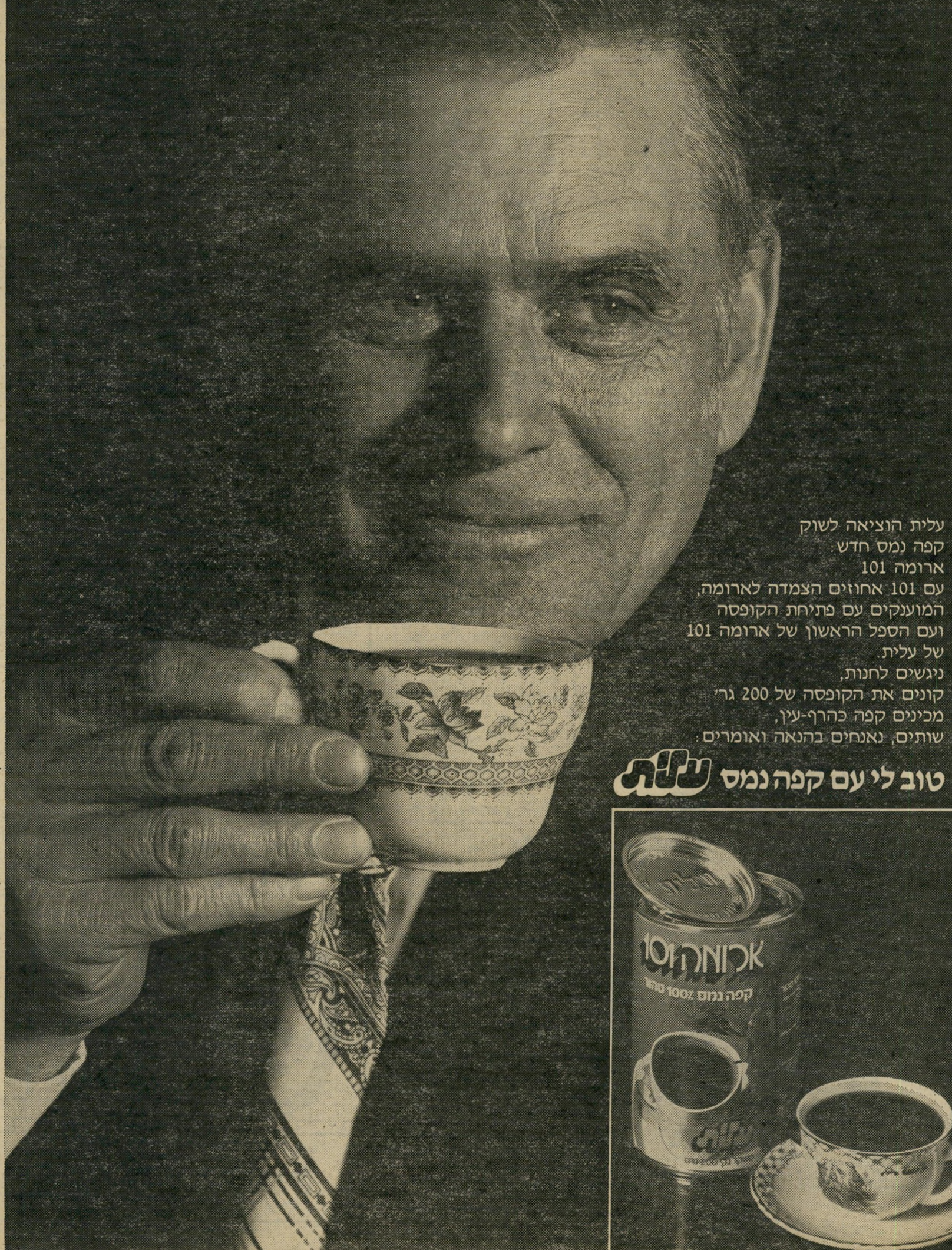
ג'ימבו טייגר TIGER

מה? פינה קולדה עוד לא טעמת נסו את החוויה שתו פינה קולדה!

מבחר משקאות קוקטייל: פינה קולדה סומברו כננה קולדה

בואים ומפיצים בנד"ים בישראל - יד. טסקים

101% הצמדה לארומה.

עלית הוציאה לשוק
קפה נמס חדש
ארומה 101
עם 101 אחוזים הצמדה לארומה,
המוענקים עם פתיחת הקופסה
ועם הספל הראשון של ארומה 101
של עלית.
ניגשים לחנות,
קונים את הקופסה של 200 גר'
מכינים קפה כהרף-עין,
שותים, נאנחים בהנאה ואומרים:

טוב לי עם קפה נמס עלית

מכתבים

שכן אל להם להתערב בעניינים הפנימיים שלנו. אני מאחל לכולנו ששרי-החוף החדש יצליח, אפילו יוסיף הדבר פופולאריות לממשלתו הכושלת של מנחם בגין. רפאל מדין, תל-אביב

על חזית הסירוב המצרית

על המינוש המצרי, ש- קורא להחרים את הנוכחות הישראלית במצרים (העולם הזה" 2219).

מדכא, מדכך ומאכזב, שאנשי השמאל המצריים ממשיכים להעי- לות גירה ולקרוא להחרמת הישי- ראלים. על אלה נאמר כבר, ש- לא למדו כלום ולא שכחו כלום. הגיע הזמן שימדו קצת מיריבם ושנואי-נפשם, אנוואר אל-סאדאת, שהוכיח כי יש לו תושייה ואומץ לזווג צעד מהפכני ולהגשימו הלכה למעשה.

חקה פרי, באר-שבע הקצינים והכנסת

על הידיעה במדור דף- תשקיף, בדבר הזמנת קצינים לוועדת הכנסת, כדי שימסרו עדות (העו- לם הזה" 2219).

שמחתי לקרוא שהח"כים רשי- אים להזמין קצינים, תחת שקצי- נים יזמינו אליהם ח"כים, כפי שקורה באותן מדינות הנשלטות על-ידי קצינים. אולם שימחתי מוגבלת. אם ימ- שיכו השרים והח"כים לבנות איש את רעהו בשפת רחוב ובנימוקים זולים, עלול הדבר להסתים בי- השתלטות של קצינים נחושים בדעתם, להציל את המולדת- מידי נבחריה-העם ולהנהיג במדי- נה מישטר חזק. כבר היו דברים מעולם.

לאה הורוביץ, חיפה

ישרף כל החומר המיסיונרי בי- שרפת ביעור-חמץ. המיבצע ייע- רך עליך האירגון הדתי חרדי יד לאחים. מעולם לא שמעתי על שריפת חומר דתי כל שהוא, מלבד מע- שי הנאצים ואדולף היטלר בראי- שם, ששרפו ספרים וכתבי-קודש יהודיים. במידה שהרבנים והרופי- אים לא מעוניינים בחומר, שיהי- זירוהו לקנדה. אולם לשרוף חר- מר דתי וכתבי-קודש, אפילו ש- אינם כתבי-קודש יהודיים... אני יהודי, ואפילו יהודי שמכיר היטב את המסורת היהודית. אבל לא אתן ידי לכך שבארצי ישרפו חומר דתי של דת אחרת. אינני מוכן להשלים עם העובדה שמש- תמשים היום בשיטות נאציות. אבקשם לבדוק את השמועות הנ"ל בדבר שריפת כתבי-הנוצי- רים ולהעלות את הנושא בכנסת. ארון רוטשילד, חיפה

ועוד על שרי-החוף החדש

תגובה על מיכתבו של הקורא ג. רמז מירושלים, על מינויו של יצחק שמיר לתפקיד שרי-החוף (העו- לם הזה" 2220).

אינני גורס, כמו הקורא רמז, שדעותיו של האיש, כפי שבוטאו בעת המו"מ לשלום בין ישראל ומצריים, רלוונטיות לתפקידו ה- נוכחי. העולם הדיפלומאטי מלא וגדוש בדוגמות, שבהן כיהנו אנ- שים בתפקידים ממלכתיים ונקטו במדיניות מסויימת, שעמדה בני- גוד גמור להשקפותיהם. כלום אבא אבן היה שלם עם הקו הני- קוט על-ידי גולדה מאיר? כלום היה משה דיין תמים דעים עם שרביטם עבד?!

בעיקר אין המצרים רשאים ראשי-הממשלות שבמחיצתם ותחת להשמיע עירעור כלשהו על בחי- רתו של שמיר לתפקיד שרי-החוף.

היכן חרוט השם?

דו-קרב בין שלמה ארצי לברוך ג'מילי.

הזמר שלמה ארצי מכריז בכל הזדמנות, כי כאשר הוא מופיע בפני קהל הוא חושש שמא יבקשו ממנו לשיר את הבלדה של ברוך ג'מילי. הוא שכת, כנראה, שחלק לא קטן מפירוטומו בא בעיקבות

ברוך ג'מילי קינאה עיוורת

השיר הזה, שזכה בפרס ראשון, שלמה ארצי יודע, כי רק במיקרה ביצע הוא את השיר וכי לא הוא האיש שנקבע מראש לבצעו. אני, ברוך ג'מילי, גאה בשמי ולא מוצא שום פסול במה שעשיר- תי ב-1948. לכן אני בו לכל אותם המתיימרים להגן על היופי שנפ- גם, בתום לב ובלי כוונה. בהש- מצתי כמלכלך קירות אני רואה קינאה עיוורת.

אני מבטט שנסארתי בחיים וי- ששמי נשאר חרוט על קיר עומד תחת שיהיה חרוט על מצבה. היכן היה שלמה ארצי ב-1948, ומה הוא עשה למען העם והמולדת, פרט לזימרתו? ובקשה לי לשלמה ארצי: אנא, הפש לך פירסומת בצורה שתג- דיל את תדמיתך מבלי לפגוע ב- אחרים.

ברוך ג'מילי, פתח-תקווה רוצים את אודטה

על מדורה של אודטה דנין "לא לגברים!" (העולם הזה" 2218).

יא אלה, יא אלה, כמה שמח- תי לראותה שוב. היא משגעת לי ת'שכל, הבחורה הזו. אני מת עליה.

עשו לי טובה, חברים יקרים מהעולם הזה, תנו לפחות הזדמנות לתנות עימה אהבה אפלטונית, לזכור אותה בפאנן ולהתגעגע לכל גליון שבו היא משרבטת, מקש- קשת ומתזתזת לנו ת'שכל. דחילקום, תנו לנו אותה.

ד"ר עמירם רוקה, טורונטו, קנדה

על המוקד

קנאים קיצוניים מתכננים להעלות באש ספרי-קודש נוצריים.

בתוכנית הרדיו היומית בחצי היום, ששודרה ב-17 במארס, נמ- סר, כי אירגון מיסיונרי בקנדה שולח ארצה, לרבנים ולרופאים, חומר מיסיונרי, סיפרי הברית- החדשה וכו'. לקראת חג הפסח

המתנה האידיאלית לפסח התכונה הנודברת

להשיג בחנויות הספרים המובחרות

הפצה ראשית: בית עלים

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת

טלפון 227117, 227118

פירסום אידיאל

אנן גבירול 110 תל-אביב (פינת אנטוקולסקי)

בעיות ולבטים בחיי המין

מאת הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

איתן עמיחי הדברת מזיקים

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, בשמירה על בריאותך ורכושך.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272

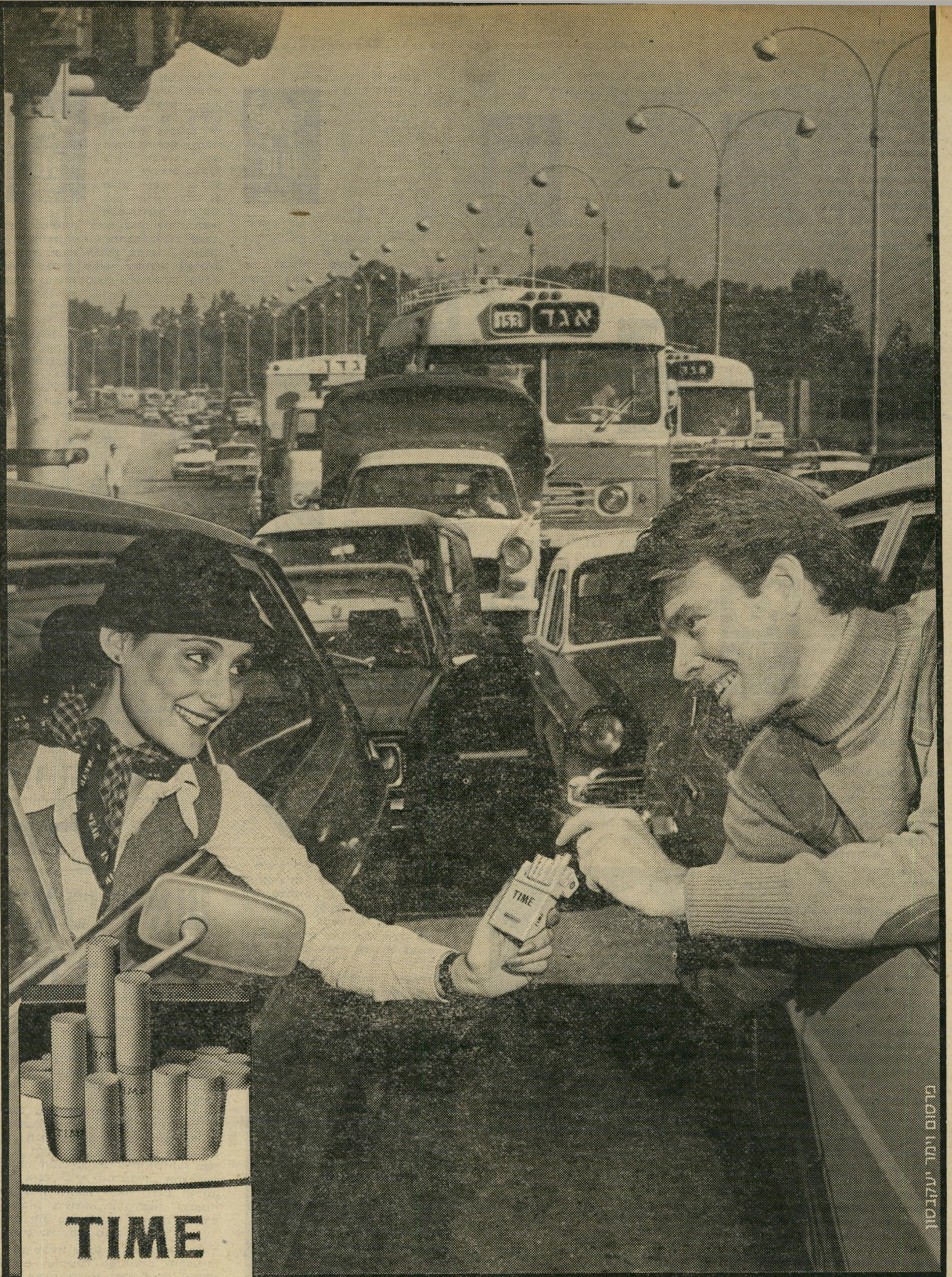
טל: 6-790114-5, רש' מ' 201 עסק 481/75 ירושלים-664015, אילת-3012-059

תן טרמפ לחייל

אודטה דנין

"משרבטת, מקשקשת ומחזתזת"

אוסטלי לטל פוסט

TIME

Filter
CIGARETTES

KING SIZE

בינתיים קח TIME

הסיגריה שכולם אוהבים

חודש שלכם הגיע השמש מאירה לכם פנים, ומשמיעה על ידידים וקרובים שייקומו ל- מעמכם חגיגות ומסיבות. החשוב מכל, אתם עומדים לקבל מענק כספי שיעזור לכם עזרה רבה. גם מכס נדרשת מעט סבי- לנות ומתינות, כיוון שההחלטות הפזי- זות וההתנהגות הנמהרת בשבוע שעבר, השיגה מטרה הפוכה מהרצוי, התאפקו מעט. צפויים מסעות וטיולים מפרכים. צפויה גם התקשרות פתע ואהבה קצרה.

***

יש להודות שבגלל טבעיהם הידועים ב- שבוע שחלף, הפרזתם מדי באכילה, המירו הגאה בהגאה, ופתחו את קישורי האהבה הי- ישנים והטובים. הית- ייחסו לאהבה ביתר קלילות. היחס הרציני מדי הוא נקודת התור- פה. לאותם שמשמשת- פים בחידושים ובמיש- חקים הקשורים ברדיו ובטיונות, סיכוי לזכות בפרסים, השבוע צפויים לכם הפ- תעות בתחומים רבים היכולים להכניס מהפכות ושינויים בחיכם. צאו לחיק הטבע.

***

זמן טוב להינפש מ- המתח ומשפע העבודה שהוטלה עליכם לאח- רוניה. לאותם המחפ- שים אהבה, כוכב הי אהבה אכן הגיע, וי באמתחתו אהבות חד- שות ומצב חדש של התלהבות ומתח נעים. כמעט כולכם תמצאו בניסיעות וטיולים, אך קיימת סכנה מתאונות הנגרמות בשל נמהרות וחוסר זהירות. ליבשו כחול.

מזל החודש:

טלה

כאבי ראש

ואבר המין

מארס, המאדים, הוא הכוכב השוי- לט בבני מזל טלה. במיתולוגיה נחשב מארס אל-המילחמה. ואכן סימלו של הכוכב הוא מגן וכידון בשעת התקפה. בבבל הוא נחשב אל-המוות. לכוכב מארס ייחסו אופי מילחמתי, כנראה בגלל ציבעו האדום של הכוכב, ששורר באסטרוטולוגים הקדמונים, אסוציאציה של דם. הביטוי "אין לך דם" מתכוון לומר, אתה חסר העזה, או בשפת האסטרוטולוגים "אתה חסר תכונות מרטיאליות." העו- זה, אומץ, מרץ, אגרסיביות, התלהבות, מנהיגות, שאיפה לכה, יצרים חזקים, תשוקות בוערות, חוסר-תלות, עצמאות וחלוציות, כולן תכונות חיוביות שמארס מעניק לבני מזל טלה.

אך מכיוון שאנשים ממצלים את המרץ והכוח האקטיבי לשימושים תוקפניים, יצר מארס לעצמו יותר ויותר אסוצי- אציות שליליות כהתפרצות-היצר, שפי- כות-דימים, חורבן, הרס, אנוכיות, אכ- זריות, מילחמות, מוות, כאב, והרג - המרץ החיוני ביישום שלילי. אדולף היטלר, שהיה בן מזל טלה, קיבל מתכונות שליליות אלה של מארס בי- שפע. כדאי רק להזכיר לטלאים, שמקו- בל לשייך את היטלר גם למזל שור, מאחר שהוא נולד למעשה בין שני ה- מזלות.

אתם מתגעגעים לבילוי במים, וזהו שבוע שבו תמצאו בים ובמקומות רטובים, צפויים שי- נויים מלהיבים ודי- נמיים, ירחים ומונטים חדשים ומעניינים, אך לא כליכך יציבים. זה זמן מתאים להגיע לעמ- דה חשובה בעבודה שבה אתם מתבלטים. לטובה לאחרונה. יוזמה ופעולה מהירה בי- עסקים יוסיפו לכם סכום שאין לזלזל בו.

***

גם לאריות שעדיין נשארו כאן, ושאנכם קוראים תחזיות אס- טרולוגיות בשפה זרה בניכר, צפויה נסיעה לשם בקרוב. בגלל השתכנות מיותרת וח- סר תשומת-לב, נגרם לכם הפסד כספי. לעז- רתכם יגיע מענק כספי או תמיכה ממקור סמוי. דאגו להשתמש בכסף בצורה יעילה ולא לבזבז אותו על מתנות ראוותניות לידידים. הימנעו מקניית סיגריות.

***

השבוע תזכו לביקורים רבים של קרובי-ישי- פחה וידידים מהעבר. הם יסבו לכם הגאה ועבודה, עליכם לבקש את עזרתם, שלא תמי- צאו עצמכם שוב בתפי- קידי שרות. צפוי טיול למקום מעניין שבו תר- חיבו את האופקים, על- ידי קריאה, לימוד והשתתפות בהרצאות. האהבה מצפה לכם במקום עבודתכם, שם מישהו שם לבו אלי- כם ומחכה לאות שאכן אפשר להתחיל.

מארס הוא כוכב הגבריות ומסמל את האקטיביות והגבריות שבאדם וגם את אלה שבנשים. יש לו השפעה זיכרית על שני המינים. בבניולוגיה אימצו סמל אס- טרולוגי זה, לסמל בו את מין הזכר. ונשים שמארס מאד פעיל אצלן בהורוס- קופ, תהיינה יותר שעירות בפנים, בי- ידיים וברגליים.

מארס נמשך אל החוץ, לפעולה וכי- בוש, יתכן שלמילה "מרץ" יש קשר למילה מארס. כיוון שמארס מבטא את

ניקיטה חרושצ'וב נטע על השולחן

שותפכם לעבודה זקוק בשבוע זה לעז- רתכם, רעיונותיכם הממוחזרים אכן יחלצוהו מהבוץ שבו שקע. תהיו חשופים להתאהבות רצינית העלולה להכי- איב חחילה, ולהרגיע אחריכך. צפו למיכתבים היכולים לשנות את- גור- ולכם בשנה הקרובה, או להצביע על נסיעה לצורך השתלמות. הקי- פידו להשיב בזמן, שי- לא תאחרו את המועד.

שבוע של מתח עבודה, קיבלתם על עצי- מכס יותר מדי. אפילו אתם העקרבים, הידועים בחריצותכם העמדו בקושי בעומס העבודה. תמצאו את עצמכם משרתים את האחרים ללא כוונה מראש. במעט הזמן הנותר תוכלו להנות מבני מזל דגים אשר גישתם, שהיא פחות רצינית לחיים מאשר שלכם, תשפיע שובבות על נפשכם, בהתייחסותם הקלי- לה לחיים, ולעבודתכם בפרט. האהבה בינכם תפרח, ויצירות חדשות ומקוריות תצאנה מתחת ידיכם. עיסקו בספורט.

תהיו ערים לכל דבר צבועי ומעודן. אם יש לכם יכולת אמנותית, נצלו תקופה מלאת חיים זו, היא תעשיר ותקדם את- כם. התחייבויות חבי- רותיית התכפנה העונג מעיל ומהנה. תהיו מלקחת תרופות רבות מדי, ושימו לב למה שאתם לוקחים, שכן אלה עלולות לגרום לסי- בוכים בשבוע זה. וממלא מצב בריאותי- כם מאד משתפר. או למה להסתבך?

בראונכם לטייל ולצאת למרחבים. אך עניינים דחופים הקשורים להורים ולמישפחה מעכבים אתכם. נוסף לכך אינ- כם בוטחים בממונה יתברר לכם שאפשר לסמוך על הנוס- בי אהבה נחלתם אכזבה לאחרונה, אך גם זו לטובה. האהבה העו- מדת בפתח יציבה וי- נעימה יותר. ואם לא תפתחו לכבודה את עקשנותכם, היא תוכל להאריך ימים. צאו הרבה לבלות.

***

אתם רוצים לשנות מקום, לתת מעצ- חכם לסביבה, לקלות שפות חדשות ולפגוש באנשים חדשים. חלק מהרצונות יוגשמו בגלל מצב הכוכבים, שהיא לטובתכם. הכרזיות חד- שות ומרשימות יביאו לכם מצב-רוח אופטימי, ניגון ושלי. חבר הי עומד להגיע מחוץ- לארץ, יכניס עניין נר- סף לחיים. חדדו כבר עכשיו את חושני-ההו- מרה, אתם עומדים לקבל מתנה משעשעת.

***

אין ספק שהכסף הופך אתכם בני מזל- בחודש זה. ומשום כך תבקשו להפי- ריש ממנו מעט למען קרובים הזקוקים לעז- רה והיועדים שאינכם מסרבים. קשה לכם לבלום את יצר הביז- בוז. רכישות גדולות ויקרות משאירות את- כם שוב כשכיסיכם רי- קים. אותם המושכים בעט סופרים יגלו, ש- הישגיהם המיקצועיים בעלייה. פרשיית אהבים תתחיל בקרוב.

המרץ, היוזמה והדחף לפעילות. בהו- רוסקופ אפשר להסיק על מידת המרץ והחריצות של האדם ועל עיסוקיו לפי המקום שבו מופיע מארס והצורה שבה הוא משתלב, במפת הכוכבים האישית שלו. בתלמוד מסופר על שלושה חכמים

אדוקה היטלר יישום שלילי

שישבו ושוחחו ביניהם. אחד אמר שכל הנולד בסימן מאדים, ישפוך דם או יעי- סוק בעבודה הקשורה בדם: שוחט, מו- הל, קצב, מנתח. רבי יהודה הנשיא התנגד ואמר: "אני נולדתי בסימן מא- דים וידי מעולם לא שפכו דם, וגם עבו- דתי אינה קשורה בדם." ענה לו חברו, "אומנם יודך לא שפכו דם, אך אתה נשיא בית-הדין וחורץ דיני נפשות."

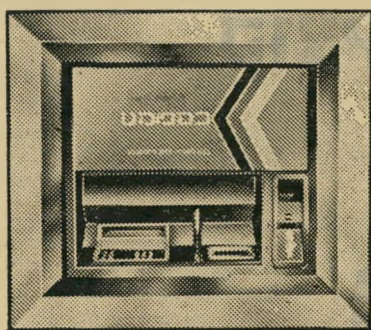
הסיפור מרמז על המיקצועות שבהם מוצאים את אותם מושפעים מהכוכב, שהם בדרך-כלל בני מזל טלה. המיק- צועות: אנשי-צבא, מפקדים, מנתחים, קצבים, שוחטים, מוהלים, רופאים, וכן כל מיקצוע שבו נחוץ מרץ רב, אומץ- לב, העזה, חלוציות, חידוש ומנהיגות.

מארס משפיע על אנשים למעשים אימי- פולסיביים, לכן לא פלא שניקיטה וזרושצ'וב, בן מזל טלה, היכה בנעלו על השולחן בעצרת האו"ם כאשר כעס. אין להתפלא שווינסנט ואן-גוך היציר, שגם הוא בן טלה, חתך את אוזנו, ולא נרתע מאכזריות-עצמית זו.

מבחינה פיסת שולט מארס בגולגור- לת - כלומר, הראש מסמל את החוזה והחולשה של בני מזל טלה. הם מש- תמשים בראשם ולא ברגשותיהם, אך הי פגיעות גם היא באותו איזור: כאבי-ראש, פציעות בראש. לגולגולת שייכים גם הי פנים ומה שנמצא בהם. טלאים רגוישים בעיניים, ורבים מהם מרכיבים מישי- קפיים, וכן באף, באוזניים ובעור-הפנים. לבני-טלה רבים צלקות על פניהם, זכר למגיעות שנחרתו שם, בעזרתו האדיבה של הכוכב. מארס שולט גם באברי-המין הזכרי, והדבר בהחלט ניכר לעין. גם כאן השליטון הוא לטובה ולרעה, כלומר, מסמל את החוזה והחולשה. מארס שו- לט גם בתאי-הדם האדומים ובשרירים של בני מזל טלה.

למיספרי הבתים שבהם בוחרים להם בני-אדם לגור, נודעת חשיבות רבה. פע- מים רבות מראה מיספר הבית מה אופיו של הבית ומה צורת החיים בו. מיספר 9 נתון בשילטון מארס וכך גם המיס- פרס 9 או 45 (9 = 4 + 5) או 234, 36 ו-27, כולם צירוף ספרות שחיבורן אומר 9. אנשים שגרים בבתים שמיס- פרם 9 אינם ישנים מספיק בגלל עבודה מוגברת ונמרצת. בבתים כאלה גרים אנ- שי-צבא, רופאים, מנתחים, אנשי-מישי- טרה, מהנדסים - בעלי המיקצועות שנקראים בלילות לעבודתם. הם חיו- ניים, מלאי מרץ, אמביציה, כושר מנ- היגות. (בית ראשי-המשלה מלנחם בגין נמצא ברחוב סמולנסקי 9) זהו בית שהאור דולק בו כל הלילה ותמיד חם בו מדי, אי-אפשר לקררו וגם לא את האני- שים המתגוררים בו. אדם שקט שאינו נתון כלל להשפעות מארס ריגוש די אומ- לל בבית כזה, ולא ישן בלילות מחוסר השקט שבית כזה מקרין אליו, ויהיה עליו לעבור לבית מיספר 2 למשל, שהוא בשילטון הירח.

מה אתה יכול לעשות אם יש לך כרטיס כספונט

מי שיש לו כרטיס כספונט יכול:
בכל שעות היום והלילה
למשוך מזומנים
לברר יתרה
להפקיד שיקים
לשלם תשלומים דחופים
ב־60 כספומטים ברחבי הארץ

כספונט

שרות משותף של בנק לאומי · בנק דיסקונט
בנק איגוד · בנק ברקליס-דיסקונט · בנק ערבי ישראלי.

לפני שתספיקי להגיד: 1-2-3 "קצ'יק-קצ'יק-קצ'יק" בראון כבר קצץ, טחן, פרס, ערבב וערבב.

מה עוד את מקבלת?

- להב בעל 3 מהירויות — כך את יכולה להתאים את מהירות הפעולה לסוג המזון איתו את משתמשת.
- תפס בטחון — רק ל"בראון" יש תפס בטחון השומר על בטיחות הפעולה.
- מערבב רב-עוצמה.
- פורס ירקות (SHREDDER) - התוספת האחרונה של בראון, למענד!

**החודש
במבצע הנחה**

מה את יכולה לעשות עם "קצ'יק-קצ'יק" בראון?

בעצם, מה לא? את יכולה להכין: קציצות והמבורגרים, להגיש סלטים נפלאים מכל ירק שעולה על דעתך ולהכין מיצים ומשקאות כיד הדמיון הטובה עליך, זאת בעזרת מערבב המשקאות.

את יכולה לקצוץ שקדים לקישוט, לטחון גרגרי חומס, להכין גלידה, ולהגיש פשטידות. בקיצור, את יכולה לחסוך הרבה עבודה והרבה מאד זמן.

איך חוסך לך ה"קצ'יק-קצ'יק" זמן?

"קצ'יק קצ'יק" הוא קוצץ המזון היחידי שעוצמת המנוע שלו היא 800 ווט.

מה זה אומר לגביך? שכל פעולה שאת מבצעת נגמרת מהר יותר, כלומר, חסכון בזמן יקר.

תוצרת גרמנית

**"קצ'יק-קצ'יק" בראון
קוצץ המזון של בראון.**

BRAUN

המובילים בטכנולוגיה ועיצוב.

מפיצים בלעריים של מוצרי בראון בישראל-רל"תה מוצרי איכות חשמליים בע"מ, רח' ה' באייק (כיכר המדינה) 40, ת"א. סל: 252386. 252385. להשיג ברשתות השוק-שקים, מעביר לצרכן, כל-בו שלום, ובחנויות החשמל המובחרות.

לפני 25 שנה

גליון "העולם הזה" שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק, היה גליון ערב פסח תשמ"א, שנקרא "גליון הירוק". הגליון הקריש 12 עמודים תחת הכותרת "שנתון 1940" לילידי שנתון זה, שכתבו 10 האנשים החשובים ביותר במדינה. כותבים אחרים שהיו באותו גליון, דיווחו על נבחרת בית"ר באיגרוף שתחרה בקפריסין, בסדרת תחרויות מול מתאגרפי הצבא הבריטי באי השכן. מדור הקולנוע המליץ על הסרטים, "הופי הכרז" בכיכובו

של מרלון ברנדי, והגבטה 21 אינה עונה" בכיכובם של היהודים, יצחק שילה וזלמן ליורש.

235 מורים קומוניסטים * אלמוגי מעשמד את עיריית

חיפה * מאיר וילנר ואבא קובנר אחים המה

חינוך

עיתונות

כולשת חינוכית
מפא"י לא היתה היחידה שנדמה מתוצרת הבחירות להסתדרות המורים. לא פחות מכן התרגש מיישרדי החינוך והתרבות, מגורי דל מיספר המצביעים בעד רשימת המיפ"י לגה הקומוניסטית. ברבים היה ידוע, עד לבחירות, רק על מורים בודדים שהם חברים רשומים במק"י. ההצבעה הפניקה לרשימה הקומוניסטית 235 קולות, מיספר שנראה גדול ומאיים, מיספרם של אלה ששמרו בסוד את חברותם במפלגה מחשש מוצדק מפני פיטורים.

השבוע החל מיישרדי החינוך והתרבות בכונות מקיפות לפעולות בילוש רחבות כדי לגלות את זהות המצביעים. יש להניח שמורים מסוימים לא ימצאו עבודה במק"י צועם בשנת הלימודים הבאה.

מילחמה טלפונית
ד"ר פרידריך רייכנשטיין, בעל היומון ידיעות היום, המופיע בשפה הגרמנית, היה בטוח כי שבתות עובדיו, שאת שכרם סירב להעלות, לא תפגע בו ביותר. את עיתונו, המבוסס ברובו על תרגומים, אמר להוציא לאור לפי שעה בכוחות עצמו.

אך עובדיו, שלמדו משהו על שיטות גיהול שבתות מחבריהם העיתונאים בלונדון, הפרו את ביצועו של רעיון זה: מיד לאחר הכרזת השבתות נחסם הקו הטלפוני היחיד של ידיעות היום על-ידי עיתונאים מכל המערכות ששאלו ללא הרף: "מה שלומך?", מנעו על-ידי כך את אסיפת הידיעות למערכת המושבתת.

בחצות הלילה נכנע רייכנשטיין, והודיע לכל את הסכמתו להיכנס למשאומתן עם העובדים.

יאהוד (הנקרא כך בפי הערבים מפני שבעדו פרץ הפלמ"ח בטיולו לערבה) מול ההר החלק, בעל הפיסגה החלקלקה המיירי חדת במינה*. משם רצו להמשיך בדרכם דרך המכתש הקטן לכביש סדום. מקום שבו חיכו המכונניות לבואם.

כושר קרבי א' בעין פוקרה, מעיין בין הסלעים, נחו הצעירים בצל הצאלים היפים, מילאו את מימיותיהם, המשיכו בדרך לאחד המקומות היפים ביותר בערבה: המכתש הקטן. אולם עוד לפני שהספיקו להזין את עיניהם בקירות הססי גוניים היורדים בנווית תלולה אל תחתית המכתש, לבשו השמיים צבע אפרפר. אורי פינקרפלד ידע: השרב תקף. על האנשים לפרוץ מייד מתוך המכתש הסגור והמחניק. אחרי התייעבות קצרה החלט: לפי רוח לכביש סדום בדרך הקצרה ביותר — דרך הצוקים. היתה זאת החלטה נכונה.

היא לא נראתה כך לעיתונאים שליך שולחנות הכתיבה, שלא השתתפו מעולם במסע נגבי, ואינם יודעים מה חייבים להיות שיקוליו של מפקד-מסע שעה ש-השרב הנורא מצליף על ראשי אנשיו. הם ידעו רק את ההמשך: ** הבנות כשלו בעלייה, הנערים עזרו לשאת את תרי-מיליהן.

אסונות
שרב במכתש
אורי פינקרפלד, חבר הנהגת השומר-הצעיר*, תיכנן את המסע באופן מדויק דק, כפי שהיה רגיל בפלמ"ח. 230 אנשיו, בני 16 עד 18, הגיעו במכוניות למיפפל הפוספטים, שם נפסק כביש האספלט ומתחילה דרך העפר המובילה למעלה-עקרים. הקבוצה לא ניצלה דרך רגילה זו, וביקשה להחזור לעומק הנהר המקסים, כאלפי בני-נוער אחרים שטילו אותה שעה בנגב, כמו בכל שנה בעונת הפסח.

הם ירדו לוואדי פוקרה דרך גאקב אל*

* כיום משמש פינקרפלד, מזכיר הק"י בוג הארצי.

אחד מהם שחזר פעמיים על מיבצע זה היה דויד איינוברג (17) בן שרביב תל-אביב, שיצא לפני המסע לעבוד בק"י בוג כדי להרוויח את 25 הל"י שהיו דרושות לצידה. היה זה מסעו האחרון לפני היכנסו לנח"ל, אחרי שכבר עבר את הבדיקות הרפואיות וגמצא בעל כושר קרבי א'.

דויד, צעיר חסון (80 ק"ג) וגבוה (1.80 מ') שרצה להיות מהננס בקיבוץ, צנח ארי*

* הנקרא לרוב בטעות "הור ההר".

** באותם שנים נהגה מערכת העולם הזה לשגר את אנשיה לטיולים בנגב, למטרות טיקור, ובמקביל לאסון זה שהתירחש בטיול, השומר הצעיר למכתשים, השתתף עורך השבועון, אורי אבנרי בטיול ה-1200 של הגדנ"ע בשביל הנחש.

חיפה

אסונות

כל אנשי חושי
לאחר ששלום מחרו, שלום טיאנו ותו-מאס ווינד סולקו מועד-העובדים של עיריית חיפה וממפא"י גם יחד, משום שהכריזו כי טובת העובדים קודמת לגביהם, מאשר הראות המפלגה — קרי או יושב-ראש מועצת פועלי חיפה, יוסף אלמוגי ומוכיר הסתדרות הפקידים, אברהם כהנא, לאסיפה דחופה של תא הפקידים המפא"יי בעירייה כדי ללכד את השורות מחדש. 340 חברי התא הוזמנו רק 200, שנבחרו בקפדנות, כדי למנוע את השתתפותם של תומכי המורדים*.

שגריר ארה"ב מחזר אחד מצריים
במצריים, הנרי בירוד, הופיע לנשף-מיכות, לבוש כשייח ערבי. אשתו התחפשה להודית, חדש בנצח

אולם ה-140 שלא הוזמנו באו בכל זאת, ובתוכם גם חברי-הועד-לשעבר, שלא הכירו בסילוקם. הניסיון למנוע כוח, בעד רת חיל-מחץ של הפועלים הסאלוניקאים מהנמל, את כניסתם למועדון המיפלגה, מקום כינוס התא, לא הצליח. עם זאת לא יכול אברהם כהנא להשלים עם כך, ששלום מחרו ישא נאום שמוחץ-לסדר-היום בפני משתתפי הכנס — הוא התינפל עליו והתחיל להכותו, דבר שגרר אחריו את מחאותיהם הפעילות של רוב המשתתפים.

כישלון חדש זה הסתיים בניסוגה — אברהם כהנא סבר כי משנה מקום משנה מזל, והעביר את האסיפה לבינתו — אולם ההסתדרות שממול המועדון, אבל את הכביש חצו יחד עם עסקני מפא"י הנסור גים, רק 30 מכל אנשי אבא חושי. השאר החליטו להעז להישאר, להפגין בכך תמיכה אילמת (ומסוכנת) במורדים. נראה היה, שהסדק בחומת השילטון הבלתי-מעורער של מפא"י בחיפה מתרחב והולך — בעזרתה הפעילה של מפא"י.

"העולם הזה" 20
תאריך: 6.4.1955

צה באופן פיתאומי. חבריו חשבו שהתי עלף. יונת דואר שנשלחה לבאר-שבע להודיע עיק עזרה, נטרפה על-ידי עייט לעיני ה-מטיילים הנדהמים. במקומה עלו על הצוק שני סיריס, שהועיקו עזרה מסדום ומבאר-שבע.

העזרה היתה מיותרת: אחרי ארבע שעות של חוסר-הכרה נפת דויד איינוברג את נשמתו.

הווי

מחר התיאבון
בירושלים, אחרי שבעל-מיסעדה פנה ל-בית-הדין המחוזי בבקשה לאסור על אחד מלקוחותיו הקבועים את הכניסה למיסעדה, בטענה שאכילתו של הנתבע מעוררת בחי"ל אצל סועדים אחרים. (הוא שותה מים מבקבוק במישרין ומשמע אחרות הגאה לאחר השתייה!) הוציא בית-הדין צור ביניים לפיו ישלם בינתיים בעל-המיסעדה ללקוח-הטרדן 350 פרוטות ליום, כהפרש במחר הארוחה בין מיסעדתו למיסעדה אחרת.

קולקטיביות רעיונית
בתל-אביב התפאר ביטאון המיזרחי הצופה, כי לא רק בישראל התנגדו אנשי-הדת להצגת הסרט הגלית, המתאר את חיי יסו: התנגדות דומה התעוררה, לדברי רי העיתון, גם בין חכמי הדת המוסלמית בירדן.

אנשים

- שרי-האוצר לוי אשכנזי, במאמר פולמוס בהדור: "השומר הצעיר היה במשך כמה שנים במצבו של אותו רבי, שמצד זה שבת ומצד זה שבת — והוא נוסע באמצע."
- הסופר ש"י עגנון אמר בראיון שהתפרסם עימו בגזאש כרוניקל הלונדוני: "בעצם הכנסתה של הדת לתוך מיסגרת של התארגנות פוליטית כבר יש משום הודאה כי משהו אינו כשורה עם הדת."
- למיבצע חיוני גוייס השבוע גם ראש עיריית רמת-גן אברהם קריניצי: הוא הסכים לשמש סנדק לבנו של תושב מעברת רמת-גן, יוסף סעדה, שהתפרץ למישרדו והודיע לו כי: "איש בעל זקן לבן וארוך" נגלה אליו בחלומי, ובישר לו כי רק ראשי-העיר הוא המיועד לתפקיד זה.
- פחות נעים היה גורלו של ח"כ מק"י הקודר, אחיו של הסופר אבא קובנר, מאיר וילנר, שנידון השבוע על-ידי בית-הדין המחוזי שבירושלים לפי נזי דירתו התל-אביבית, והגיש מייד עיר-עור על פסקיהדין.
- אותו זמן היה אחיו של וילנר עסוק מעבר לים. הסופר אבא (פנים אל פנים) קובנר נסע לארגנטינה להנחך מוסד לזכר מרדכי אנילביץ, מנהיג מרד גישו וארשה.

לחופש נולדתי!

הזמנים השתנו.

איזו נערה היתה מעלה בדעתה לעשות פעם מה שאני עושה בימי המחזור החודשי שלי?

אני רוכבת, שוחה ורוקדת בחופשיות וללא דאגה. הכל בזכות טמפון אוֹבָה, המומלץ

לכל נערה צעירה החל ממחזור הראשון. לאֹבָה שלושה

דרגות ספיגה: מיני - לבתולה ולנערה המתבגרת, נורמל -

ואקסטרה לנשים עם דימום רב. אוֹבָה בעל כושר

בעולם, מתרחב ואוטם בפני דימום וריח. אוֹבָה

להחדירו. אוֹבָה אינו זקוק למוליכים:

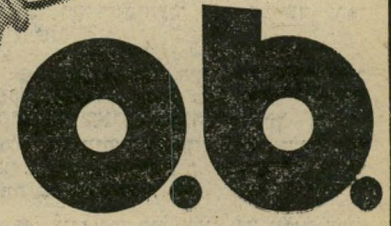
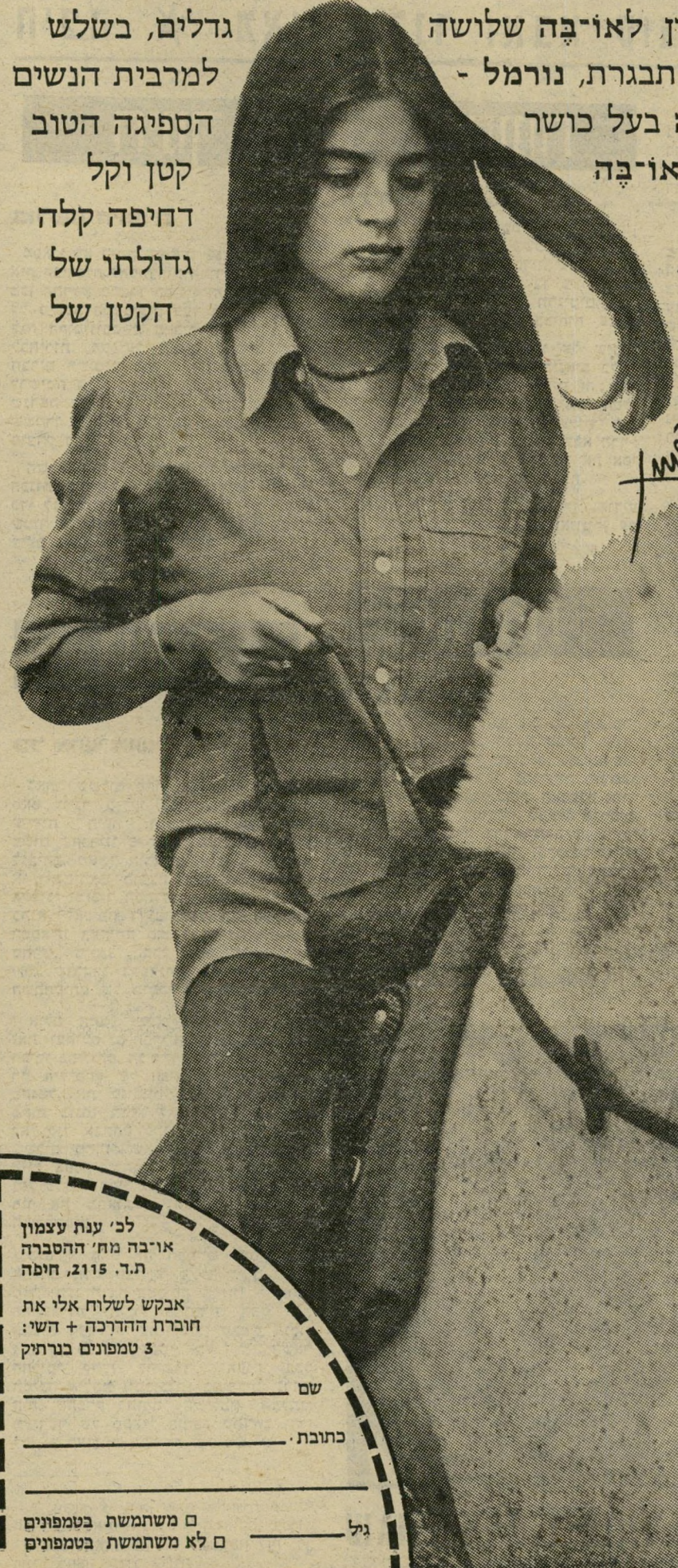
והוא בפנים. בלתי מורגש ונעלם מעיני כל.

אוֹבָה בקטנותו. אני נושאת אותו בכיס

הג'ינס או בארנק הכסף שלי.

נסי את אוֹבָה אין טוב ממנו.

אוריבה מח' ההסברה

הטמפון הקטן
שכבש את העולם

לכ' ענת עצמון
אוריבה מח' ההסברה
ת.ד. 2115, חיפה

אבקש לשלוח אלי את
חוברת ההדרכה + השי:
3 טמפונים בנרתיק

שם _____

כתובת _____

גיל _____

משתמשת בטמפונים

לא משתמשת בטמפונים

ברית-המועצות: הענק הנסוג

מנהיג-קובה קאסטר
נכס לסובייטים

רוב העם בישראל עדיין מאמין במיתוסים על הענק הסובייטי המאיים. האוריינטציה הבינלאומית, ממש כמו המדיניות המרחבית הישראלית, בנוייה על סברות-כרס והנחות-ייסוד בלתי-מציאותיות. חלקן מוטעות וחלקן שיק-ריות במתכוון.

סין: הצלחות

חדשות של

גי'מי קארטר

נשיא ארצות-הברית, גי'מי קארטר, אינו נהנה מיקרה מרקיעת שחקים. הוא נחשב, בדרך כלל, למנהיג די עלוב של ארצו. העובדה שלא הצליח לסיים את פרשת בני הערוץ בה באיראן במעשה להטים נוסח אנטבה (שגם הוא היה עלול להסתיים באסון מחריד), חשפה אותו לביקורת קשה בארצו ובעולם. תדמיתו של קארטר סובלת מהמיתוס ש-ארצות-הברית נמצאת בנסיגה כמעצמת-על. כישלונותיו האחרונים בבחירות המוקדמות בניו-יורק ובקונטיקט גוב-עים מתדמת זו.

דיווח סדיר ושוטף. אך האמת שונה, כמובן, ל-חלוטין. ארצות-הברית של קארטר הולכת מחיל אל חיל בזירה הבינלאומית. שליטתה באמריקה-הלא-סינית לא נתערעה, חרף נסיונות ההתנגדות של המחתרות העממיות. קרן המטבע הבינלאומית, בניצוחו של שר-ההגנה האמרי-קאי לשעבר, רוברט מקנאמרה, ממשיכה לחלוש על די-כלכלה ברוב ארצות העולם השלישי. החברות העל-לאומיות

פועלות בחופשיות באסיה, באפריקה ובדרום-אמריקה. מאות מיליוני עניים מרוזים ממשכים לעמול ולהזיע למען שיגשג הכלכלה האמריקאית. אך הישגו העיקרי של קארטר הוא רתימת סין למערך הגלובאלי האמריקאי. שיתוף הפעולה בין סין לארצות-הברית חרג כבר מזמן מחילופי מישלחות ומישחקי טניס-שולחן. הסינים משולבים היטב בכל המערכים האנטי-סובייטים, ומתאימים את מדיניותם בכל השטחים לתכתיבים של גי'מי קארטר.

השבוע נקטה ממשלת סין בשני צעדים, שלא היו מביישים שום חברת נאט"ו מהשורה. סין הודיעה על הצטרפותה לקרן המטבע הבינלאומית ולבנק העולמי. באמצע אפריל יגיע לפקין נשיא הבנק, רוברט מקנאמרה בכבודו ובעצמו, כדי לחתום על ההסכם עם הסינים. סין הודיעה שהיא תעמוד בכל דרישות הקרן, כולל דיווח סדיר ושוטף על הכלכלה הסינית. בכך רתמה עצמה המעצמה הסוציאליסטית לגוף המסמל יותר מכל אירגון אחר את השיטה הרכושנית העולמית.

במקביל הציעה סין לשליט תאילנד, גנרל פראם טיני-סולאנון, דלק זול תמורת הידוק הברית הצבאית בין סין לתאילנד נגד וייאט-נאם. העובדה שטינסולאנון הוא לאומן ימני, שידיו מוכתמות בדם קומוניסטים וסוציאליסטים רבים, אינה מפריעה כלל לשליטי פקין.

ברור שצעדים אלה של סין מבטאים הצלחה עצומה לגי'מי קארטר ולמדיניות האמריקאית בכלל.

הנשיא קארטר

הצלחות בפקין, לא בניו-יורק

העיתונות הישראלית לא נטתה, בדרך כלל, לקבל את הניתוח של הפלישה הסובייטית לאפגניסטאן. שפורסם במדור זה (העולם הזה 2210). למומחים הישראלים היה קשה לעכל את ההשקפה שברית-המועצות רצתה לבלום מגמות שמאלניות בממשלתו של חפיואללה אמין, ולהקים ממשלה שמרנית יותר במקומה. רובם ראו בפלישה נסיון לקדם את האידיאולוגיה הקומוניסטית מול „האיסלאם“.

עם הפלישה היו המומחים שרויים במבוכה של ממש. אחרי שהתריעו במשך חודשים ארוכים נגד סכנת האיס-לאם ונגד הברית השטנית בין שליט לוב, מועמר קאדאפי, לבין נשיא פקיסטאן, זיא אל-חאק, התחילו לתמוך בגי'האד המוסלמי נגד ברית-המועצות. הרעיון האבסורדי שמילחמה קרה ושברית הדטאנט יאפשרו לישראל לשמור על יותר שטחים המשיך לכוון ולהדריך כל ניתוח וכל מסקנה.

עתה מודים הסובייטים בגלוי בכוונת השמרניות, ש-הסתירו מאחרי מדיניותם כלפי אפגניסטאן. הביטאון הסובייטי ליחסים בינלאומיים, ניו טיימס, היוצא במוסקבה, פירסם החודש סידרת-מאמרים, הקוראת למדיניות מהפ-כנית מתונה בארצות המתפתחות.

מחבר המאמר, יבגני אבראטסומוב, מגנה את המהפכנים הראדיקליים בנוסח חפיואללה אמין המנוח. המאמינים שניתן לשנות את פני החברה בכוח הנשק, האינטלקטואל

הסובייטי קורא לשינויים חברתיים הדרגתיים בעולם השלישי, לשמירה על עקרונות המוקראטיים, ולתיכנון כלכלי מדוקדק.

מתוך „הנוכחי“. כשהסובייטים מדברים על דמר קרטיה, בהקשר האפגאני, למשל, אין הם מתכוונים למישטר רב-מפלגתי, להצבעות חופשיות או לחופש דיבור מלא. אך לדעתם יש להתחשב בשאיפות של שכבות רחבות באוכלוסיה, באינטרסים של קבוצות חברתיות, לכבד נוהגים מסורתיים. המאבק בדת חייב להיות מתון ו„חינוכי“. אסור להרגיז את האוכלוסיה, אלא לבנות את הסוציאליזם מהאבנים והמלט הנמצאים בשטח.

הניו טיימס המוסקבאי יוצא בתקיפות נגד דיקטטורה שרירותית בנוסח חפיואללה אמין, שניסה לשבור בבת אחת את המיבנה השבטי, את חוקי המוהר ואת אפליית האשה. העיתון מגנה גם את אידי אמין, שהרס את הריקמה הכלכלית והחברתית של אוגנדה. מנהיגיה הנוכחיים של אפגניסטאן (שהועלו לשלטון על-ידי הצבא הסובייטי), הם, לדברי אבראטסומוב, מציאותיים יותר. בבראק קאר-מאל וחבריו מודעים לעובדה שרוב תושבי ארצם הם אנאלפביתים ונטולי מודעות מודרנית. האפגאנים אינם מוכנים לחברה סוציאליסטית. קארמאל מכיר בסכנות של פיתוח מואץ יתר על המידה, אלה הם דברים ברורים ומפורשים. בניגוד לפיטפוטים על הסכנה הסובייטית שרויים עתה מנהיגי ברית-המועצות בעמדת התגוננות והתחפרות בורה הבינלאומית. הם נמצאים במצוקה בר-מרכז-אסיה, מסייטים מהברית המתהדקת בין סין לארצות-הברית ומתהליכים והתבאויות אנטי-רוסיות (לא בדיוק אותו דבר כמו אנטי-סובייטיות) ברומניה, בהונגריה ור בפולין. ברית-המועצות היא עתה מעצמה בנסיגת-מה, ומטבע הדברים שתינקוט במדיניות שמרנית. תפקידה בקידום הסוציאליזם בעולם מצטמצם. לפעמים דומה שה-רוסים זוקקים עתה לקובה יותר מאשר קובה לזוקקה להם. מכאן החיזור הסובייטי הנלהב אחרי מדינות השוק הא-רופי, ובעיקר צרפת וגרמניה. בהקשר זה נשמעים הסיפורים על פלישה סובייטית אפשרית ליוגוסלאביה כמטור-פשים. אפשרות כזו לא עומדת בתקופה הקרובה על סדר היום.

לניצים במערב, לחברות העל-לאומיות המשגשגות על חשבון הארצות המתפתחות, יש עניין לנפח את הי-מיתוס של הסכנה הסובייטית. הישראלית, כרגיל, קופצים בחודיה רבה על עלגת הימין הקיצוני, הם סבורים שהי-מוטטות הדטאנט תסייע להם להתנחל בחברון, ממש כשם שעמיתיהם הדרום-אפריקאיים מאמינים שהמילחמה הקרה תעזור להם להמשיך ולקיים את האפרטהייד.

חלק מאשליות אלה הופרכו בויםבאבווה.

השאה חושש מפני ה-CIA

מיוחד של פארנווייה, התלוצץ השבוע איש-ביטחון ישראלי, „נדמה לו שכולם מבקשים לחסלו, והוא צודק!“

יש לקוות שהפעם לא תסתכן ישראל במגע כלשהו עם השאה, שהפך, ובצדק, למצורע בינלאומי. וזאת חרף העובדה ששר-הבריאות, אליעזר שוסטק, כבר הספיק לקפוץ עם הצעות מדיציניות מעוררת דאגה. הממשלה הזו מסוגלת כלל.

*

אין להתחמק מהאמת. לא רק „זקנות יהודיות ב-פלורידה“ הצביעו בעד הסנאטור טד קנדי (העולם הזה 2221). ההצבעה בניו-יורק מהוות הצלחה למימסד היהודי הרישמי ואין שום הצדקה שלא להכיר בעובדה זו. יש להניח שגי'מי קארטר יצליח, בכל זאת, להיבחר. אך גיוסו של הקול היהודי נגד אינטרס השלום יעלה לכל תושבי ישראל ביוקר רב.

מקורות מערב-אירופיים, בעיקר גרמניים, הפיצו השבוע את הידיעה שהשאה האיראני המודח, מוחמד ריזה פהלווי, חושש שהסי-איי-איי תחליט לחסלו. הידיד ובן-הברית לשעבר הפך לנטל עצום. פשעי השאה הפכו עתה נושא לגיטימי לדיון בכל רחבי ארצות-הברית. דעת-הקהל לא תקבל, מטעמי יוקרה, את הסגרת השאה לחומייני. אבל לדברי הגרמנים יוכל חיסולו של השאה בידי סוכנים חשאיים אמריקאיים לסיים בהצלחה את פרשת בני-הערוכה באיראן. משקיפים מעמיקים יותר סבורים, שהמימשל האיראני הנוכחי אף בשל להצי-טרפות למערך האינטי-סובייטי בדרום-מערב אסיה. האיראנים לא ישתלבו לפי שעה בברית גלווייה עם ארצות-הברית, אלא יהדקו את היחסים עם פקיסטאן ועם סין, כשהאמריקאים מושכים בחוטים מאחרי הקלעים.

מסעו של השאה למצרים סיבך מאד את המצב. השאה שרוי עתה בפארנווייה מוחלטת. „זה מיקרה

אף יצרנית טלויזיות לא יכולה להצהיר הצהרות כאלה

ראנק היא בין השתיים היחידות בעולם המייצרות ומפעילות מערכות של תקשורת לווינית (קליטה ושידור).

ראנק מפעילה מערכות בקרה, פיקוח והתראה במנהרות הבינלאומיות הגדולות בעולם. ראנק מייצרת ציוד מתוחכם ביותר לחדרי בקרה באולפני הטלויזיה הגדולים בעולם: א.נ.בי.סי; ב.י.בי.סי; ס.י.בי.אס; או.אר.טה.אפ.

ראנק היא הראשונה שיישמה את טכניקת קרני הלייזר להשגת רמת צליל גבוהה ביותר ברמקולים. ראנק גם סיפקה ציוד מחקר לחברות כמו מרצדס-בנץ, רולס רויס, טויוטה ופיאט. לראנק יש אולפני קולנוע וטלויזיה, בהם צולמו סרטי מופת רבים וסדרות טלויזיה פופולריות (זוכרים את סרטי האיש עם הגונג...?)

ראנק מייצרת עדשות צילום טלויזיה מיוחדות, שכל אולפן המכבד את עצמו לא יכול בלעדיהן. ראנק פיתחה את המערכת היחידה בעולם המאפשרת העברה מסרטי וידיאו לסרטי פילם. ראנק היא הראשונה שפיתחה וייצרה טלויזיית תקשורת בשם טלטקס, באמצעותה ניתן, בלחיצת כפתור, להתחבר למרכז אינפורמציה ולקבל בכל רגע מידע על מזג האוויר, מצב הבורסה, חדשות אחרונות וכו'. כל הידע הזה מושקע בטלויזיות הצבעוניות של ראנק, כדי שאתה תהנה מרמת התחכום הגבוהה.

ולמכור במחירים כאלה:

ועתה — תוכל לרכוש טלויזיה צבעונית "ראנק" בהנחות ניכרות, במבצע "ההנאה הכפולה":

הצבעים הטבעיים של ראנק בתנאים המיוחדים של אלקטרה.

לבחירתך שני מסלולים:

הנחה ניכרת על כל

קניה במזומן או תנאי-שלום מיוחדים ונוחים. וגם כאן תקבל הנחה.

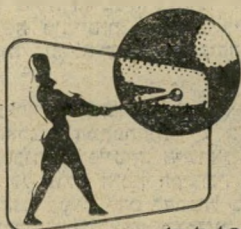
במסגרת "ההנאה הכפולה" יבוא איש אלקטרה לביתך ויתן לך הסבר מפורט על הטלויזיה המתוחכמת של "ראנק", וכיצד להנות ממנה שנים על גבי שנים. המבצע ייערך בין התאריכים 8.4.80—14.3.80 או עד לגמר המשלוח הקיים (במשלוחים הבאים יעלו המחירים!).

אלקטרה

שירות נאמן שעמד במבחן.

Made in Britain

Rankellectra

הצבעים הטבעיים של ראנק בתנאים המיוחדים של אלקטרה.

אנשים בעולם

ג'ראלד פורד:

צחוק של הקלה

מחוץ למערכת

הבחירות

נשיא ארצות-הברית לשעבר, ג'ראלד פורד, הרביץ חיוך משגע נוכח להקת הצלמים שעטה עליו, כשחיבק את הר זמרת הנערצה, שחמת-העור, פרל ביילי.

היה זה כאשר כולם סברו כי ג'ראלד פורד עומד לרוץ לנשיאות בתמיכתו של הנרי קיסינג'ר. פורד תקף את קארי טר נמרצות, בטענו כי אמריי קה נמצאת בבוכן וכי קארטר צועק הצילו, אחרי שהוא מצר ליה לבשל דייסות שאינו מסור גל לבלוע בעצמו. אך מסתבר שפורד צעק וברח — הוא אינו מוכן להסתכן בתבוסה נוספת, ועל כן לא יציג את מועמדו.

ג'ורג' בוש: הנמר 'בוא לעזרה

עביר ג'ורג' בוש, מי שהיה טייס במלחמת-העולם השנייה, מהווה מערכת הבחירות האמריקאית תרגיל כמעט אירובטי. ההבדלים בין ההצלחות והכישלונות שלו במדינות השונות של ארצות-הברית קיצוניים ותלולים. לאחר שהובס נמרצות בפלורידה על-ידי רונאלד ריגן, חזר במלוא אוננו וניצח בקונטיקט. הנמר המצוייר של מועדון מיפרץ הנמר בא לעזרה, אם כי קצת באיחור.

הנסיכה מארגרס:

התמונות מדברות

בעד עצמן-הניתוח

חולל פלאים

אחרי גל השמועות "גית" חה או לא ניתחה, באו הצייר לומים והוכיחו: "לא רק ש ניתחה, אלא גם הצליחה." מדובר בנסיכה מארגרס החור גגת את יום הולדתה החמי שים בחודש אוגוסט השנה, כי שמראה חדש לפני. תווי ה פנים המובהקים שלה לא הש תנו, אך לעומת זאת נעלמו הקמטים כלא היו, ופניה כמו התמלאו אור. הסימן היחידי שנותר מניתוח למתיחת-פנים, שעשתה במירפאה פלאסטית לונדונית, הוא קו דק ברומה לקו של עיפרון איפור מתחת לסנטרה. הרופאים בלונדון קלי ניק מתעקשים להכחיש כי ה ניתוח שעברה הנסיכה היה ניי תוח למתיחת עור-הפנים, אבל התמונות מדברות בעד עצמן ולא קשה לקבוע מי מהן צול מה "לפני" ומי "אחרי". על כל פנים, אם יש מי שמתלבטת לפני ניתוח, התמונות הללו עשויות לשמש כעידוד בכיוון אחד.

אנשים בעולם

קארל לאגרפלד: „כמה נפלא לא לחשוב על מיסחר!“

האופנאי הפריסאי הידוע בהופעותיו המדהימות, המתלבש באופן תיאטרלי, מודגש בכל פעם שהוא יוצא מביתו, הוזמן לתכנון תילבושות עבור הבורג תיאטר הווינאי הידוע. לאגרפלד הגאה התרוצץ בין 74 הדגמים שתיכנן, כשאינו יודע בעצמו מה היא התילבושת החביבה עליו ביותר. כשהוא עצמו נושא תיסרוקת של „קוקו“ נשי על עורפו ומשום כך מאשימים אותו בכך שיעשה הכל כדי למכור את עצמו, הצהיר: „כמה נפלא לעבוד עבור התיאטרון ולא למען השוק. כמה נפלא כשלא צריך לחשוב על מיסחר.“ אך מבלי לחשוב על מיסחר משתכר לאגרפלד עבור תכנון התילבושות לתיאטרון הווינאי: 20 אלף מארק.

רוזאלין קארטר: לשמור על הכדור

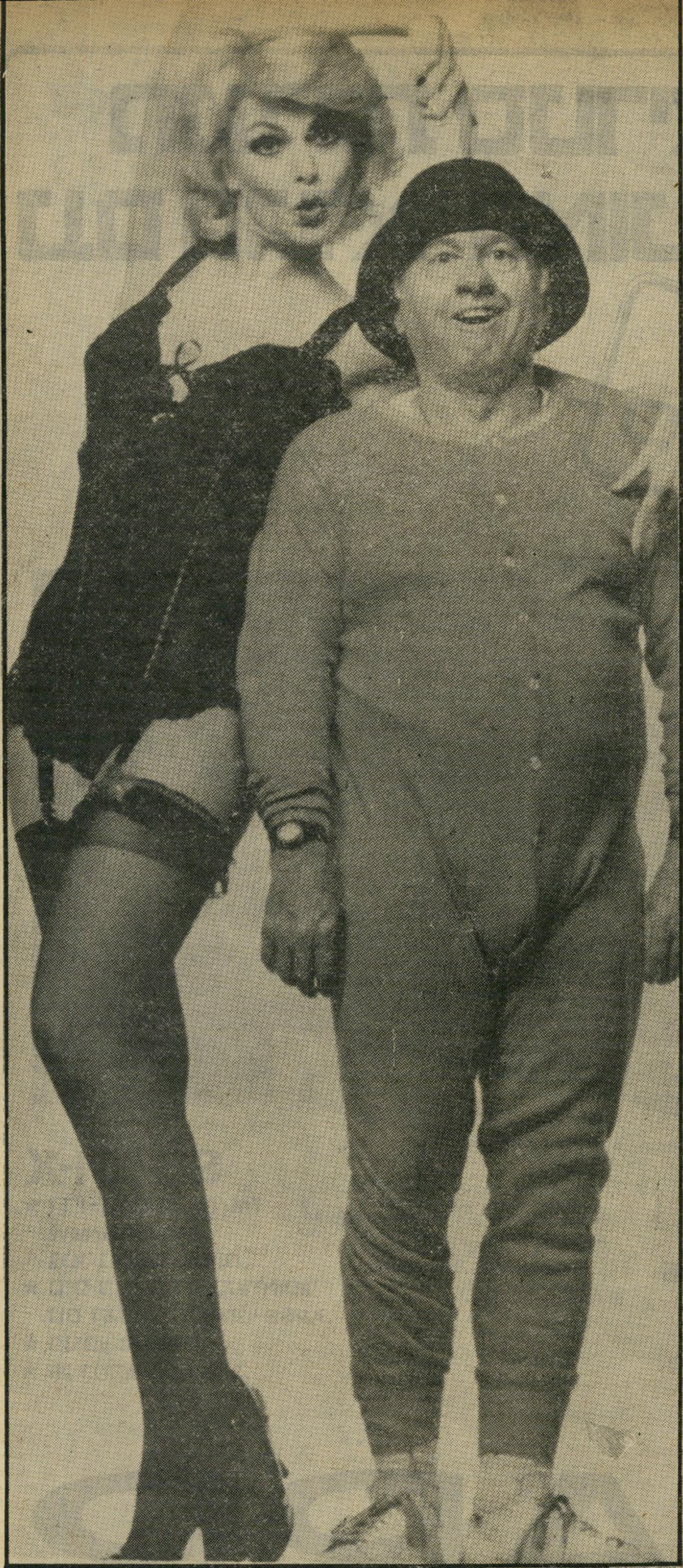
קבוצת להטוטני הכדורסל המהוללת, הארגס גלוב טרוורטרס, ערכה מישחק מיוחד בבית-הלבן, שהכנסותיו הוקדשו לקרן מיור חדת לקשישים בדימוס. רעיית הנשיא, שנרתמה בכל מאודה למסע הבחירות של בעלה, ניצלה הזדמנות זו כדי לערוך סידרת צילומי פירסומת עם כוכבי הקבוצה. כשניסתה לקלוט בידיה את הכדור חמק זה וברת, וכך יכלה ללמוד רמו ברור: גם כשהכדור נמצא בידיך, אתה עלול לאבדו אם לא תדע לשמור עליו כהלכה.

ליז טיילור: הבן,

הכלה והירושה

לא קשה לזהות מי הוא בנה של ליז טיילור: עיניו של כריסטופר ווילדינג זהות ממש לעיני אמו. אשר לכלה, היא תישאר בחזקת ארושה למשך ארבע שנים. הסיבה: איילין גטי שהיא נכדתו של המלך-יארדר ז'אן פול גטי, הכלה, אסור להינשא לפי צוואת הסבא וכו'. בטרם ימלאו לה 24 שנים, הנכדה החליטה שההיריון חייב לנצח, ובמסיבת אי-רושין שערכו בהוליווד הווידי עו שהחתונה יכולה לחכות. בתמונה למעלה: ליז עם כריסטופר ואחיו לפני 18 שנים.

מיקי רוני: בגיל 60, רוקד, מוזר ומחזר

אחד הבדרנים שהפכו תופעה, על בימת המחזמר בברודוויי הוא מיקי רוני. מזה חצי שנה, בכל ערב, עולה המסך על הצגת שוגר בייביס (תינוקות של סוכר, בתירגום מילולי), מחזמר בסיגנון הבורלסקה הססגונית, ואז, במשך שתיים, מקפץ מיקי בן הכמעט 60, כאילו היה נער, רוקד, מוזר ומחזר אחר יפהפיות העשויות להיות נכדותיו (אחת מהן נראית בחברתו בתמונה). מה שמר על נעוריו? אולי נישואיו הרבים? מיקי נשוי בפעם השמינית, כשבפעם הראשונה עשה זאת בגיל 21 עם אווה גארדנר. מכל נישואיו יש לו 10 ילדים, רעייתו השמינית, הזמרת ג'אניס צ'מברליין נישאה לו לפני שנתיים אחרי לבטים רבים: "על פי נישואיו הרבים השבתי שהוא דומה לכהול-הוקן, אבל קראתי את סיפרו; איך להיות מאושרים בנישואין, והחלטתי לנסות."

פרסיס קמבאטה: השחקנית בעלת הקרחת

השחקנית ההודית היפהפיה פרסיס קמבאטה נאלצה לשלם מחיר כבד כדי להופיע בסרטו של רוברט ויזו מטעם בין כוכבים. הבמאי (בתמונה העליונה) דרש ממעצב התיסרוקות שלו לגלח כליל את ראשה של השחקנית. בשעת הגילוח לא יכלה פרסיס לעצור את דימעותיה (בתמונה האמצעית), אבל היא בעצמה הודתה כי התור צאה היתה כדאית. הקרחת (בתמונה התחתונה) הבליטה את פניה החטובים, ויתרה מזאת, לדבריה: "הצמיחה לי שיער בריא יותר."

מערכת סטריאו מעולה עם הגלאי האוטומטי APSS

החודש
כדאי במיוחד

SG-181-X

★ רדיו-FM/FM STEREO

SW₁/SW₂/MW

בטל קליטה מצוינת.

★ טייפ קסטות דק סטריאופוני

עם הגלאי האוטומטי APSS.

★ פטיכון משוכלל.

★ זוג רמקולים 2-WAY.

SHARP

שרפ. ענף האלקטרוניקה מיפן

המקום שאליו הולך שריהדות לבדו

מיהו המיקי-מאוס שיהיה שרי-ביטחון

שמואל תמיר : יש לו בעיה של יכולת לחיות בשיחיתוף פעולה לאורך זמן, בעיה של חלוקת נטל ובעיה קשה של חלוקת אהדה ציבורית.

על שריהבריאות אלי-עזר שוסטק: "הנה, שוס-טק, הוא אף פעם בחיים לא רב עם אף אחד, אבל עם תמיר הוא הצליח לריב."

מכוון לליבו של הבר-הכנסת ושאל אותו מיד: "תגיד, אק' דח עוד תופס בפשע המאורגן, או שזה כבר מיושן?" אולמרט המבוהל השיב בנימוגים: "הר-אה, אני לא כל כך מומחה באמצע-ירצח."

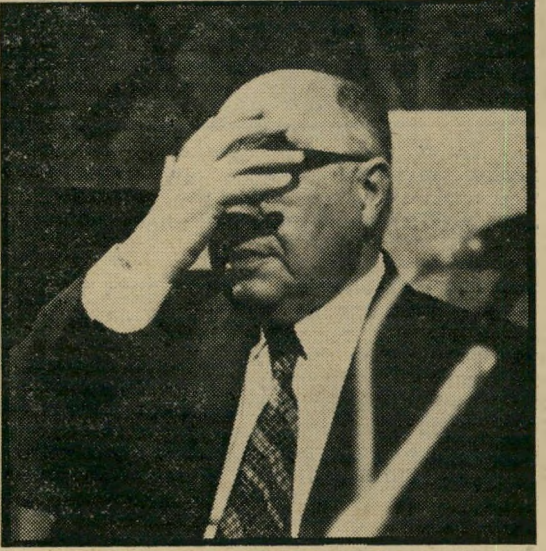
על עצמו אמר אולמרט: "יש לי הרבה מתנגדים, כי אני עולה על נושאים ועל אני שים". על שריהמישפטם

לא ניתן היה לראותו. התברר לו כי הארץ בולטת במיוחד בין גרמי השמים בצבעי הכר-חולי-לבן העזים שלה. דיוק הסביר שהכחול הוא צבעי ה-ימים והלבן - העננים.

בערב ראינות לנוער, הראשון מסוגו בארץ, קיבל המראיין, איתן דנציג, את פני המראיין, ח"כ אהוד אולמרט, כשבידו אקדח ה-

ציב נראה שריהפנים, הד"ר יוסף בורג, כשהוא תופס בר-הגורת מכנסיו ויוצא מאולם המליאה. מזכירת הליכוד ר"דנה בלור, רדפה אחריו והת-חילה לצעוק: "דוקטור בורג, לאן אתה הולך, יש הצבעה!" בורג המשיך בדרכו כאילו לא שמע, עד שהגיע לדלת הדרי השירותים, שם נעצר ואמר לי-רדנה: "עד כאן, גברתי, מי

בשבוע האחרון של מר-שב הכנסת הופיעה חברתה-כנסת אסתר הרליץ ורצתה לשבת במקומה - אך גילתה כי שמה הוסר ממנו. במקומו הודבק עליו שמו של הח"כ החדש, יהודה חשאי, שנכנס לכנסת עם פטירתו של יגאל אלון. הרליץ הלכה לאורך השורות וחפשה את מקומה. לתדהמתה גילתה כי אין לה

את השגריר האמריקאי המיוחד סול לינוביץ, הוא נראה כשהוא מליט עיניו בכפו: "לא רואה!" התמונה השנייה צולמה על מסלול שדה-התעופה, כאשר מטוס עמד לנחות ובורג סתם את אוזניו בגלל רעש המנועים: "לא שומע!" בתמונה השלישית נראה השר בורג כשהוא מחזיק את מינגבען על ליבו, בחקת, "לא מריגש!"

יוסף בורג שריהפנים ויושב-ראש המישלחת הישראלית לשיחות האוטו-נומיה, צולם השבוע באירועים שונים במוות המהוות פרמטרה צילומית על שלושת הקופים: "לא רואה, לא שומע, לא מדבר." בתמונה הראשונה, שצולמה בחדר האישים החשובים בנמל-התעופה בן-גוריון, בעת שבורג קיבל

שערוריה פרצה בטכס הסיום של בוגרי הפקולטה ל-מישפטים באוניברסיטת תל-אביב. הנוהג המקובל הוא, כי בכל טכס סיום נושא דברו גם נציג התלמידים. בשנה שעבר-רה כלל נציג-התלמידים בנאר-מו דברי ביקורת קשים על סידרי-הלימוד. הפעם ביקש דיקן הפקולטה, הפרופסור י"ר רם דינשטיין, לראות את נאום של הבוגר לפני הטכס. הסטודנטים סירבו, דינשטיין התעקש ואיש ממסיימי הפקול-טה לא נשא דברים.

"לא הייתי פונה אליך אם עודף המיסקל היה פוגם רק בהופעתך החיצונית." כתב קצין רפואה ראשי של צה"ל, תת-אלוף ערן דולב, לקציני הקבע השמנמנים. המיכתב כלל אזהרות רפואיות. תוכנית פעור-לה ומיספר טלפון, שבו מובן טחת לקצינים "אוזן קשבת" בי-נושאי דיאטה ופיגורה.

כשהגיע השגריר המצרי סער כורת-דה לקוטיל של סוכנות הידיעות האנגלית ווי-ניו, שנערך לרגל נואו של הכתב החדש דין דיקסון, חשבו כל המוזמנים כי רוב כהייעור במקום הם מצריים. אל רקדנית-הבטן השחרחרית דיברו אנגלית שתובלה בער-בית עילגת. אל גבר שחררו, עגלגל, שלבש חליפה אפורה מפוספסת. התייחסו ביראת-כבוד ודיברו גם כן בערבית. כי חשבו שהוא המפיק המצ-רי שהגיע כדי להשתתף בהפ-קת הסרט על מילחמת יום-הכיפורים. הרקדנית והכביכולי-מפיק הצליחו להתאפק כרבע שעה, ואז נשברו ופרצו בצחוק רם. הרקדנית היתה ריקי ירושלמי, והגבר לא היה אלא הישראלי שרון ששון.

זאב הפץ ראש לישיבת העיתונות הממשלתית, עם ג'רי לאוסון, זמר חמישיית הזמר הכושית "המשכנעים". לפני עשר שנים שלח אחיו של הפץ, הזמר-מלחין האמריקאי ג'ואי, את אחד מתקליטי החמישייה, השרה ללא ליווי קולי, כשי לאח שבישראל. הפץ נסע לשמוע אותם בווינגטון, השפיע על ידיד שלו, רב רפורמי, לאמץ אותם, ועזר להם להגיע לארץ הקודש. מכאן הם יסעו לסיבוב הופעות במצריים. החמישה, נוצרים אדוקים, התבקשו על-ידי הוריהם להביא להם מישראל מי כנרת קדושים וקצת אדמה מארץ הקודש.

עבר לדלת הזאת. תש כוחך." כאשר שמע שריהחקי-לאות, אריק שרון, מפי מ-קורבי ראשה-ממשלה מנחם בגין, כי במיקרה שריהבני-טחון עזר וייצמן יתפטר, מייעד ראשה-ממשלה את ה-תפקיד לפרופ' משה (מי-שה) ארנב, התפרץ ואמר בריתחה: "רק על גופתי המ-תה יהיה המיקי-מאוס הזה ל-שר-ביטחון."

בפווה של חציקריצה מסתובב מזה שבוע ראשה-ממ-שלה. למי שהעז להסתכל בו מקרוב, התברר כי למנחם בגין יש שעורה בעין.

הצנזורה של יוסף לפיד בטלוויזיה מגיעה לממ-דים מגוחכים, גם כשאניו יידע על כך. כך קרה השבוע: בפרק השבועי על הדוקטור קווינס, אמר מנחה-המתים המפורסם, באנגלית: "אני צריך להס-כים עם מעשיו של (רי-כארד) זאנגר, כדי לאהוב את המוסיקה שלו." בתירגום העברי, נעלם פסוק זה.

"כל העולם נראה בצב-עי הדגל הישראלי." סיפר גנ-רל צ'ארלס ריוק, שצעד על הירה בשנת 1972, כאשר הגיע לארץ לביקור באתרי הנצרות, במסגרת מסע של חזר בת-שובה. בסיוד בבית-החולים הדסה בירושלים שאל אותו המנהל, הפרופסור קרמן מן, מה היה הרגע המסוכן ביותר בחייו. דיוק סיפר, שכאשר ניי-סה להדגים בפני צופי הטל-וויזיה את קלות הקפיצה על הירה, שכח לקחת בחשבון את מישקלו הרב של הצווד זעל-גבו. הוא קפץ, נפל אחורה ולרגע היה חשש כי בגד ההג-נה שעל גופו ייקרע. באותה נפילה הצליח לראות לרגע את כדור הארץ, שבמצב עמידה

מקום. הסיבה: יש ויכוח על מיקום הסיעות באולם, וביני-תיים הוקפאו כל השינויים. גם מסירת מקומה של הרליץ לה-שאי היתה תוצאה של טעות. אולם הרליץ זעמה, שיגרה לי-יו"ר סיעתה, משה שחל, מיכתב רשמי נועם, ובו הודי-עה לו שאם לא יוחזר שמה למקומה לאתח, תקרא למרי-דת הסניף התל-אביבי של מיפ-לגתה-עבודה. רק סיום המו-שב הציל, זמנית, את שחל.

בישיבה האחרונה של ועדת-הכספים של הכנסת, כי-שהועלה נושא הפיצויים למי-פוגי ימית, הציע חבר-הכנסת אברהם מזלמר כי כספי ה-פיצויים ילקחו מכספי מימון המפלגות. הוא תירץ זאת בי-כך, שכל המפלגות אשמות בר-מצב שנוצר. "אלה שהעלו את מית על המפה ישלמו עבור הורדתה."

מלמד אימץ לו נוהג קבוע, בכל פעם שמועלה בר-וועדת-הכספים נושא הכספים להתנחלויות דורש ח"כ סיעת למפנה במפ"ל, כי מכספי ה-התנחלות המוצעת ילקח כסף למפוגי ימית.

עיתונאית דבר, טלי זלינגר, בתו של העיתונאי ואיש יחסייה-ציבור עזריה רפפורט, התעקשה לדלת את בתה הבכורה רנני, בבית-החולים שעל הרה-צופים בי-ירושלים. טלי, התל-אביבית, החליטה: "אני רוצה שהאויר הראשון שהתינוק ינשום יהיה אוויר פיסגת הר הצופים." סבא רפפורט התבשר על הולדת נכדתו כשישב בישיבה. הוא הצליח להתאפק כמעט עד ה-סוף, אך רבע שעה לפני סיום הישיבה ביקש סליחה ויצא בנוסיעה-טיסה להר-הצופים.

בעת ההצבעה על התק-

תמונה לקיים גיים בוטרייט, שהוא חובב צילום, מנציח את בתו קייט. מישפחת בוטרייט מבלה את מרבית זמנה בבית. הבילוי הכמעט יחידי שלהם מחוץ לבית הם הטיוולים ברחבי הארץ. במכונת "רנו 12" שלהם נוהגים הבוטרייטים לחרוש את כבישי הארץ.

"במשך השנה האחרונה התאמנו כקבוצה אחת לקראת הרגע הגדול הזה בברלין. לא נסענו לשם לפיקניק. היתה לנו מטרה, וגם כשהמצנו אותה אנחנו חייבים להישאר קבוצה מלוכדת. היינו מכונה משומנת ומטופלת היטב, אבל משום מה לא היה לנו מספיק דלק. המכונה הזאת לא עבדה ברמנוניה.

בנותיו. אולם בעוד הבנות מטפחות להנאתן על אביהן, המתנשא לגובה של 2.03 מטרים, היו מחר שבותיו טרודות בניתוח המישחק, שאותו אי אפשר לשכוח בקלות. את ההפסד אפשר להסביר בכמה אופנים, סיפר בוטרייט. "אפשר להצביע באצבע מאשימה ולהטיל את האחריות על שחקנים אלה או אחרים. לדעתי זאת לא הדרך.

היתה לבטה נמשכת עד הבוקר, אילו היה הגביע בידיו. היו השניים במיטה כבר בשעה אחת אחר הצהר.

הבוקר שלמחרת החל בשעה 8.30 לקול צהלותיהן של שתי הבנות. אחרי אימונים מפרכים, שני נמשכו חודשים ארוכים. היה גיים משוחרר עתה מן המתחים הלחצים וחופשי לשחק בשלווה עם

הקפטן גיים

בוטרייט הכין

נאום ניצחון

ארחר

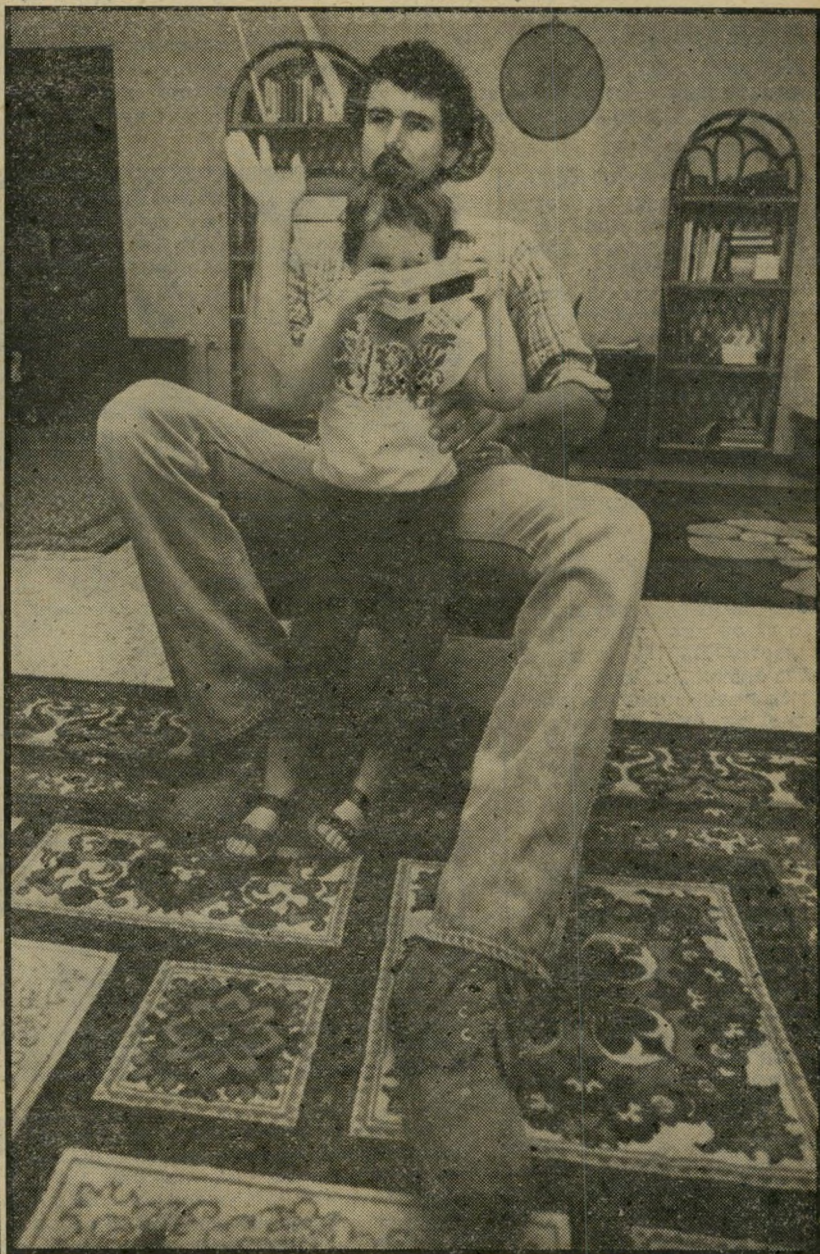
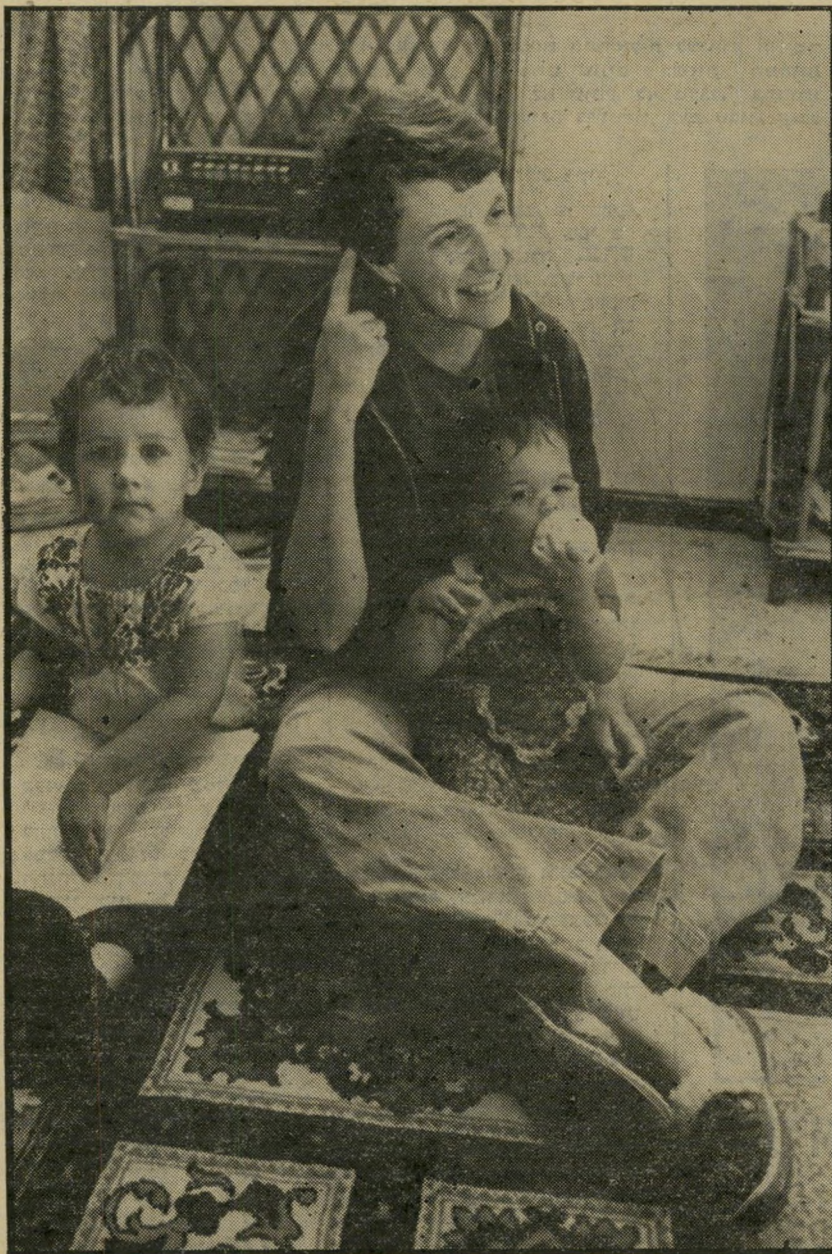
בידיים דיקות

הארץ כולה דממה בליל מישחק הגמר על גביע אירופה בכדור סל. כמו רבבות אחרים, ישבה אשה מתוחה אחת מול מירקע ה"טלוויזיה, בביתה שבשיכון ל' ב-תל אביב. אולם בניגוד לאחרים שצפו במישחק, היא עצמה את עיניה במשך מרבית זמן השידור הישיר. מרט העצבים, ולא חזתה כלל בקבוצות המתחרות. רק קולו של הקריין אלכס גילעדי, שתיאר את המישחק מברלין, הגיע לאוזניו והעמיד אותה על התוצאה הבלתי נעימה.

כריס בוטרייט ציפתה לרגע שבו תוכל לפתוח את עיניה ולחזות בבעלה גיים ("גימבו") בוטרייט, קפטן מכבי תל אביב, אחד השחקנים שהתבלטו במישחק. מניף את הגביע. "הייתי יותר מדי עצבנית בכדי לראות את המישחק", סיפרה כריס. "נעשיתי עוד יותר עצבנית בדקות שגיים נכנס לשחק. רציתי שהכל כבר ייגמר ומכבי תחזור הביתה עם הגביע. אבל בשלב מסויים של המישחק הבנתי כבר שזה לא מה שיקרה."

ביום השישי בשבוע שעבר, ב-שעה 11 בלילה, חזרה מכבי תל אביב ארצה. כשירד מן המטוס לא החזיק הקפטן את הגביע בידיו. "הקבוצה הטובה יותר ניצחה", אמר גיים בוטרייט. "ראל מאדריד שיחקה יותר טוב והיה מגיע לה לנצח."

בביתו, שברחוב לוי אשכול ב-תל אביב, ציפו לבוטרייט אשתו כריס ושתי בנותיו, קייט בת ה-12 ושרה בת עשרה חודשים. עם הגיעו יצאו גיים וכריס, להרצת קצת זמן. בעוד שהחגיגה

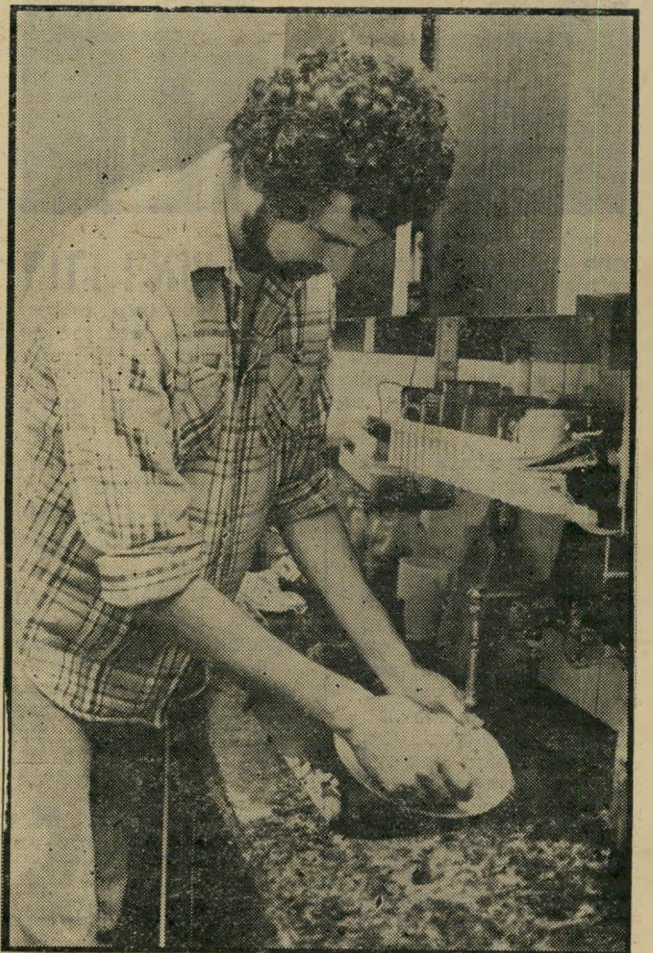
אבא כרים יחד עם קייט, בת השנתיים, ושרה בת עשרה חודשים. שתי הבנות הן מקור האושר של ההורים. הן גם דואגות להעיר בקול צהלותיהן את ההורים מוקדם בבוקר. בארצות הברית למדה מוסיקה והוראה.

אבא גיים יחד עם קייט. גיים ואשתו באים ממישפחות שבהן הקפידו על יחסים חבריים בין בני המשפחה. גיים בוטרייט רוצה להעביר לבנותיו את המסורת ומבלה איתן את מרבית זמנו.

טייס הובב גיים, שהוא בעל רישיון-טיס, בודק את מדחף המטוס לפני הטיסה. מידי פעם קופץ גיים לשדה-דוב, הנמצא ממש מעבר לכביש ליד ביתו, ומשכיר מטוס קל לטיסה מישפחתית. אשתו קייט היא הנווטת.

סל! גיים מניף אל על את בתו, שרה, בדיוק כפי שהוא נוהג לקלוץ לסל. הבת הבכירה, קייט, כבר מבינה שאביה הוא שחקן כדורסל, ואפילו יודעת להעריך את מאמציו וקובעת: „אבא הוא שחקן טוב.“ גיים עומד לסיים את הקאריירה שלו כשחקן בעוד שנתיים שלו.

נאבי גב לגיים יש בעייה עם שטיפת הכלים. הכיור הנמוך גורם לו לכאבי גב. כריס וגיים מחלי-קים ביניהם את עבודות הבית שווה בשווה. בשל בעייתו, שוטפת כריס את הכלים, ואילו גיים עושה את העבודות האחרות.

פורטת על גיטרה ואנחנו אוהבים לשבת ולשיר עם הבנות.

„את עבודות הבית אנחנו מחלקים קים בינינו שווה בשווה. לגיים יש בעניין הזה רק בעייה אחת. ההבדל לא אוהב לעשות כלים. הכי טוב בשבילו והוא תמיד מקבל כאבי גב אחרי שטיפת כלים. אני שוטפת והוא עושה את הדברים האחרים. עכשיו אנחנו עוסקים בסידור הבית. עברנו דירה לפני חודש, והכל עוד לא מאורגן.“

„היינו צריכים דירה יותר גדולה, גם בגלל הבנות וגם מפני שיש לנו תמיד הרבה אורחים. אנחנו שומרים על קשר הדוק עם המילים פחה והחברים בארצות-הברית רק לפני חודש התארחו אצל שמונה אנשים באותו הזמן. חינאלצו לישון על המירפסת והי שמה, ממש כמו בתוך קומר קטנה. אנחנו גם נוסעים כל קיץ לבקר בארצות-הברית.“

את ההפסד מקבלת מישפוח בוסרייט ברוח ספורטיבית אכפתית. החווה של גיים עם מכל תל-אביב עומד להסתיים השנה הוא מקווה שההפסד לא יהיה לכות לגבי חידושו. „נשארו עוד שנתיים-שלוש לשחק. עד הקאריירה שלי הסתיים ואני אטרך להתחיל משהו חדש בחיי אני רוצה לסיים את הקאריירה במכבי תל-אביב, לא לפני שאר את הגביע שוב אצלנו.“

מידי פעם הוא קופץ לשדה-דוב, הנמצא ממש מעבר לכביש ליד ביתו, ומשכיר מטוס קל לטיסה מישפחתית.

כריס וגיים, בני ה-28, באים שניהם ממדינת איידהו. הם הכירו לפני עשר שנים. בואו של גיים לשחק בארץ, לפני שש שנים, הפריד ביניהם, אך הם נישאו שנה לאחר מכן וכריס הצטרפה לגיים בארץ. טכס החתונה נערך בחופזה בארצות-הברית. תשעה ימים אחריו היו כבר בני הזוג בארץ.

את הקאריירה שלו החל גיים כשלימד בקולג', במדינת יוטה. „כלל לא עלתה השאלה אם אני אוהב כדורסל או לא“, סיפר גיים. „אמר רי לי, אתה גבוה, אז תשחק כדור-סל אם תירצה או לא תירצה.“

לארץ הגיע גיים בתיווכו של עס קן יהודי מהליגה המיקצוענית ב-ארצות-הברית. גיים הסכים לבוא לנסות ולשחק בארץ — ונשאר. כריס למדה בארצות-הברית — תחילה מוסיקה, ומאוחר יותר החליפה מיקצועה להוראת כיתות נמוכות. כריס ניצלה את העובדה שלמדה גם ספרדית, ועסקה לפני נישואיה בהוראת ילדי מהגרים ספרדיים. „בארץ אני כמעט לא עובדת“, סיפרה כריס, „החן מכמה שכנים וחברים שאני מלמדת אנגלית.“

„גיים ואני לא אוהבים לצאת הרבה. אנחנו טיפוסים ביתיים. כך יוצא שאנחנו הרבה יחד בבית. אני

חשבת שאנחנו מוכרחים לנצח. אבל בעצם גם הציפיה הזאת היתה מיכשול. לפני המישחק באו ושאלו אותי מה אני מתכוון להגיד כשר אחזיק את הגביע בידיים. זכרתי את המילים של טל ברודי, „אנחנו על המפה“, שאמר במעמד הזה לפני ארבע שנים. במקום לחשוב איך לשחק, חשבת מה להגיד.“

„אחרי המישחק הביאו האוהדים את כל האוכל והמשקאות שהכינו לניצחון. אבל שום דבר לא היה טעים. הדבר האחרון שרציתי לראות זה את הספרדים עם הגביע. אבל צריך גם לדעת להפסיד. לא תמיד מנצחים. אחרי שהכל נגמר יצאתי עם כמה חברים שלי, שמישחק במיוחד מניו-יורק. ישבנו ושתינו בירה ודיברנו על הכל חוץ מהמישחק.“

הכיר הנמוך

בארץ קיבלו את בוסרייט הרבה פנים מדוכאות. בין היתר יחידות שהצהילו את פניהן כלפיו היו שתי הבנות. הבכורה, קייט, כבר מבינה שאביה הוא שחקן כדורסל, ואפילו יודעת להעריך את מאמציו. „אבא הוא שחקן טוב“, סיפרה הקטנה. „אבא הוא גם טייס טוב.“

גיים הוא בעל רישיון טייס.

וייצמן לחיים בר-לב

בסיבלם של כהייהעור התנסה הישראלי החי בפאריס. חיים איש, סגן נשיא חברת ברוט פארבג'ה. אשל חזר לפאריס מנסיעה עסקית בארצות-הברית ונעצר בתקיפות רבה על-ידי איש המכס הצרפתי שדרש ממנו תשלום בסך 2000 פרנקים במכס על שעון הי-רולקס המוזהב שלו. שאותו קיבל שלוש שנים קודם לכן כמתנה. אשל סירב לשלם, והר מוכס צעק: "אנחנו מכירים

ישב עם אורח במשרדו. שבי רחוב ומנהוף בתל-אביב. כשר יצא ללוות את האורח נטרקה דלת המישרד והמפתחות נותרו בפנים. שניידמן השיג מבי רג והתחיל לנסות לפרוץ את הדלת. כשלתע שמע צעקות מאחוריו: "גנב! פורץ! תקי ראו למישרה!" התברר ש- מאחוריו היה זה עובר אורח חשדן. שכן, שיצא לשמע הזעקות, הצליח לשכנע את הצועק כי הוא מכיר את ה"פורץ" וכי זה

מצרית למגורי השגריר. אלוגי מקבלת מדי יום איומים טלפוניים וזוכה בביקורים לא-נועזים. לכן שמחה לשמוע שהי שכן החדש יגיע בקרוב ויחד עמו כמה וכמה אנשי-ביטחון שישיחו על הסביבה.

בתוכנית הטלוויזיה בשעה טובה החליט המראיין מני פאר שבתוכניתו, בשנה טובה, לא יעשו צחוק על חשי בוגו. בתוכנית הופיע ה" שחקן יהודה ברקן, שיספר כי ערב אחד, אחרי שהתארח בביתו של פאר, סבל מנדודי שינה. הוא החליט שאם הוא סובל, יסכול ידידו יחד עמו. ברקן טילפן לארבע תחנות מונית וביקש מכל אחת ש- תשלח מונית לביתו של "מר פאר", כדי לקחת אותו לגמלי התעופה ב"גוריון. המונית הגיעה ברווחים של חצי שעה זו מזו. פאר התרגז ולא הבין מי מנסה להתנכל לו. כשהזר מין את ברקן לתוכניתו נחשף התעלול. מני הנבוכך ביקש מ- ברקן שלא לספר את הסיפור, אך ברקן התעקש לספרו ומני חתך את הקטע מהתוכנית.

עורר-הדין ררוך מ-ק- רין ביקש מהשופט מרדכי פורת להסתפק בהטלת קנס על שולחו, כי הוא עומד לנסוע לגרמניה וחבל שיתחיל דף חדש בחייו עם עבר של מאסר- עלתנאי. "מהו הקנס שאפשר

כשהגיע האסטרולוג הרצל ליפשיץ לביקור עיסי קי בניו-יורק, קיבל טלפון בהול ממערכת העיתון הצרפתי לה- פיגרו. אחד העורכים נתן לו תאריך ושעת-לידה של בארי רוזן, אחד מבני הערובה הא- מריקאים, יליד ברוקלין, שהיה נספה העיתונות של ארצות- הברית בבירת אירן. הרצל בדק ומצא שרוזן עומד להשתחרר בניגוד לשאר החטופים. באפי ריל או במאי השנה. בנוסף לזאת ציין ליפשיץ כי רוזן "מוגן מבחינה אסטרולוגית". כלומר: אין סכנה לבריאותו ולחיי. יומיים לאחר מכן הגיע עוד טלפון. הפעם סיפרו לי- ליפשיץ כי אותו בארי רוזן הופיע בראיון טלוויזיוני וסיפר כי הוא הוללה-לב וסובל קשות. המערכת הצרפתית ביקשה לי- דעת איך עולות שתי הגירסות המנוגדות בקנה אחד. ליפשיץ חזר ובדק והודיע למערכת לה-פיגרו, כי גרמי השמיים המגינים על רוזן, הם שגרמו למחלתו וזה במטרה אחת - לאפשר את שיחרורו המוקדם. אגב, ליפשיץ טוען כי מצב החטופים ילך ויחמיר. הוא צר- פה פגיעות קשות בהם וסבל רב.

לכל אותם שתהו מה פשר ביקוריו החופים של הר שחקן חיים טיפור במלון הילטון בתל-אביב, התברר כי

עובד בתפקיד בלתי מוגדר בטלוויזיה ומלך המסיבות של ירושלים, שאין כמעט איש היודע את שמו האמיתי, מכונה עלי- ידי הכל בשם "ראש העיר", על שום העובדה שכל מבלי ירושלים ומסיבותיה מכירים אותו. בשבוע שעבר נתקל דודו בבלקט של הצגת ה"אטרון באר-שבע, ומאז הוא נושא אותו עימו, כדי שיהיה ברור בדיוק מי הוא ראש העיר הבא של ירושלים.

את כל הערבים האלה, שחזרו רים לצרפת ומנסים להבריה את כל הזהב שהם גנבו באמי ריקה!" אשל הוציא מיד את הדרכון הישראלי שלו, אך הר מוכס לא ויתר: "אתם, כל השחורים אותו דבר, לא מש- נה ערבי או יהודי, כולכם, שם במיורה. אותו עם." אשל הוזמן אחר כבוד לחדר נפרד, שם נערך חיפוש מדוקדק על גופו. הוא נכנע ואמר למוכס: "אני משאיר לך ביד את הש- עון. אבל למחר בבוקר תכין לך תירוץ טוב לעיתונות." המוכס, שהכיר היטב את הי טינה הרבה של העיתונות הר צרפתית למישרה, נכנע מיד והתחנן: "תעשה לי טובה, אם אתה יהודי או ערבי, ותשר כח מהעניין. אני מבטיח, מה יום ואילך, לאהוב את בני שני העמים."

כשהקליטו את השיר לסרט חייד, אכלת אותה, הפי טיק המוסיקאי אילין מוכיח את הזמרים פעם אחרי פעם. עד שזויה שהמויף הוא במאי הסרט יהודה ברקן. לא עז- רו לברקן שנות הזימרה הא- רכות אותן העביר בלהקת פי- קוד צפון ולהקת פיקוד דיגן- גוף. הוא התבקש, אחר כבוד, לעזוב את המקלה.

מנסה לפרוץ למישרדו שלו. החשדן ביקש סליחה והפורץ המשיך במלאכתו.

ליד אחד משולחנות מיונו-הכנסת ישבו והתלחשו השבוע חיים בר-לב ושרימ"ח חה ארליך. ניגש אליהם, שמח ומאושר, שר-הביטחון, עזר וייצמן, שזה עתה חזר מסיר בביקעת הירדן, ואמר לבר-לב: "הרגע חזרתי מבי- קור אצל כוחותינו בביקעה. אני משאיר לך צה"ל במצב מצויין!"

בבית-המישפט המחוזי בירושלים הובא לדין רחמ"ם ("להיפורס") החשוד בניהול רשת הברחת סמים לי- תוך בית-המעצר בירושלים. הנאשם טען כי אין בידו אמי צעים לשכור עורך-דין, השור פט רב איתן הודיעו כי הוא ממנה עורך-דין להגנתו. השור פט החל לעבור על רשימת עורכי-הדין שהיתה בידיו. "כבודו" זעק להיפורס לשמע השם הראשון ברשימה, "זה עורך-דין קרקעות זה, לא בש- בילי כאלה. אני צריך משהו ברדוגו". השופט איתן, שהבין את הכוונה, השיב בצער: "עור- רדיהין אבי ברדוגו לא עובד בשבילנו יותר, הבוס הי חדש שלו זה הכסף."

מוני מושנוב ה"שחקן המופיע בהצגת הילדים, "מה שיהיה יהיה", בקטע ראיון מתוך ההצגה שבו מופיע שלמה בראבא כמראיין ומוני ככדור-מראיין. המראיין לקח ברצינות רבה את תפקידו וניסה לכדור את הכדור בכל כוחו, כשלתע שכה שהוא על הבמה ונתן מכה חזקה למוני על מצחו. הכדור-מוני התגלגל לכיוון השורות הראשונות, לקול צחוקם הרועם של הילדים ולבהלתו של בראבא, עד שנעצר בעזרת אחד הילדים. מוני המסוחרר המשיך בהצגה, אך למחרת הופיע כשבעינו נפיחות כחלחלה, ובכיסו כדורים נגד כאב-ראש.

להטיל עליו, לדעתך? שאלה השופטת. "כ-15 אלף לירו?" ענה מקרין. "זה, כסף היום?" שאלה פורת בזילזול. אבל הורביץ אומר שצריך להתייחס לכל לירה בכבוד. אמר מי- רין בכובד-ראש, כשכל האור- לס פורץ בצחוק רועם. השור פטת השתכנעה מיד ונעתרה לבקשתו של עורך-הדין.

בחשד פריצה נתפס השבוע איש האופנה לשעבר זאב ("זאבליה") שניידמן, שהתפרסם לאחרונה כשסגר את עסקיו המסופעים. שניידמן

טופול מעביר שם את שירות המילואים שלו. השחקן משרת ביחידה מיוחדת לטיפול ב- "אח"מ, הכסופה לאלוף אבי-הם ("אברשה") פמ"ר. טופול מלווה בימים אלה את הגנרל המצרי מג'רוב. מי שמאושרת במיוחד מהשלום הישראלי-מצרי היא חברת-הכנסת שולמית אלוז-לי, שבקרוב תחשם עליה שמי- רה אישית לוחצת. ביתה של אלוגי סמוך לוילה של איש- העסקים בררם סניור, ש- נשכרה על-ידי השגרירות הי

יש כרמליטה יש חגיגה!

כרמליטה סנגריה - אין מה להוסיף, הכל כבר בפנים. כרמליטה סנגריה - מתחרה בהצלחה מזה 10 שנים בסנגריות הספרדיות ברחבי העולם, עשויה ממיטב הענבים של כרמליטה סנגריה - זה מה שהיה חסר אצלכם בחגיגה.

כרמליטה סנגריה הלהיט החדש של

כרמל מזרחי

מיקי ראשון לציון וזכרון יעקב

מוקד

חסיבת השבוע

יוולדת של בור

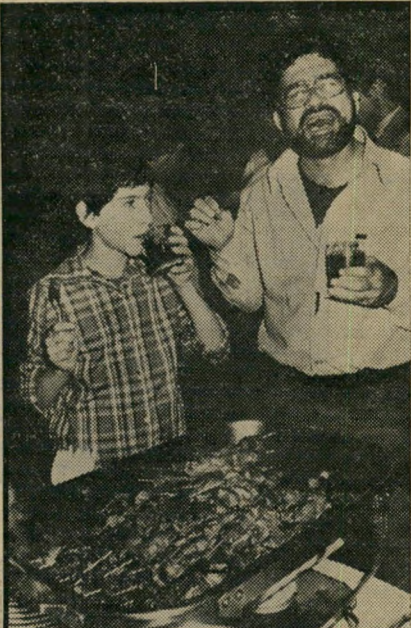
ההכנות הראשונות ללידת בור נעשו לפני שנתיים ותשעה חודשיים, בערב הצגת הבכורה של הגשש החיוור, עובדים עלינו עברו דה עברית. בדיוק תשעה חודשים אחר כך, באחד באפריל, נולדה בור היפה לאמה, אשת יחסי-הציי-בור מירי בן-יוסף. הסנדקים של בור היו הלקוחות של אמה, בעלי המועדון, שם גם נערכה מסיבת היוולדת בשבת שעברה, כשבר היתה בת שנתיים. למסיבה הוזמנו כל המי ומי בחיי השירה-המישחק והבידור של תל-אביב, למגינת ליבה של הקטנה, שלא הבינה במה המדובר עד שהגיעה הביתה, וגילתה את כל המתנות, ש-הביאו לה.

איתמר פוליאקוב על כתפי אביו ישראל ("פולי") מהגשש החיוור.

בילי פיק בנו של אליל העשרה, צביקה פיק, הגיע עם אבא, סירב לרדת מזרועותיו כל המסיבה.

בר בן-יוסף עם סבא דויד. אמא-מירי, הח' זיקה דיאט-רצח שבועיים לפני המסיבה.

דניאל גוב התינוקת, בתם של ענת וגדי גוב, לבושה בווסט מבד סטין וג'ינס.

אביב גפן עם אמו נורית גפן, בוכה אחרי ששכחה בסיגריה בוערת. אמו ניחמה אותו.

שלומית צפיר בתו של הבדרן-חקיין טוביה צפיר שבאה עם אמה יעל.

נועם אמלס בנו של הסו-פר, יהודה אמלס, שעל קורות ילדותו כתב אביו.

אורי פאר הבן השלישי בבניו של מני פאר, עם אמו קרני. "אצלנו קרני היא מל-כה", אומר מני. "היא באמצע וארבעה גבראים מסביב."

אסף דקר עם אביו, אבישי, בעלה של המצ-חיקנית ציפי שביט. בין המתנות שהביאה ציפי היתה גם שימלה שאסף התעקש ללבוש.

בוטז בנאי עם אביו, גברי בנאי, שהביא לבר מגהץ וקרש גיהוץ. בר, שמעולם לא ראתה מכשירים משונים כאלה בבית, נבהלה ובכתה.

כשזה מתחיל להיות קשה
להבחין בין הכלי המקורי
לבין הרסיבר...

...אתה יודע שזה

PIONEER

אמכא אלקטרוניקה חפצים אמכא
יבוא ושרות וסוחרים מורשים

אולמי תצוגה: ת"א פנקס 48 טל. 456294, חיפה: ככר אמכא, רח' שבתאי לוי 25 טל. 515281.

טל-ארטו

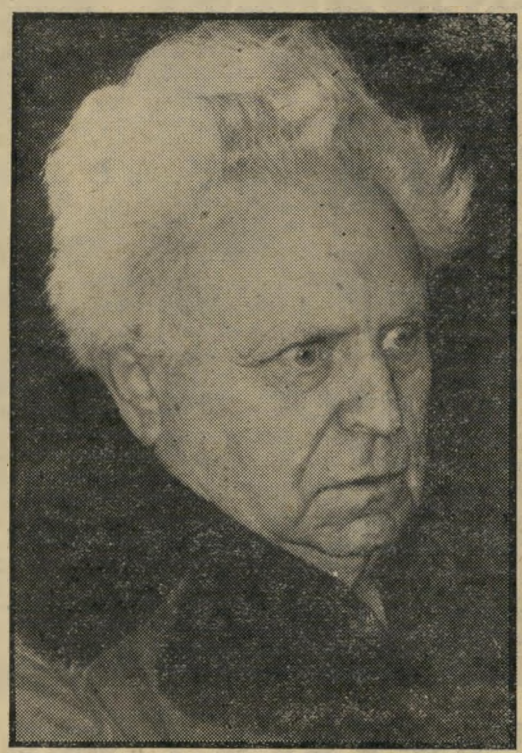
עצמות יבשות

פי כל הסקרים של דעת-הקהל, עומדת מיפלגת העבודה לחזור לשלטון.
 אם הליכוד יחזיק מעמד, למרות חולשתו — ואולי דווקא בגללה — יחזור המערך לשלטון בעוד שנה וחצי. **אם יתמוטט הליכוד לפני כן, עשוי הרבר לקרות כמעט בכל יום.**
 כל הסקרים מנחלים למערך, לעת, פי שניים יותר קולות מאשר לליכוד, תוך מחיקת כל פלגי ד"ש מן המפה.
יש סקרים, המנבאים שיחיה למערך רוב מוחלט בכנסת הבאה.
 (אם נכ, הרי יצליח מנחם בגין בדבר שדין בגין גוריון ונשל בו גם בשיא זהירו — להנחיל למפא"י רוב יציב.)

אחריותו של גלילי בלטה פחות. אך יתכן שהיא חמורה יותר.
ישראל גלילי הוא האיש שניסח את ארבעה-עשר הסעיפים הזכורים לשימצה ולדיראון, שהולידו את מלחמת יום-הכיפורים.
 זה היה ערב הבחירות של 1977. משה דיין הגיש להנהגת מיפלגת-העבודה את אחד האולטימטומים הערי נתיים שלו. או שהמיפלגה תקבל את דרישותיו, או שהוא יעשה דברים נוראים — יפרוש, יקים מיפלגה חדשה, יעמוד על הראש, יעשה מה שהסבא שלו עשה.
הדרישה העיקרית שלו היתה שתקום עיר חדשה בפיתחת-רפיה, העיר ימית.
 גולדה מאיר קיבלה את הדרישה הזאת. ישראל גלילי התנדב לנסח אותה כמצע המיפלגה.
 כך נולד אותו מצע של ארבע-עשרה נקודות. העולם כולו ראה וקרא אותו. במיוחד ראה וקרא אותו אנוור

שעיניה נשאות, בהחלטה נחושה, אל האתמול. לא רק במדיניות-החוץ, שבה ישלוט עתה נביא ההתי נחליות, אויב הנסיגה מסיני.
 אלא גם במדיניות-הפנים, שבה קמות עתה לתחייה העצמות היבשות של "השחפות ההיסטורית".
בשתי החזיתות — תחיית-המתים ממש.
 הסיפור עצמו ידוע היטב. המערך שיתף פעולה עם המפד"ל כדי לחוקק חוק המהדק את כל הברגים של הכפייה הדתית בארץ. החוק מוסר בידי המפד"ל את השליטה הגמורה על הרבנות הראשית, מעניק לרבנות סמכויות נוספות, משחרר את הרבנים מן הצורך להצהיר אמונים לחוקי המדינה, שולל כל זכויות מן הרפורמים והקונסרוטיבים.
 כאשר הגיע החוק למליאת הכנסת, להצבעה המכרעת, נעדרו רבים מחברי-הכנסת של הליכוד, ובעיקר הליברלים, אך מיפלגת-העבודה יצאה מגידרה כדי לגייס את חבריה, עד האחרון שבהם. ראש הסיעה הוציא הוראה בכתב, נדירה ביותר, שמשם ציוותה עליהם להתייצב ולהצביע. היתה לכך מטרה אחת ובלתי-מובנת: **מיפלגת-העבודה מבקשת לחדש את הכרית הבלתי-קרושה עם המפד"ל. היא מצהירה מראש שכאשר תחזור לשלטון, תוסף להגנר כארץ את הכפייה הדתית.**

כל שגוברים הסיכויים של שיבת המערך לשלי-טון, כן גוברות השאלות לגביו.
מי היא מיפלגת-העבודה, שתחזור ל-שיטון?
 מה התרחש בה — אם אכן התרחש בה משהו — מאז שנזרקה מן השלטון עליידי התקוממות אמיתית וספונטנית של הציבור הישראלי, שהקים את הגולם של הליכוד ואת הדחליל של ד"ש?
 מה השתנה בה?
האם השתנה בה משהו?

ישראל גלילי: איש טרי למצע חדש
 אל-סאדאת. כפי שסיפר לאחר מכן, גמלה בו באותו רגע ההחלטה הסופית להסתער אל מעבר לתעלה. **כל מידה במצע הזה, כל נקודה וכל פסיק בו, שנרשמו ראשונה בדיו של גלילי, נשטפו לאחר מכן בדם של מיטב הצעירים.**
 המיסמך של גלילי פתח בהתדרדרות. המחדל של דיון השלים אותה.

אינני נאיבי, ואני יכול לתאר לעצמי שפוליטיקאי יכול להצדיק תימרון כזה.
 שימעון פרס יכול היה לקום ולאמר לחבריו, בשיחה חשאית: "מה אתם רוצים? אתם רוצים להפיל את שילטון הליכוד. בסדר. אם אנחנו רוצים לעשות זאת עכשיו, מבלי לחכות עד לסוף הקדנציה, צריכים להור ציא את אחת הסיעות מן הקואליציה."
 "את מי נוציא? ייגאל ידין ושמואל תמיר ידבקו לכסא בכל התנאים, ויהי מה."
"יש רק אנשי המפד"ל. הם ימכרו לנו גם את הסבתא שלהם, אם זה יהיה כדאי להם."
 "נכון, זה מסריח. אך הבה נהיה מעשיים. הברירה היא: להסכים עכשיו להגברת הכפייה הדתית תמורת הפלת הליכוד, או להשאיר את הליכוד עוד שנה וחצי."
"אני אומר: הבה נקנה את המפד"ל."
 הפוליטיקה היא מישחק מלוכלך.
השאלה היא: כמה מלוכלך?

במשך שלוש שנים, הוצנעו שאלות אלה מתוך רחמי מנות. הכל הסיכוי: צריכים להניח לה, למיפלגת-העבודה, להלקק את פצעיה. יש לתת לה שהות להתארגן ולהסתדר באופוזיציה.
 לאחר מכן, כאשר חדרה לתודעת הציבור ההכרה כי שילטון-הליכוד הוא אסון לאומי, גבר הרצון שלא להסי תכל במערך מקרוב. הסלידה הגוברת מן הליכוד, ההרי גשה הגואה ש"כך זה לא יכול להימשך", הולידו זרם ציבורי שאמר: "את הליכוד צריכים להפיל. רק המערך יכול לעשות זאת. לא חשוב מה טיבו של המערך. צרי-כים להתזיר אותו לשלטון."
 (רבים מן האומרים כך אמרו לפני שלוש שנים את אותם הדברים עצמם. כמעט באותן המילים, רק להיפך: "את המערך צריכים להפיל. רק הליכוד יכול לעשות זאת. לא חשוב מה טיבו של הליכוד. צריכים להביא אותו לשלטון." יש אנשים שאינם לומדים לעולם, ועל כן נגזר עליהם לחזור על אותה שטות, אחת לארבע שנים.)
**אך עתה, כאשר מוסכם על הכר כי אין עתיד לליכוד, וכי המערך יחזור לשלטון כך או כך, יש נטייה חדשה להסתכל במערך הזוכית המגדלת, שהיתה גנוזה במשך שלוש שנים, נשלפת עתה מן המגירה.
 מה טיבו של המערך, הנושא שוב את עיי ניו אד השילטון?**

כי גם מי שמוכן להסכים לעיסקה מלוכלכת כזאת עם המפד"ל, מוכרח להתקומם נגד תופעת-לוואי אחת. איני מתכוון לצביעות. איני מתכוון לרמאות.
 באותם הימים עצמם שבהם עבדו שליחי מיפלגת-העבודה בכנסת שעות נוספות כדי להשלים את חוק הרבנות, הופיע שימעון פרס בכנס בינלאומי של היהדות הרפורמית בקנדה.
 באותן הדקות ממש שבהן הוסכם בין אנשי העבודה והמפד"ל בכנסת לנסח את החוק כך שלא תהיה לרפורי מים ולקונסרוטיבים שום דריסת-רגל במדינה, נאם פרס לפני הרפורמים בקנדה והבטיח להם שיויוני-זכויות גמור בישראל.
 זוהי שיטה של פותר-סופים במערך הפרוץ. סותר-סופים שכיום את הקארירה שלו בשהוא תלוי על עץ.

האם יש למערך מצע חדש? האם הסיק את המס-קנה שאחרי מפלה כה מוחצת יש לערוך בדיקת יסודי, ולחבר מסכת חדשה של עקרונות ופיתרונות? השבעו התבשר הציבור כי אכן נעשה נסיון לחבר מצע חדש.
 וכדי לחבר מצע חדש, נלקח מאחורי המחרשה אדם חדש.
 איש טרי לגמרי, העומד להנחיל למיפלגת-העבודה המחודשת מצע מהפכני.
 איש צעיר, אשר יורוק אל ערימת-הזבל את כל התפיסות המעונבות של האתמול, שאבד עליהן הכלה. איש רענן, אשר יתמודד עם הבעיות החדשות ויספק להן פיתרונות נועזים ומהפכניים.
בקיצור: ישראל גלילי.

איש לא הכריח את פרס להופיע לפני הרפורמים, ולא כל שכן להבטיח להם הבטחות כלשהן. בידעו שמאחרי הקלעים נקמת עם המפד"ל קנוניה על-השבון הרפורמים בארץ, יכול היה להסתפק בשיגור מיכתב-ברכה סתמי.
אבל פרס אינו יבול דהתאפק. משהו באופיו מכריח אותו לעשות מעשים כאלה.
 זוהי שחיתות, וזוהי גם איוולת, שהרי היה ברור כי תוך כמה שבועות יתגלה הכל, ושהרפורמים ירימו אז קול-זעקה.
 אם מיפלגה מתנהגת כך לפני שיבתה לשלטון, איד תתנהג לאחר מכן?
איזה ערך יש להכבחותיה, להצהרותיה, לעקרונותיה?

אידו היתה זאת בדיחה, הרי היתה זאת בדיחה רעה מאד.
 אך אין זאת בדיחה. ואין בכך שום דבר מצחיק. זוהי שערוריה. קשה להגדיר את ממדיה. היתה דרוש אחד מנבאייהזעם התנ"כיים כדי לתאר בפסוקים בוטים את המצח הנחושה של מיפלגה, המעזה לעשות כדבר הזה.
 אחרי יום-הכיפורים, היה עס-ישראל צריך לגדור שני נדרים תגיניים:
 לעולם לא ינהיג עוד משה דיין את צבאות ישראל. לעולם לא ינסח עוד ישראל גלילי את מדיניות ישראל.
כי שני האנשים האלה, יחדיו ובנפרד, אישי מים יותר מכל אדם אחר בטרנדיה של יום-החורבן.
 אחריותו של דיין ידועה. מנחם בגין, בשיא הרומן שלו עם דיין, הבטיח לציבור שלא להניח לדיין לגעת בענייני-ביטחון.

אם כן, מה לעשות? הרי אין להשאיר את הליכוד בשילטון. זה ברור לכל. ואין מיפלגה המסוגלת לת-פוס את מקומה של מיפלגת-העבודה. גם זה ברור.
 אם לא יחול בעתיד הקרוב שינוי יסודי במיפלגת-העבודה (ולכן אין שום סימן שהוא!) הרי יש להבטיח כי יחסייה-כוחות בכנסת הבאה יכפו עליה מדיניות של שלום, קידמה והבטחת זכויות-האדם.
 זוהי המשימה שכל אדם הגון בארץ צריך לחשוב עליה עתה.
 דרושה אגירה-טיבה למפד"ל. על כך בפעם אחרת.

מהמרפסת
החלון
הדלת, הגג
ואפילו... הקיר.

"ספקטור" חוסם דרכים לפריצה לבית או לעסק שלך.

כשרמוצב הכלכלי
מתדרדר אתה צריך לדאוג יותר...
מבצע בלומה
* השתתפות בפרמית פוליסת
הביטוח שלך.
* אפשרות ל-10 תשלומים

אחריות מלאה לציוד ותפעולו. אנו נתאים
מערכת העונה לצרכיך, כולל אפשרות
להתחברות למוקדי שמירה.

פנה אלינו טלפונית או בכתב נציגנו ישמח
לבקר אותך ללא כל התחייבות מצידך.

מערכות אזעקה ובטחון

ספקטור

הגנה מכל כיוון.

ס.ה.ק. , החברה המתקדמת ביותר בישראל
למערכות אזעקה וכיבוי אש אוטומטי.
המרכז הארצי: ת"א-רח' הרכבת 22
בית הדר טל. 622676/7

אין ספק.
היום זה הכרחי להתקין מערכת אזעקה
ובטחון בבית, בדירה, בעסק, במפעל.
כשגל הפריצות גואה, אתה צריך להיות
בטוח שהם שמורים ומוגנים בצורה הטובה
ביותר. (גם חברת הביטוח דורשת זאת וגם
השלוח הנפשית שלך שוה משהו).

חשוב על כן מי ה"אבא" העומד מאחורי
מערכות אלו.

עם כל הצניעות, אנו החברה
המתקדמת ביותר בישראל למערכות אזעקה
וכיבוי אש. (מורשים מטעם המשטרה ומשרד
המשפטים).

יש לנו וותק ומוניטין רב; ציוד מעולה אמין
ומתוחכם של מיטב היצרנים בעולם; צוות
מקצועי העומד לשרותך 24 שעות ביממה;

"עבדים היינו במצריים"

— פסוק עתיק זה

מוקבז משמעות חדשה

מה נשחנה ליל הסדר 1980 מכל לילות הסדר?

שבכל לילות הסדר היו בני ישראל מסובים והיו מספרים על ציאת מצריים איש לרעהו. ואילו ליל הסדר 1980 היו מסובים ליד שולחנות הסדר ישראל גם דיפי לומטים מצריים.

כאשר הזמינו מארחים ישראלים, בעלי רצון טוב, את הדיפי לומטים המצריים לבתיהם, כדי שיראו כיצד עורכים הישראלים את הסדר, הם לא העלו על דעתם שיש בסיפור, כפי שהונצח בהגדה של פסח, כמה נקודות עדינות.

הדיפלומטים המצריים הם מיק"צוענים. הם למדו להתכונן היטב לכל אירוע. לכן, כאשר קיבלו את ההזמנות לסדר, טרחו ללמוד את טיב הטכס, וגם קראו את ההגדה כולה מראש.

השגריר עצמו, סעד מורתאדה, רכש הגדה, שבה מופיע תירגום צרפתי לצד המקור העברי, וקרא אותו היטב.

גאות הפרעונים. קשה לדעת מה חשבו הדיפלומטים המצריים על הטכסט, מכיוון שדיפלומט אמיתי אינו מגלה לעולם את מחד שבותיו. אולם אחד המארחים גיי לה לפתע, כי "יש בהגדה גימה אנטי-מצרית קיצונית".

ואכן, ההגדה היא ספרות-עמולה אנטי-מצרית מובהקת. הנא תוקף את מצריים הפרעונית, שכל מצרי מת-גאה בה באופן קיצוני, כשם שכל יהודי מתגאה בעשרת-הדברות ובי-תנ"ך.

המסקנה: השלום הישראלי-

מפגיני "שלום עכשיו" בכביש גהה

9:50פסגס — ותרו!

אם ייבחר ג'ימי קארטר למי רות שהיהודים פנו נגד, תיקבר אחת האמונות היסודיות שעליהן מבוסס הכוח היהודי בארצות-הברית: ששום נשיא אינו יכול להיבחר בניגוד לדעת היהודים. כוחם של היהודים ייחלש.

אם ייבחר קארטר לא רק כמועמד מיפלגתו, אלא גם לתקופת-כהונה נוספת כנשיא המדינה, יישב בבית הלבן אדם שאינו חייב דבר ליהודים, ושיזכור כי היהודים רצו להפילו. במילא יהיה קארטר, בתקופת-כהונתו השנייה, בלתי-תלוי בקולות היהודים, מכיוון שאינו יכול להיבחר בשלישית, על פי החוקה האמריקאית. אך אם יהיה חופשי גם מכל הר-גשה של תודה ומחויבות, הוא עשוי להקדיש את ארבע השנים הקרובות לכפיית הסדר על ישראל, על אפה ועל חמתה.

נקמה ניתנה בשבוע שעבר עליידי יהודי ניו-יורק, העיר היהודית הגדולה ביותר בעולם. בעיר, ובמדינה הנושאת את שמה, יש יותר יהודים מאשר במדינת-ישראל. הם מהווים בעיר את מחצית האוכלוסיה הלבנה.

בשבוע שעבר, בפקודת המיסוד היהודי, הם עשו דבר שהדהים את הכל. בניגוד לכל סיקרי דעת הקהל, הם הביסו את הנשיא ג'ימי קארטר בבחירות המוקדמות למועמדות המיפלגה הדמוקרטית. ברוב של 4 ל-1 הם בחרו במת-חרו, הסנאטור אדוארד ("טד") קנדי.

לא אישיותו של קנדי משכה את לב היהודים. הסנאטור ידוע להם כ"שמוק" (מילה שיהודי אמריקאי מרבים להשתמש בה, ושאינו לה שם טעם-לואי פורנוגרפי). היהודים רצו להעניש את קאר-

או אף הם בידי המפגינים. תנועת שלום-עכשיו פתחה ב"הפגנה זו שרשרת של עצרות-מחאה בדרישה להדחת ממשלת בגין. בהודעה רשמית של התנועה נאמר: "הממשלה הגיעה אל סוף דרכה. היא מנותקת מהעם ומתעלם. ועל כן אין טעם לצפות לשינוי סידרי העדיפויות בממשלה זו. אין מוצא, אלא לדרוש את התפטרות הממשלה!"

צוותי טלוויזיה מוחץ-לארץ, עיי תונאים ישראלים ומטיילים העריכו את מיספר המפגינים בכ-7000 איש. אנשי שלום-עכשיו אמדו את מיספר המפגינים בכמה אלפים. ואילו קציני המימטר, שמסרו את אומדנם לכלי-התיק שורת, קבעו: "בהפגנת שלום-עכשיו, הוצגה בצדי הכביש בין חיפה לירושלים השתתפו 320 מפגינים."

שלט ענק. החלטתי לא לשלוח לו מיכתב, מסבירה יהודית, אוהדת חרות מזה עשר שנים שהשתתפה בהפגנת שלום-עכשיו.

"ידעתי שהוא לא יקרא את מיכתב, ואם אכן יואיל להציץ בו, בודאי שלא יבין על מה אני מדברת. החלטתי לבוא הנה, אף על פי שאני לא משלום-עכשיו ובדרך כלל אני לא חושבת כמר-הם, ולהראות לבגין מה אני בדיוק חושבת עליו. שיהיה ברור לו! בינתיים אני רק נגדו ונגד הממשלה המצחיקה שלו, אבל אם הוא ימשיך להידבק לכיסא, אעזוב את הליכוד ולא אבחר בו עוד, אפילו אם אאלץ לשם פתק לבן בקלפי." 7000 או 320? אוהדי שלום-עכשיו יצרו בשבת שעברה שרשרת ארוכה של נושאי כרזות, ש-התייצבה לאורך הכביש המוביל מחיפה לירושלים.

מפגיני "שלום עכשיו" בכביש ירושלים

אריק: אחרי להתאבדות!

מדיניות

הוקמה של קארטר

היהודים ניצחו בניו-יורק

וזה עקוד לערות ישראל ביוקר

טר על הצבעתו באו"ם נגד ההתנחלות בגדה ובירושלים, למרות שהנשיא התנצל עליה רשמית. הם רצו למסור לו מסר: כך יעשה לאיש הפוגע בישראל.

שלוש סכנות. מבחינה יהודית, יתכן כי היה זה המעשה המסוכן ביותר שנעשה אייפעם עליידי יהודי ארצות-הברית. הן הן סכנות בו לפחות שלוש סכנות:

הוא נתן למנחם בגין אי-שור לדעתו, כי יהודי ארצות-הברית יתמכו תמיד, ובלי תנאי, בכל עמדה של ממשלת ישראל. בגין הבין את ההצבעה כהוכחה לכך שיהודי אמריקה תומכים בי-מדיניותו הקיצונית, שבאה לידי ביטוי בהתלשלת-תברון. הדבר עלול לפתות את בגין למעשים קיצוניים עוד יותר.

"הנשיא קארטר אינו אדם נקי מני" הבטיח השבוע לציבור הישראלי עסקן יהודי, מחסידי הנשיא, שרואיין בטלוויזיה. הוא חזר על כך פעמיים-שלוש, כמי ש-מבקש לשכנע את עצמו.

יתכן מאד שמידת נקמנותו של ג'ימי קארטר תועמד במיבחן בעוד פחות משנה. תמיכה ב"שמוק". הסיבה לי-

"נכון, קשה היה להציב שני אנשים כל מסר, אומרת סיגל אליאב בת ה-17. תלמידת תיכון מחולון, שנשאה כרזת-ענק האומרת בפשטות: לכו הביתה! "זה בכלל קשה להזיז את הישראלים מכלית בשבת אחרי-הצהריים. אבל אני לא מבינה את בגין. לא די שבבוקר ממנו ללכת?"

שלטים אחרים, כמו "פספסגס, ותרו!" או "שרון — אסון!" או "תנו לנו חירות מחירות!" "בי-עור חמץ", "אי אפשר יותר", וגם פניות אישיות למנחם בגין: "בגין, אתה יופי של סבא — הישאר עם נכדיך!" "מקומך אצל עליזה!" הופנו אל ראש הממשלה אך גם שרים אחרים לא יצאו בלא כלום. "אריק: אחרי להתאבדות!" "דויד לוי — חברון זה לא קטמון!" ניש-

מצרי מעורר בעיות תרבותיות, ש-איש לא חשב עליהן מראש. כאשר יקום השלום הישראלי-ערבי הן כולל, התעוררנה בעיות תרבותיות חריפות שיבעתיים. התתמודדות עם הבעיות האלה, ולימוד ההתחשבות ברגשות הולות, הם חלק מתהליך השלום, שאך החל.

הפגנות

יופי של סבא

"בגין, התפטר!"

מקומך אצל עליזה!"

קראו מפגיני שלום-עכשיו

"בגין, סלח לי, עשיתי טעות!" "ציריה יהודית כהנא מירושלים על

פרס לא רוצה

להזמין את רבין

ח"כ יצחק רבין שלח באמצעות אנשיקשר איתותים ליושב-ראש מיפלגת העבודה, שימעון פרס, לפיהם הוא מוכן להיפגש עימו אם יוזמן על-ידי פרס עצמו.

עד כה סרב פרס להזמין את רבין בטענה, כי ידוע לו שרבין עומד להתמודד על תפקיד מועמד המפלגה לראשות הממשלה, ולכן אין טעם בפגישה, העשויה להזעיק לרבין כמאמציו לכסס את מעמדו במפלגה.

לוי החלונן

על וייצמן

שריחבינו דויד לוי התלונן בערב החג אצל ראש-הממשלה, מנחם בגין, על שרי הביטחון עזר וייצמן.

לוי טען באוזני בגין שווייצמן משמיץ אותו בכל מקום ופוגע בכבודו, בשיחותיו עם אנשי הליכוד ועם אנשים שאינם בליכוד.

בגין הרגיע את לוי, אולם נמנע מזהבטיח לו לדבר עם וייצמן. לדברי לוי, אמר בגין: "זו בעייה שתחלוף בקרוב".

הצהרות ההון ידחו

החוק החדש, לפיו צליכים כל העצמאים והשכירים המרוויחים יותר מ-600 אלף לירות לשנה, להגיש הצהרות-הון, לא יכנס לתוקפו ב-1 ביולי, כפי שהודיע שרי-האוצר, יגאל הורביץ, ביום הכספות והשקלים.

ועדת-הכספים של הכנסת לא ראתה כל דחיפות בדיון בחוק החדש. היא תתחיל לעסוק בו רק עם תום פגרת הכנסת. יש להניח שגם אם יודרו חברי הקואליציה להעביר את החוק, הוא יכנס לתוקפו רק בסוף חודש יוני, ואז יצטרפו לתת שהות בת כמה חודשים לחיובי ההצהרות, כדי שיהיה סיפק בידם להכין.

הקלות מס שבה

רטרואקטיביות

למרות שדיין לא דנו בהקלות הצפויות במס שבה מקרקעין, והדיונים בהקלות אלה בוועדת-הכספים של הכנסת ובמליאה עצמה יתקיימו רק בשבועות הקרובים, ברור כבר עתה שההקלות תהיינה רטרואקטיביות.

ועדת-הכספים של הכנסת תחליט אמנם על ההקלות רק במרוצת חודש מאי או ביוני, אך היא תחליט, יחד עם זאת, שהן תופסות לגבי עסקות מקרקעין שנערכו החל מה-1 באפריל השנה.

פרס זקוק לאמינות

סקרים פנימיים, שלא לפירסום, שהוזמנו על-ידי מיפלגת-העבודה ושהקיפו רק כאלה שהצהירו על כוונתם להצביע עבור המפלגה, קובעים כי שימעון פרס לוקה בחוסר אמינות אצל חברי מיפלגתו. על השאלה: "אם בסופו של דבר תחליט שלא להצביע עבור מיפלגת-העבודה בבחירות הבאות, מה יגרום להחלטתך?" השיבו רבים, כי הסיבה היא אי-אמון במועמד המפלגה לראשות-הממשלה, ח"כ שימעון פרס.

המערך לא יקרא

לכנסת

בסיעת המערך אין כל תוכנית לקרוא למושב מיוחד של הכנסת בזמן הפגרה. התירוץ הרשמי של ראשי הסיעה, שלא להטריד את הממשלה במושבים מיוחדים של הכנסת, הוא שאין עילה לקרוא לכנסת

עד אחרי ביקורו של ראש-הממשלה מנחם בגין בוואשינגטון.

האמת היא שראשי הסיעה יהיו בחוקי-לארץ והם אינם רוצים לקלקל את שהותם בחו"ל כגון ישיבה מיוחדת של הכנסת.

ייחקר בזיון

הפסטיבל

מנכ"ל רשות השידור, יוסף ("טומי") לפיד הורה למנהל הסלוויזיה יצחק ("צחי") שימעוני להגיש לו תוכר מפורט, שיסביר את הסיבות לבזיון פסטיבל-הזמר שנערך במוצאי השבת לפני שבוע. לדברי לפיד, אם לא יכדו התוכר הסבר שיניח את דעתו ותוכנית כיצד להימנע מבזיון כזה בעתיד, לא יתקיים עוד פסטיבל הזמר.

בשיחות פרטיות טען לפיד, כי כבר היום ברור לו שרבקה מיכאלי לא תנחה בעתיד שום אירוע סלוויזיוני.

בר-זוהר יודח

הסופר מיכאל ("מיקי") בר-זוהר, שמונה על-ידי שימעון פרס כראש מטה הבחירות של המערך, יודח על-ידי פרס עצמו בעקבות התנגדותם של כמה חברים למינוי זה.

פרס הודה בכמה תודמנויות, כי ההחלטה למנות את בר-זוהר היתה חפוזה וכי הוא מוכן להביא לשינויה.

בינתיים ממשיך בר-זוהר להקים את המטה שלו. בין היתר הוא דוחץ למען חתימת חוזה עם הפירסומאי אורי סלע, שיועד להיות פירסומאי המערך בתקופת הבחירות.

יחודש חוג

בית-ברל

חוג בית-ברק, אשר שבק חיים אחרי שני מפגשים בלבד, עומד להתחדש בקרוב, כשם אחר.

לחוג בית-ברל, שלהקמתו התנגד יושב-ראש מיפלגת העבודה, משתייכים בעיקר אישים ממיפלגת העבודה. הנמנים על מתנגדי פרס, אם כי כמה מחבריו הבכירים נמנים דווקא על מחנהו של פרס.

לא יהיה

מנהל תוכניות

בוועד המנהל של רשות-השידור מתגבשת דיעה, שלא לבחור במנהל מחלקת התוכניות של הסלוויזיה ולכסל את התפקיד הזה.

מנהל מחלקת התוכניות האחרון היה מרדכי ("מוטי") קירשנבאום, ואחרי הדחתו לא נמצא מנהל קבוע חדש למחלקה. עד לבחירתו של שימעוני כמנהל הסלוויזיה כיהן לפיד גם בתפקיד זה.

סליחה!

מערכת "העולם הזה" מבקשת את סליחתם של כל מי שניסו להתקשר עימה בטל-פון, ושלא קיבלו תשובה. מזה שבועות ארוכים יש קילקול בקווי-הטלפון של המערכת. משרד-התיקשורת אינו מסוגל, כנראה, לתקן אותם. זהו סימפטום נוסף להתמוטטות מערכת-התיקשורת בארץ, בימי כהונתו של השר יצחק מודעי — שגם לא מצא לנכון להשיב למיברקים ששוגרו אליו בעניין זה. אי-תיקון של קווי-הטלפונים של מערכת-עיתון הוא מעשה חמור, הגובל בחבלה בפעולות העיתונות. מי שמבקש להתקשר עם המערכת, יש-תמשיג בינתיים בקווים

2 3 2 2 6 3

או

2 3 2 2 6 4

קציני חיל-האוויר וחיליו, קצינים בכירים בחילות אחרים בצה"ל, אי-שימדינה ועיתונאים, לא הופתעו לקרוא את הידיעה שהופיעה בסוף השבוע ביומון הארץ ובצהרונים ידיעות אחרונות ומעריב. רק מעטים מיודעיהדבר לא הכירו את פרשת תתאלוף רן פקד-רונן. אחד מ-בכירי הטייסים בחיל-האוויר, אשר יצא בשבוע שעבר לחופשת-שיחרור מצה"ל. הצנורה הצבאית הקפידה בחודשים האחרונים לפטול כל ידיעה שאפילו רמזה על הפרשה. אך כפי שקורה תמיד, יכלו עיתוני-ישראל לפרסם פרשות הקורות בארץ, ושאותן מגסה הצנורה הצבאית להעלים מעיני הציבור בגלל שיקולים פוליטיים, אחרי שהן מתפרסמות בעי-תוני הוץ-לארץ.

כתבהעת ישראל-פלסטין, היוצא לאור

דרשתי למהר את השורות ולחשוף את השגיאות בחיל-האוויר והאשמתי את בני פלד בשקרים

בפאריס*, הביא את עיקרי הפרשה של רן פקר. אמנם לא הקפיד על פרטים ותא-ריכים, אך הפרשה בעיקרה, כפי שהיא מתוארת בשבועון, נכונה.

תחת הכותרת "שערורייה סודית מזע-זעת את חיל-האוויר הישראלי", סיפר ישראל-פלסטין על כך שמועמדותו של תתאלוף רן פקר לתפקיד מפקד חיל-האוויר הישראלי בוטלה, אחרי שוועדת חקירה צבאית דנה באשמה כי שבוי, שהיה בטיפולו במבצע ליטאני, נעלם.

* המוצא לאור עליידי הישראלי הגוי לה מקסים גילן, השבוע איים גילן להגיש תביעת-דיבה נגד ידיעות אחרונות, שטען כי הוא נתמך עליידי אש"ף. כתבהעת הוא בלתי-תלוי, ומטיף מזה שנים להקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל.

עם בני פלד תתאלוף רן פקר לצידו של מפקד חיל-האוויר לשעבר, האלוף בני פלד. פקר מתאר במכתבו כיצד עבר פלד, משבר זמני בעת שהוא הטיח בו האשמות, בשיחה שהיתה לשניים בביתו של פלד.

לפי העיתון, מאשים פקר את מפקדי חיל-האוויר בכוונה לסלקו, מתוך כוונה למנוע פירסום ביקורת שלו על מחדלים בחיל-האוויר, העלולים להביא לתוצאות חמורות מאותן שהיו ב-1973. לפי דברי העיתון, היה רן פקר מועמד כמעט-בטוח לתפקיד מפקד חיל-האוויר. התפקיד יועד לו עליידי עוז ויצמן עצמו. חרף התנגדותו של מפקד חיל-האוויר לשעבר, האלוף בנימין ("בני") פלד.

פקר טען לאחרונה, לפי ישראל-פלסטין, שהוא נרדף ומואשם בהאשמות-שווא של הריגת שבוי, רק כדי לדחקו מחיל-האוויר ולמנוע ממנו כתיבת עבודת-מחקר על מחדלים במילחמת-יום-הכיפורים, במיוחד בחיל-האוויר. עוד אמר העיתון, כי המחדלים האחרונים עלולים לגרום, אסון, אם תפרוץ מלחמה בעתיד.

מפקד חיל-האוויר עבר משבר זמני, והשמיע ביקורת על חיל-האוויר שאפילו עוז ויצמן לא העז להשמיע

לעומת טענת פקר, מביא העיתון טענה נגדית, האומרת כי פקר היה מעורב בהעלמו של שבוי ערבי. לדברי העיתון, קיבל פקר, בעת מיבצע ליטאני ב-1978, שבוי ערבי להעברה לבית-חולים סמוך, אך שבוי זה נעלם, ועיקבותיו לא נמ-צאו. עוד נאמר בעיתון כי ועדת-חקירה צבאית לא מצאה כל הוכחה שפקר פעל בעניין זה בניגוד לחוק. עם זאת המליצה הוועדה שלא לתת לפקר את התפקיד אשר לו ייחל, הפיקוד על חיל-האוויר. במקומו של פקר, כך טוען העיתון, המוע-מד לתפקיד מפקד חיל-האוויר, אחרי גמר כהונתו של האלוף דויד עיברי, הוא קצין בשם שימעוני.

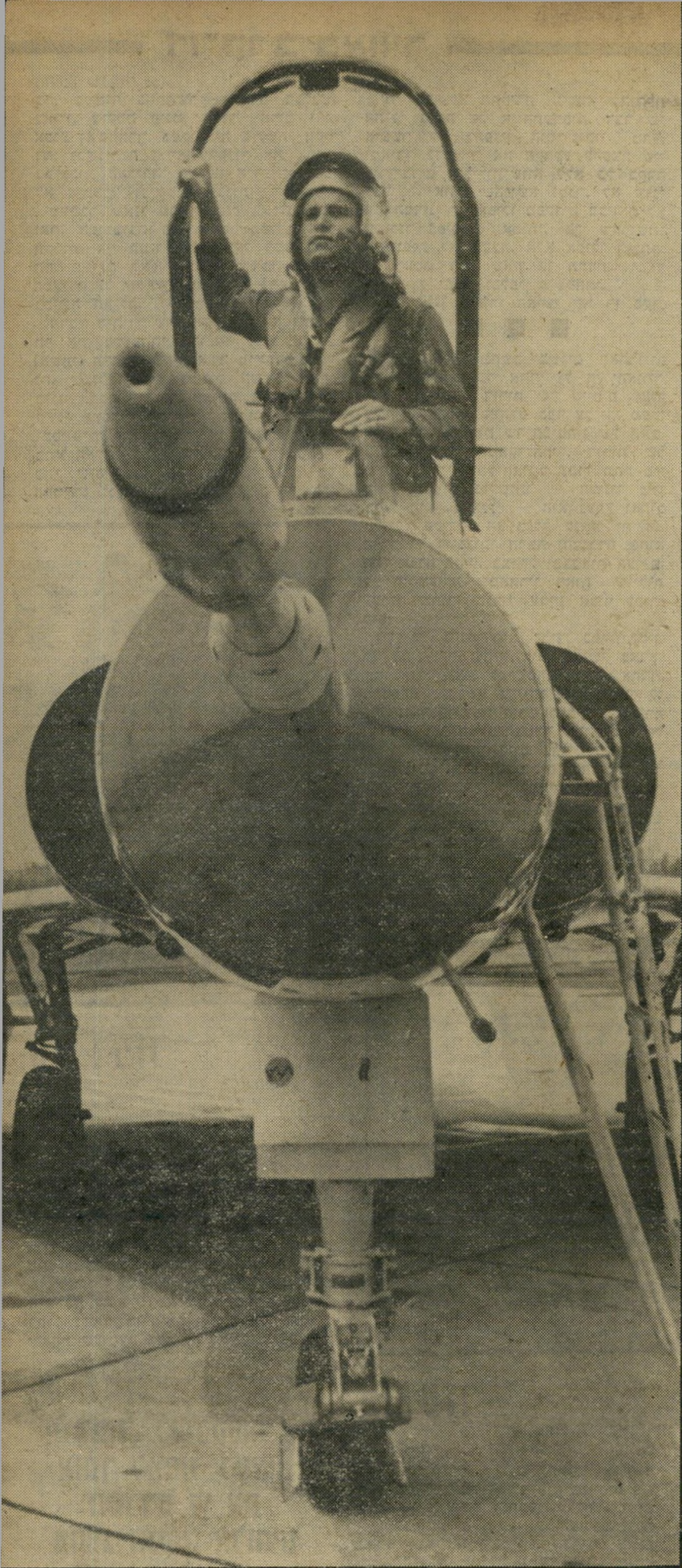
ישראל-פלסטין טוען עוד כי אשתו של פקר, חרותה, פנתה לאישים שונים בישראל, בטענה כי מבקשים לרצוח את בעלה

דו-קרב באוויר

עם הבת רן פקר עם בתו אורית, מי שהיתה סמלת-מיבצעים באחד מבטיסי חיל-האוויר, ביום נישואיה לאחד מטייסי החיל. אחד המרכיבים בהחלטתו לעזוב את צה"ל ואת הארץ, היה הצורה הקשה, שבה קיבלה אורית הפרשה.

עם האשה רן פקר ביום בו קיבל את התואר מ"א באוניברסיטת הארוואד בבוסטון, יחד עם אשתו חרותה. פקר טוען כי נשבר במילחמתו נגד פיקוד חיל-האוויר, רק כשראה את מה שעובר על אשתו מהבחינה הנפשית והפיסית.

באמצעות השמצות. עוד טוען העיתון, כי שר הביטחון, עזר וייצמן, שהתבקש להתערב בעניין, מסרב לעשות זאת.

ד עיתון המופיע בפאריס גילה רק את אפס קצה של הפרשה הסבוכה, המעסיקה מזה חודשים רבים את חיל האוויר, ולפי דברי קצינים בכירים בחיל, "ממוסת את המוראל של הטייסים". התפרצות הפרשה החלה עוד בתחילת חודש יוני 1979, כשחזר תת-אלוף רן פקר משנת לימודים בארצות-הברית. בי מיכתב שכתב פקר לשר הביטחון, עזר וייצמן, לרמטכ"ל, רב-אלוף רפאל ("רפול") איתן, ולמפקד חיל-האוויר, האלוף דויד עיברי, ב-10 ביולי 1979, הוא ציין: "מהרגע שנכנסתי הביתה עם המישפחה משה-התעופה, קיבלתי עליי רץ מייד. חד את מיכתב-הרישעות המסולף..." פקר קיבל או העתק של מיכתב לשלושת אישים אלה, בו הואשם פקר ברצח שבוי ערבי

מתברר כי פקר ידע על התסיסה בעניין זה בארץ בהעדרו, עוד הרבה לפני שהגיע לכאן. לפני שלח את מיכתבו הגלוי, הוא שלח מיכתב אגור נימי לשר הביטחון, לרמטכ"ל ולמפקד חיל-האוויר, ובו אותן ההאשמות. סיפר פקר, באותו מיכתב שלו: "לאחר שנודע לי על המיכתב האנונימי, שכולו שקר ושיטתה, דרשתי חקירה מישפטית. הרי גשתי שהפעם מוכרחים לסיים את הפרישה, לכאן או לכאן. הנושא הועלה כבר פעמיים בעבר,

לשילטונות הבכירים (מפקד חיל-האוויר, הרמטכ"ל ושר הביטחון). נבדק ונסגר. כך לפחות נאמר לי, ועל זה יש עדויות בכתב."

כדור-השלג החל להתגלגל בעיקבות על-פי דרישתו של פקר, התחיל הפרקליט הצבאי הראשי (הפצ"ר) לחקור בפרשה.

**עזר, בדור לי
שלא תחן מעשרת
ראשך בשביל אך
אחד מאיתנו אך
אני דורש ממך
כנות ויושר**

כתב פקר במיכתבו, ששוגר ב-1 בנובמבר 1979:

ידידי, נהניתי בצורה בלתי-ירגיי לה מהביקור. תוך כדי שיחה הזכרת את הסיפורים השונים המופצים בנושא האישי שלי. הבל שאחם, המפקדים, אינכם יודעים את הגירסה האמיתית. בתור ידידי, ובצורה אישית ובלתי-רשמית, אני כותב לך את הסיפור האמיתי, כפי שנחקר ונבדק על-ידי המערכת המישפטית, ובעיקר בוחן חקירה זו הורה הפצ"ר לסגור את התיק.

**רבים יחסית ומהמובנים
מטייסי חיל-האוויר
עוזבים את החיל
ולו "אל-על" היתה
קולפת מטייסים היו
משתחררים מאות לוחמים**

טייס קרב

תת-אלוף רן פקר ניצב בתא הטייס של מטוס מיראז'. פקר ידוע בחיל-האוויר הישראלי ובחילות האוויר בעולם כטייס קרבי מעולה. לזכותו נזקפו למעלה מ-350 גיחות קרביות, הפלת שבעה מיגים במלחמת-ששת-הימים ומעללי גבורה רבים אשר עדיין אי אפשר לפרסמם.

הנני משוכנע בצידקתה. יודע שזו עלי-לתשווא ורצח-אופי, במטרה ברורה לסל-קני מהמירוצ (על תפקיד מפקד חיל-האוויר) מסיבות מאד גלויות. למרות בקשתי, החקירה לא התחילה עד לשיחת-הטלפון שהיתה לי מארצות-הברית עם שר הביטחון עזר וייצמן, שבוע לפני הגייעי ארצה.

מסתבר שאנשים מסויימים היו מעוניינים לראותני מחוץ לחיל, כמו שהם, עזרו מאד למפקדים מיבצעיים אחרים להשיג תחרר מהחיל. אלה חשבו שאם יפוצצו את סנסציית הערבי מייד עם שבוי אר-

תוך כדי שהותי בארצות-הברית (ב-1978-1979 לפני ההתפרצות המחור דשת של הפרשה), התכתבתי שוטפת עם כמה מידידי בחיל. בסוף שנת 1978 כתב לי אחד מהם כי לדעתו יש כאלה המחכים לי בפינה עם סיפור הערבי, ועלולים לפוצצו ברגע שאחזור ארצה. מייד כתבתי מיכתב ארוך וממצה אל שר הביטחון, הרמטכ"ל ומפקד חיל-האוויר, שי כלל את הסיפור עצמו, על פרטיו, ובקשה אחת בו: אנא, אל תיעדו אותי לשום תפקיד, עד ולפני שהפרשה תיבדק ותייחקר. ציינתי שמבחינתי אין שום בעייה,

(המשך ממעמד 33)

צה, בייחוד בהתחשב באווירה הכללית בארץ, מיקרה פינטו ושדה, ארים ידי, אכנע ואשתחרר. במקום זה ביקשתי חקי, רה, וכשניתנה הוראה לסגור את התיק, בעיקבות החקירה, רק אז הודעתי: אני לא איתכם, וביקשתי בכנות להשתחרר. מסתבר שאני מספיק חזק לעמוד בכל זאת. הפירמידה היא צרה ותמיד היתה תחרות, אך תמיד שמרנו על רמה נאור תה. מעולם לא ירדנו לתהדרמה כזאת, המעידה על חולשה ובינוניות — רצח-אופי בכונה תחילה.

עד שבוצעה החקירה נקטה „הנהלת החיל“ גישה של אי-התערבות. דבר ש איפשר לה להפגין חוסר-גיבוי מחד, ומאידך להכשיר את הקרקע להפצת סיי פרייבדים ועלילות-שווא ללא כל בקרה ושליטה. אחרי שהנושא נסגר, לא שוגר תה המדיניות, ואפילו מפקדים בכירים לא עודכנו בסיפור האמיתי, כך שחרושת השמועות לא שככה, אלא אפילו לובתה. זה באמת דבר שאין לו תקדים, ומאד לא הוגן כלפי וכלפי מישפחתי.

עד כאן סיפורו האישי של רן פקר.

רן פקר נחשב בשנים האחרונות כטייס מיספר אחד של חיל-האוויר. הוא נערץ על דורות של טייסים, ועוד כשהיה רב-סרן, הוחלט כבר עלידי מפק די החיל, ובראשם שריהביטחון של היום, לגדלו לתפקיד מפקד-החיל. דורות של טייסים וחילי חיל-האוויר עברו תחת פיי קודו. למרות נוקשותו — הטינו שלו בחיל הוא „הברזל“ — הוא נערץ ואהוב עלידי פקודיו, הן בגלל כנותו ויושרו, הן בגלל מיומנותו הרבה והעובדה שהוא הפך אגדה בחיל, בצה"ל ובצבאות העולם, כטייס מעולה שמאחוריו מאות עלילות גבורה שרובן הגדול עדיין אסור לפירי סום.

רן בן ה-44 הוא יליד כפר-וינקין. בן למישפחה שהיא דור שלישי בארץ. אמו היא נצר למישפחת-גבורה אחרת, מישפחת שטרמן. בהיותו ער הצטרף ל „גדנ״ע-אוויר, עבר קורס מ״כים במיסגרת הגדנ״ע, ועם הגיוס הצטרף לקורס-טיס של חיל-האוויר, אותו סיים כחניך מצטיין. מאז טס בכל המטוסים החדשים ש הגיעו לחיל-האוויר. במילחמת-סיני השי תתף בפעולות קרביות כטייס מיסטר. מילחמת ששת-הימים ומילחמת-ההתשה שאחריה היו התקופה הגדולה של רן פקר. הוא התפרסם ברחבי העולם כבעלי שיא, כמי שהפיל בעצמו שיבעה מיגים של האוייב. בעת פעולת-סמוע זכה רן

הדבר היחיד שהשפיע עלי הוא שראיי תי את מישפחתי נהרסת לנגד עיני. (אשתי) חרותה, שהיא אשה מייחדת במי נה, שבילתה את עשרים השנים האחר רונות בבטיסיה-חיל וראתה כיצד אנחנו היינו מטפלים באנשים, תומכים בנוקמים ומסייעים לאלה הזקוקים לעזרה, ראתה בחיל-האוויר מיבצר יציב ומוצק, כשגור כחה שזוה בסך הכל מגדל-קלפים, ש- התמוטט לנגד עיני, נשברה נפשית ופיי

עם רדו ומושי

הרמטכ״ל לשעבר, דויד אלטור ז״ל (מימין), ומפקד חיל-האוויר לשעבר מרדכי (מוטי״) הוד, חושפים את דרגותיו של פקר בטקס בלישכת הרמטכ״ל. אותם שחקרו את פרשת השבוי הערבי הגיעו למסקנה שיש לסגור את התיק. אולם ציד-המכשפות נגד פקר נמשך.

שקר. המילחמה לא תוחקרה ברצינות עד היום.

בקיץ 1977 הזמין אותי בני פלד לשיחה אישית בגן ביתו בנווה-הדרום. זה היה ביום השישי אחר-הצהריים. היתה זו אחת הי שיחות הקשות בחיי. עוד פעם שמת הכל על השולחן. בין היתר אמרתי לבני שמבלי להעריך ולאהוב אנשים, אי-אפשר כיום לפקד. כמו כן ציינתי פעם נוספת שהדרג הלוחם, סרנים ורס״נים, מוכן „למות בעד המולדת“, מה שהוא רוצה זה רק דבר אחד: שהמפקד השולח אותו למשימה ידע ויבין מה הוא עושה. ואו, ברגע של משבר זמני, התפרץ בני ואמר: „אתם באים בטענות אלי?“

אף אחד מהמבקרים החמורים ביותר של חיל-האוויר, כולל עור וייצמן בעצ- מו, לא העז לאמר את מה שמעתי מבני פלד. הופתעתי והודעתי. עד כאן מיכתבו של פקר.

ענדי, אם תחנכל לי גם אחרי שיחרורי, אשיב מילחמה שערדה ותיכחח תיבת-פינדורה

אולם רן פקר המשיך לזכות לעצמו את הבור ולהרחיק מעצמו את התפקיד שבו רצה יותר מכל, תפקיד מפקד חיל- האוויר. הוא לא הסתפק בכך שבמשך שלוש שנים חקר בעצמו, עם צוות עוזר רים וקצריניות, את מחדלי חיל-האוויר ומפקדיו בעת המילחמה, אלא המשיך לדרוש לנקות את השטח.

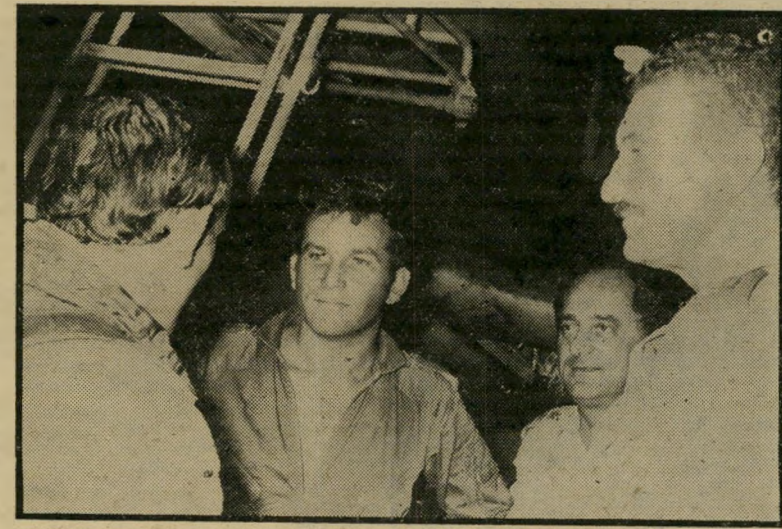
רן פקר גם לא חסך את ביקורתו על נתח תקציב חיל האוויר מכלל תקציב צה״ל, על הכירסום בסמכויות מפקדת חיל-האוויר, על מוראל האנשים, ועוד. לולא היה מצב משק המדינה כה גרוע, ואילמלא היתה אג״על סגורה, מאות טייי סים לוחמים היו משתחררים, גם ככה משתחררים רבים יחסית ומחטובים שהיו לנו אי-פעם.

רן פקר ביקורתו על נתח תקציב חיל האוויר מכלל תקציב צה״ל, על הכירסום בסמכויות מפקדת חיל-האוויר, על מוראל האנשים, ועוד. לולא היה מצב משק המדינה כה גרוע, ואילמלא היתה אג״על סגורה, מאות טייי סים לוחמים היו משתחררים, גם ככה משתחררים רבים יחסית ומחטובים שהיו לנו אי-פעם.

כתב אז רן פקר, כשהוא מטיח האשמות חריפות ביותר בפיקוד חיל-האוויר ובפיקוד צה״ל.

מהמילחמה (מילחמת יום-הכיפורים) יצאתי בהרגשה מאד גרועה. ההרגשה הי תה שחיל-האוויר לא מילא את רמת הצי פיות שהיו כלפיו. ההרגשה שלי היתה שעם-ישראל השקיע בנו את המירב, ולא קיבל תמורה תואמת. הרגשה שלא תמיד קראו נכון את „תמונת הקרב“, ולכן הופעלנו לעיתים בחוסר-יעילות מיבצעית. חובה היתה עלינו לטהר מייד את השור רות, לחשוף את השגיאות, אחרת נאבד את היקר והחשוב ביותר — מוראל הלוי חמים ואמונתם במנהיגות.

את כל זאת אמרתי למפקד חיל-האוויר

עם עזר

רן פקר במרכז עם עזר וייצמן, עוד כשווייצמן היה מפקד חיל- האוויר. וייצמן נהג לטעון שפקר הוא הטוב בטייסי חיל-האוויר ויעד אותו לפיקוד על החיל. למרות זאת מאשים פקר במיכתבו את וייצמן: „ברור לי שלא תיתן משערת ראשך עבור אף אחד מאיתנו וכי מה שחשוב לך זה שמך בציבור.“

פקר בשם עולמי, כאשר הוא וטייסים אחי רים שהיו עימו הותקפו עלידי מטוסי האנטר ירדניים, שעלו עליהם במיספרם. בקרב אוויר-אוויר מיוחד בימנו, כאשר מטוס האנטר „שלו“ נמצא כמעט בגובה הקרקע, הפיל אותו פקר. במילחמת יום-הכיפורים נקרא לפקד על טייסת פאנטומים, אחרי שמפקדה הקודם של טייסת זו הופל בקרב. הטייסת, בפיי קודו של רן פקר, עשתה שמות במערך המצרי, וזכתה בשבחים רבים. אחרי הי מילחמה מונה כמפקד תל-נוף, תפקיד שבו כיתן עד שנסע ללימודים בבוסטון באר צות-הברית, שם סיים בהצטיינות את לי- מודיו לתואר מ״א ושב ארצה, אל תוך מערבולת הפרשה שלו. אולם נראה שלא סיפור הערבי, שאיי רע — אם אירע גרם לרן פקר לפרוש מחיל-האוויר הי שבוע, במיכתב ששיגר לשרי-הביטחון, ל- רמטכ״ל ולמפקד חיל-האוויר מבוסטון, ב-14 בפברואר 1979, מגולל פקר, מבלי להתייחס כלל לפרשת השבוי, את תחי- לת הקרב הפרטי שלו במיפקדת חיל- האוויר.

עם רפול

פקר, במרכז, יחד עם הרמטכ״ל רפאל איתן בעת סיור בחרמון. במיכתבו לרפול מציין פקר, כי הוא למד מרפול את המושג נקמה וכי אלוהים ינקום בכל אלה אשר שפכו את דמו.

סית, ועוד יקח זמן רב עד שתצליח לצאת מזה.

כך קרה גם בהתחלה עם (בתי) ארי רית, שמאנה לצאת איחנו בזמנו לבוס- טון, והעדיפה שלא לדחות את השרות, כי רצתה קודם כל לשרת בצבא. ורק אחר-כך להחליט על דרכה בחיים. כשגור כחה, כסמלת-מיבצעים בבסיס חיל-האוויר, וכאחת שעומדת להישא לטייס, כיצד גרי

רפול, כשבקשתי אותך למחול לקצין, הסברת לי את מושג הנקם. אלוהים ינקום בכל אלה ששפכו את דמי ודם ויישפחתי

קמת העלילה, וכיצד מופצים סיפוריי הבלים בנידון, סבלה ובכתה. אחרי פגישה עם הרמטכ״ל הסכמתי ביי נתנים להישאר במדים. סוכם שאטוס על כל מטוסי חיל-האוויר שאני כשיר עלי- הם, ושאתעדין במתרחש בצה״ל ובחיל- האוויר.

את המושג נקם. זכור זאת, ואולי תבין אותי גם כאן יהיה נקם. אלוהים יב- קום בכל אלה ששפכו את דמי ודם מישפחתי. אף אחד מהם לא יצא נקי, ולא חשוב איפה יהיה!"

למפקד חיל-האוויר דויד עיברי כתב רן פקר: "מנקודת-מבט של מפקד חיל-האוויר, תוך התעלמות מהרגשות, אסור היה לך להתעלם מהעובדה ששילתתי ב- חיל 26 שנה, פקדתי על שתי טייסות ובסיס במילחמה.

יש לי יותר מ-350 גיחות מיבצעיות.

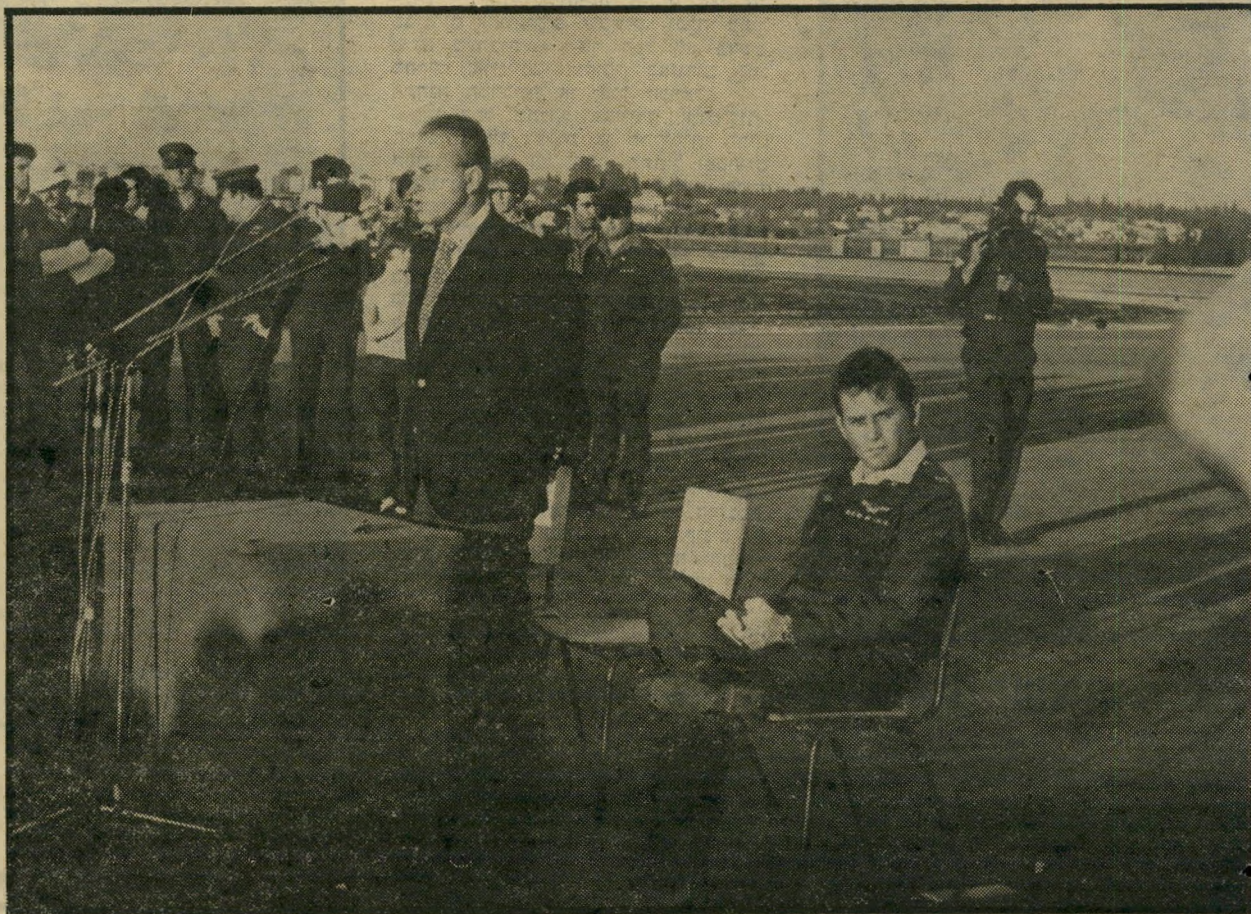
אם להתנכל לי, גם אחרי שיח- רורי, איש במילחמה שערה בעוצמה כזאת שאינך יכול לתאר. כאן תיפתח תיבת-פנדורה, שתוצאותיה תהיינה הר- סניות."

תבים, מקצינים בכירים בחיל-האוויר ומ- אנשים שלחמו בארבע מילחמות לצידו, הגיעו לתיבת-הדואר הפרטית שלו.

הוא חתם חווה עם חברה שווייצית, המייצרת בין היתר גם מטוסים, שלפיו יתכן כנשיא חברה זו בארצות-הברית. מישפחתו של רן פקר לא רק תעזוב את חיל-האוויר — היא גם תעזוב את הארץ, לפחות לכמה שנים.

ערב התפטרותו, אחרי שרות שנמשך 26 שנה, שיגר רן פקר מיכתב חריף במיוחד לשר-הביטחון עזר וייצמן, ל- רמטכ"ל רפול ולמפקד חיל-האוויר, דויד עיברי. הפרשה הכאיבה לווייצמן יותר מלכל אחד אחר. וייצמן ופקר היו ידי- דים בלב ובנפש. וייצמן כינה את פקר בשם "רני", ופקר קרא למפקדו "עזר". במשך שנים טען וייצמן באוזני הכל, כי

רן פקר אינו מכחיש כי יצא השבוע לחופשת-שיחרור מצה"ל, משום שהיה ברור לו, על פי שיחות שקיים עם מפקד חיל- האוויר, הרמטכ"ל ושר-הביטחון, שאין לו סיכוי לקבל את תפקיד מפקד חיל-האוויר. פרשת השבוי הערבי היתה, לדעתו, רק תירוץ לאנשים שהחליטו למנוע ממנו את התפקיד. לדעתו, הסיבה האמיתית לה-

בין וייצמן לפקר היו כמו של אב ובנו, עד שהחלו להגיע המיכתבים האנונימיים אשר הזכירו פרשה שבה היה מעורב או לא מעורב דן פקר טוען היום שעזר וייצמן התכחש לידידות העמוקה שלהם. מעשה שפגע בו ביותר ושהיה לו השפעה על התפטרות מהצבא.

רן פקר יושב כשראש הממשלה לשעבר, יצחק רבין, נואם בטקס קבלת מטוסי האפ-15. הטקס שנערך ביום השישי, גרם לחילול שבת ובעקבותיו נפלה ממשלת רבין והוחלט על בחירות מוקדמות, אשר הביאו את עזר וייצמן לממשלה. היחסים

נפילת הממשלה
רן פקר יושב כשראש הממשלה לשעבר, יצחק רבין, נואם בטקס קבלת מטוסי האפ-15. הטקס שנערך ביום השישי, גרם לחילול שבת ובעקבותיו נפלה ממשלת רבין והוחלט על בחירות מוקדמות, אשר הביאו את עזר וייצמן לממשלה. היחסים

חוסר ההגיינות בכל הפרשה הוא ש- הצנזורה לא איפשרה את פירסום ההאש- מות נגד פקר ואת פירסום תגובתו וגיר- סתו. גם לאחר שדבר ההאשמות פורסם, באופן חלקי, בישראל-פלסטיין, לא איפ- שרה הצנזורה את פירסום תגובתו של פקר.

עמדה זו תמוהה במיוחד אם נזכרים בהתנהגות הצנזורה בפרשת דניאל פינטו. את ההאשמות נגדו לא נתנו לפרסום, אך את גירסתו וגירסת בני-מישפחתו פיר- סמו בהרחבה רבה.

פרשת רן פקר עדיין לא הסתיימה. העובדה שהוא יפשוט מדיו ב-1 בנו- במבר השנה, לא תצליח לככות בחיל את הבערה שהוצתה.

כאשר נתבקש שרי-הביטחון להגיב על דברי פקר, סירב לעשות כן.

דובר-צה"ל, אל"מ יעקב אבן, השיב בשם הרמטכ"ל ומפקד חיל-האוויר שאין להם מה לאמר על הפרשה.

רן פקר עצמו סירב להתראיין כל עוד הוא לובש מדים.

יוסי ינאי

רן פקר (יושב מימין) בשיחה עם מי שהיה שר הבי- טחון, משה דיין, ומי שהיה מפקד חיל-האוויר מוטי

הוד.

רן פקר הוא הטייס הטוב ביותר שהוא פגש. הלוחם המעולה ביותר, ומי שיהיה מפקד חיל-האוויר הטוב ביותר. במיכתב שנשלח ב-2 בפברואר השנה, כתב פקר בין היתר לעזר וייצמן: "מפאת כבוד השר לא אביע את אשר אני רוי חש ומרגיש. הרבה אירועים, הרבה שי- חות, הרבה סודות משותפים — ואני יודע הרבה יותר ממה שאתה חושב — עו- לים ומתרוצצים מנגד עיני.

"אתה שרי-ביטחון של המדינה, וכותך וחובתך להחליט. עליך לבחור את הנכון והטוב ביותר. בנאת אני תומך בכל פה. אך להתייחס בהגינות לאנשים שאת קיר- בתם חיפשת כשהיית צריך אותם, זה כלל בליעבור. את זאת אני לא שכחתי גם כשהמצב היה הפוך, ושנינו יודעים למה אני מתכוון. לא כדאי לשכות שהחיים מלאים עליות ומורדות, ומי שהיום למע- לה יכול למצוא את עצמו מחר במקום אחר. יודע אני שאתה מודאג מדעת-הקהל ומשמך בציבור. ברור לי שלא תיתן משערת-ראשך בשביל אף אחד מאיתנו, וגם אינני דורש זאת ממך. אך כנות ויושר — כן."

לרמטכ"ל כתב רן פקר: "רפול, פעם, לפני יותר מחמש שנים, שוחחנו בתל- נוף על חבר משותף, קצין בכיר בחיל- האוויר שהלך מאחרי גבך ואתה החרמת אותו. ניסיתי לשכנע אותך למחול לו ולחדש הקשרים. דחית אותי והסברת לי

חקתו היא דרישתו לתיחקור מילחמת יום- הכיפורים, דבר אשר מפקדי החיל בעבר ובהווה לא היו מוכנים לו.

כאשר התפוצצה הפרשה, החלה עלייה לרגל של אנשי חיל-האוויר, סדיר ומילואים, לביתו של רן פקר ב-

הצנזורה מתנהגת בצורה מזדה בכפרשת רן פקר, ואינה מאפשרת פירסום גיודתו של הטייס מיסכד 1 של ישראל

נוהרסקו שליד תל-אביב. פקודים ורעים- לנשק באו להביע לפניו את הערכתם ולהתייצב לצידו. עשרות רבות של מי-

פנים חדשות לשוק הפישפשים בעקבות ה
 על החנויות. למרוח המהפכה, אפשר עדיין

שוק החפ

המזרחי היחידי באזור תל-אביב-יפו. מוסיקה מסוגים שונים מושמעת מכל חנות — החל ממוסיקה ערבית אצל הר מבוגרים והוותיקים שבשוק, וכלה במוסיקה מערבית — אך הכל לא ברעש מחרש אוננים, המקובל באזורים כמו התחנה המרכזית או שוק הכרמל. כאן הכל מתנהל באווירה אינטימית, חרישית. אין צעקות או מהלומות. הריב הסוער ביותר, אם יקרה, מתחיל ומסתיים במהירות ובשקט. האנשים החיים בשוק מבוקר עד ערב למדו לפתור הכל בשקט, ולתת לחיים להתמשך במין שלווה אצילית. שאינה אופייית לאווירה של שווקים בעולם הגדול. החלק השליו ביותר בשוק, הוא הסימטה שהפכה למידרחוב, שבה מר כוים מידי בוקר הרוכלים העניים, חסרי החנויות, את מרכולתם. סמרטוטים ישנים, נעלים שקשה להאמין שלמישהו יש חפץ בהם. כלי בית משומשים, שעונים שאין לדעת את מוצאם, מטבעות ישנים, ועוד מיני חפצים שונים ומשונים, שרובם הובא לכאן עלידי אלטע-זאכן, והם ממשיכים את חייהם אצל אחרים, וחוזר חלילה. הרוכלים הזקנים יושבים רובם על הריצפה, כשכל מרכולתם סביבם. ועדת הקונים נייצבת סביבם, מנהלת את המקח והממכר בשקט מפתיע. הדוחק הרב בסימטה הקטנה לא גורם לרעש, והמיסחר פורח שם בין שמונה לאחת-עשרה בבוקר. לקראת הצהריים מתרוקנת הסימטה עד למחרת בבוקר.

בין הרחובות הראשיים המקיפים את (המשך בעמוד 40)

אלבומים ישנים

האחים אבי שיס, ומקורו אמיתיות אצלם, הם גלויות משנת 1921 ואלבומי

הסימטות הקטנות של שוק הפישפשים מלאות כלי-נחושת מרהיבים ביופיים, שהובאו לארץ מרוסיה, פרס והודו, מחרוזות ותכשיטים ישנים, בצד שמלות ערב מהמאה שעברה.

סאמובאר ברחוב

לוק הפישפשים ביפו עבר גיל-גולים רבים. גם עתה, כשכמעט כולו נתון בשליטתה של מישפחה פרסית אחת, על כל בניה, חלים בו שינויים. הוא עשוי לקבל תדמית חדשה ומרעננת. ברוח הצעירים הצברים שנכנסו לאחרונה למיסחר בשוק.

שפע צבעים של אריגיטקסיה בוהקים, זהב כלי-הנחושת המבריקים, יריעות של תחרה עתיקה, התלויות לאורך הסימטות המקורות — מקימים את פני הבאים לשוק

רהיטי יפן

פומביות בחויל. בעלי

הדור החדש דוריס, בעלת חנות הבגדים הישנים וי שמלות המשי הרקומות, מייצגת את הדור שהחליט להזרים דם חדש לשוק. בין לקוחותיה שחקנים ואמנים.

הבובה אקי ואשר הם נציגי הדור החדש בשוק, אצלם החפצים עתיקים והמחירים קבועים

שתלמות הדור הצעיר

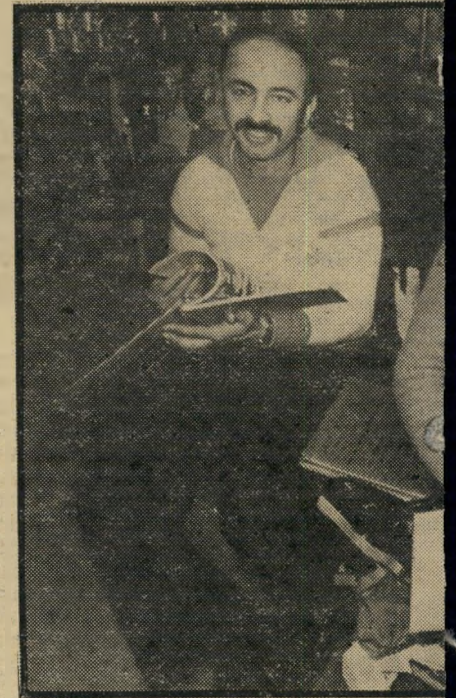
למצוא בשוק מציאות

יומרות

נגד עין הרע הפרסי המומחה למיניאטורות פרסיות, הוא שכנס של אקי ודוריס. יחסי רעות מצויינים התפתחו בין הצעירים לבינו, בעיקר בגלל

רצון הצעירים לבנות את המיסחר על בסיס של יחסים בריאים. כשאחד הסוחרים ניוקק לאיזה הכשיר, כדי לתקן תמיד יבוא רעהו לעזרתו. „אנחנו כמו מישפחה אחת“ אומר הפרסי.

מוטי מודים שפסלי הבודהא בחנותם הם חיד-בבית מלאכה בשכונת התיקווה. העתיקות הן יציל הנשיא הראשון חיים וייצמן משנת 1950.

סעודה „מלך“ השוק סועד את פת הצהריים שלו בחנותו, (למטה) מכירת מטבעות עתיקים.

בחנויות הרהיטים העתיקים, ניתן למצוא פריטי ריהוט יפהיים, שנקנו במכירות החנויות משפצים רהיטים לפי בקשת הלקוח.

אלטע זאכען

במדרחוב של שוק הפישפשים מניחים הרוכלים את כלי הבית הישנים, הסמרטוטים, ושאר המוצרים שדלת העם באים לקנות. השקט המופתי שבו מתנהל המיסחר מפתיע כל מבקר חדש הבא לשוק.

האם רצחה נילי ביניאשווילי (משמאל)

את בתה מאיה בת השנה, או שהייתה

לה תאונה מחרידה? בעלה של נילי

טוען: אשתי רצחה את בתי

רצח או תאונה?

בערב חגיהפסח. בשעה זו לא היה איש ליד האם, כך שאין גם עדי ראייה למה שהתרחש בדיוק. האחרונים שראו את מאיה בידי אמה נילי היו ילדי השכנים ששיחקו בחצר. אביה של מאיה, דובר ביניאשווילי, שהיה בזמן האסון אצל דודתו בחיפה, שאותה נסע לבקר לקראת החג. הוא שב לביתו ולבשרת האויב רק שעתים אחרי האסון. לדובר ונילי שני ילדים נוספים. טאטו בן ה-11, שהיה בזמן האסון במיטבת ולא ראה את מה שקרה. טיאה, בת ה-7, שיחקה בחצר. החלון ממנו נזרקה או נפלה מאיה היה חלון חדר האורחים. מישפחת ביניאשווילי עלתה מי גרוזיה לפני שש שנים. עם הגיעם

עקרת זוועה הרעידו את הבית ברחוב אברהם שטרן 45. בשכונת קריית-יובל בירושלים. בחלון הקומה הרביעית עמדה אשה, שצעקה בשפה הגרוזינית, תוך קריי אות משועזת לעזרה. ארבע קומות מתחתיה, בחצר הבית, היתה מוטלת מאיה, התינוקת בת שנה שאך שניות אחדות קודם לכן עוד היתה בזרועות אמה. באורח מוזר ובלתי ידוע נפלה התינוקת מידיה של האם, נילי ביניאשווילי, והתרסקה על אבני החצר שמתחת. שכן שיצא לשמע זעקותיה של האם, וראה את התינוקת קת. מיהר להזמין אמבולנס. שכנים אחרים, שנועקו גם הם, לא המתינו. הם פינו את התינוקת ברגל והעלו אותה אל האמבולנס שאותו פגשו בדרך. באותו הזמן עבר במקום גם אביה של האם, המתגורר בסמוך,

אצבע מאשימה
האב השכול דובר ביניאשווילי מצביע על החלון ממנו נפלה בתו מאיה. דובר טוען כי אשתו עטבלה מזכאונות, זרקה את בתם מהחלון וגרמה למות הבת. דובר ביניאשווילי ניסה להרוג את אשתו, אך נבלם. בינתיים נעצרה האשה על-ידי המיטרה.

ארצה נכנסו להתגורר בדירה בקריית-יובל שהושכרה להם על-ידי עמידר. האב דובר, בן ה-38, מצא עבודה כשכיר באיטלין בשוק מחנה-יהודה. האם נילי, בת ה-30, היא עקרת בית והקדישה עצמה לטיפול בשלושת ילדיה.

כשהגיע דובר לדירה אחרי האסון, הוא מצא בבית רק את הבת טיאה, ממנה שמע על מה שאירע. דובר מיהר לבית החולים, שם נודעה לו שבתו נפטרה. עוצמת ההלם ניכרה בו גם שעות אחרי האסון. אך כאשר גבו ממנו חוקרי המיטרה עדות על קורות מישפחתו, נדהמו לשמוע אותו מדבר בצלילות, תוך שהוא מאשים: „אישתי היא הרוצחת. היא הפילה את התינוקת בכוונה.“ לעומת האשמה של האב ניצבת גירסתה של האם, המכחישה את ההאשמה הנוראה (המשך בעמוד 42)

הקומה הרביעית
הבית ברחוב אברהם שטרן 45, שבו התחוללה הטרagedיה הנוראה. החץ מסמן את חלון הקומה הרביעית ממנו צנחה מאיה בת השנה והתרסקה על הקרקע. בתמונה אפשר להבחין בסורג המכסה את תחתית החלון, מה שנתן מקום לחשד שאמה של מאיה זרקה אותה מהחלון.

בניגוד לשנים עברו, הושיבה רק"ח ידה את בנייהכפר, באירועי יום-האדמה

הצעדה התנהלה בסדר מופתי, לאורך רחובות הכפר טיבה שב-משולש, עד שהגיעה לרחבה הרחבה מרכזית, על פיסגת אחת הגבעות. הילדים שניסו להסתפק בצעדה הפריעו את הסדר, הונסו מייד על-ידי המארגנים. מדי פעם עלה מישוה מן המארגנים על אחת הדגרות מסביב וקרא ברמקול: "אני מבקש לצעוד לאט, לא להפריע לתושבים, לא להתפרק. וכשנגיע לעצרת, אני מבקש את פוק, אל תתנו לרגשות להשתלט עליכם, לא לדבר ולא להגיב בהתפרצות. ויכרו, יום-האדמה הוא לא יום-זיכרון, לא באנו לזכרם של הנופלים, אלא להמשיך המאבק, זהו יום מאבק ולא יום אבל!" בראש הצעדה, שמנתה כ-2000 צעירים וצעירות, צעדו שמונה בחורי רות, שכל שתיים מהן נשאו זר-זיכרון, אותם הניחו אחר כך על קברו של אחד מחללי יום-האדמה הראשון, שנורה ונהרג במרכז הר-כפר.

הצעדה תוגברה על-ידי צעירות וצעירים, מישראל ומחוקל-ארץ, חברי אירגונים שמאליים. "בנפשנו ובגופנו נפדה אותך אדמתנו!" קראו הצעידים בערבית, "נוח, ניי בור, נוח על מישכבך בשלום. נמי שיד במקומך!"

מאבק ואיחוד. כשהגיעו לרחבת הכפר, התמזגו הצעידים בקהל האלפים, מבוגרים יותר, שי שבו על כיסאות שהונחו ברחבה מבעוד יום. ואז החל מארתון של נאומים.

את העצרת הינחה עבד אל-חמיד אברעיטה, מזכיר רק"ח ב-מקום. בזה אחר זה נשאו דברים, מתי פלד משל"י, נפתלי פדר מ-מפ"ם, עוזי בורשטיין מרק"ח ושור-רה ארוכה של מוזמנים נכבדים מהגליל וממזרח-ירושלים, כשב-ראשם רימונה טאויל, ההפתעה הייתה נוכחותו ונאומו של חסן ג'מיל מאום אל-פחם, נציג בני-הכפר, שזו הפעם הראשונה שזכו לנאום בעצרת של הוועד הארצי להגנה על האדמות הערביות. במשך השנים, מאז יום-האדמה הראשון, ב-30 במארס 1976, הפך הוועד להגנה על האדמות לקניי-

אוטובוס המחדר: תמיהות ותשובות

כתבתו של יגאל לביב, תחת ה-כותרת "אוטובוס המחדר", שהר-פיעה בגליון האחרון של העולם הזה (2221), כללה כמה תמיהות על העיסקה שבה רכש הקואופר-טיב אגד אלף אוטובוסים מדגם מרצדס מן המיפעל המייצר אותם, חברת דיימלר-בנץ בגרמניה.

ראשי אגד הגיבו בחריפות על כמה מן התמיהות האלה. בפגישת-בירור הסכימו ראשי אגד ויגאל לביב להטיל עלי את בירור השאלות השנויות במחלוקת, וביקשוני-לפרסם את מסקנותי.

במשך השבוע האחרון שוחחתי עם המעורבים בעיסקה, בדקתי את כל העיסמכים הקשורים בה ושור-חחתי עם ראשי החברה בגרמניה. הנה מסקנותי:

● יגאל לביב צדק בתארו את ההשלכות הביטחוניות של העיסקה, אולם האשמה למחדר חלה כולה על מישרד-התחבורה, ואין לאגד חלק בה. שוכנעתי, כי רכי-שת אוטובוסים אלה אכן עלולה לגרום נזק חמור לאינטרסים ביט-חוניים חיוניים, בשעה שהיה צו-רך להוביל מיספר גדול של אנשי-מילואים למקומות ההיערכות, ש-לא בכבישי-אספלט סלולים. כפי ש-לביב ציין בכתבתו, היפנו ראשי אגד את תשומת-לב מישרד-התח-בורה לסכנה זו, אולם מישרד-ה-תחבורה כפה על אגד הנחיות ש-העלמו מצורכי-ביטחון אלה.

● בכתבתו של לביב נאמר כא-י-לו שילים אגד "בהתנדבות" 80 מיליון לירות כקומיסיון לחברת כלמוביל בחיפה, המייצגת את חברת דיימלר-בנץ בארץ. לביב הביע תמיהה על כך שאגד התי-חייב לתשלום זה, וטען, על סמך שיחותיו עם ראשי דיימלר-בנץ בגרמניה, כי לא היה צורך בתש-לום זה. לביב אף אמר, כי חלק זה של העיסקה טעון חקירה.

תוך בירור העניין הגעתי למס-קנות הבאות: בחוזים שלה עם סוכניה בער-לם, וביכללם הסוכן הישראלי, כללה חברת דיימלר-בנץ סעיף קו-פטר אותה מן החובה לשלם קו-מיסיון לסוכניה עבור עיסקות עם רשויות ממשלתיות ועירוניות, אך לם משאיר לה את שיקול-הדעת בעניין זה.

בשיחה עימי הודיעו לי ראשי החברה, כי הם מתייחסים לעיס-קה עם אגד כאילו היתה זאת עיסקה עם רשות ממשלתית, מאחר שמישרד-התחבורה צריך לאשר את העיסקה. בעיסקות מסוג זה רגילה החברה הגרמנית לשלם לו סוכניה "קומיסיון שירות" בסך 3%, עבור שירותיה בהסדרת ה-תרגומים, הערביות וכתבי-האח-רות, החזקת מלאי-האלפים ושירו-תים שוטפים.

אגד הודיעה לחברה הגרמנית שהיא תגיע בעצמה להסדר עם הסוכן הישראלי שלה, ועל כן נכ-לל בחוזה-הרכישה סעיף הקובע, כי הגרמנים לא ישלמו כל סכום שהוא לסוכן הישראלי כקומיסיון, ושאגד ישלם בעצמו את הקומיס-יון לסוכן, בלירות ישראליות. ערב תתימת ההסכם עם דיימלר-בנץ נעשה הסכם בין אגד והסוכן הי-שראלי, ובו התחייב אגד לשלם לו קומיסיון בסך 2%, המגיע ל-80

מיליון לירות ישראליות. אילו שר-לם המיפעל הגרמני בעצמו את ה-קומיסיון, היה מגיע מן הסתם ל-3%, וסכום זה היה מתווסף ל-מחיר. אגד טוען, כי בכך חסך למשק הישראלי 1%, שהוא מיל-יון דולר.

בשיחה עימי אישרו לי מנהלי דיימלר-בנץ, כי לא היו חותמים על החוזה עם אגד, לולא נמסר להם, כי אגד הסתדר עם הסוכן.

לאור מימצאים אלה הריני קובע, כי לא היה מקום לדבר על "הת-נדבות" מצד אגד לשלם קומיסיון לסוכן, וכי הרמנים שהופיעו ב-עניין זה בכתבה הם חסרי-יסוד. לאגד לא היתה ברירה אלא לשלם קומיסיון כזה - אם לדימלר-בנץ, אם לסוכן במישרין.

נסתבר לי גם כי מישרד-הביט-חון משלם לאותו סוכן קומיסיון גבוה יותר - גם הוא במישרין ובלירות ישראליות - עבור עיס-קות דומות.

● יכולה להיות שאלה עקרו-נית אם מישרד-הממשלה והברות ציבוריות צריכים לשלם קומיס-יון לסוכנים ישראלים כאשר הם עושים עיסקות במישרין עם היצ-רים בחו"ל, ואם כן - מה צריך להיות גובה הקומיסיון הזה, אולם זוהי שאלה כללית, שאינה מיוח-דת לעיסקה זו דווקא, ואגד פעל במיטרת הנוהג המיסחרי המקובל.

● יגאל לביב הביע את הדיעה שאין זה אסתטי שלקוח ישראלי ישלם את הקומיסיון במישרין ל-סוכן, המייצג את הספק - תחת שלם את הקומיסיון לספק, כחלק מן המחיר, ולהניח לספק לשלם לסוכנו. מבלי להיכנס לשאלה עקרונית זו, מצאתי שזהו נוהג מקובל בארץ, שצמח על קרקע המציאות, ושאגד לא חרג בעניין זה מהמקובל.

● בסיכום הריני קובע, כי אין בעיסקה זו דבר המטיל רבב כל-שהו במנהלי אגד, והשתכנעתי, כי ניהלו את העיסקה בהתאם לאינ-טרסים של אגד ומשק-התחבורה הישראלי. אני מצטער על כי מה-כתבה עלול היה להשתמע אחרת, ועל כך מגיעה להם התנצלות כפה מלא.

● מימצאים אלה אינם צריכים להפחית במאומה מחומרת קביעו-תו של יגאל לביב לגבי חוסר-האחריות המזועזע של מישרד-התחבורה, שניער מעל עצמו כל דאגה לצורכי-הביטחון החיוניים של ישראל. יש לקוות, כי גילויים אלה יעוררו את מישרד-הביטחון לערוך בירור יסודי של צורכי-ביטחון אלה, חוסר-התיאום המת-גלה בפרשה זו בין מישרד-התח-בורה ומישרד-הביטחון מוכרח לעורר את הדאגה החמורה ביותר, אורי אבנרי

תעמוד רק"ח, השלטת בוועד, ב-הבטחתה. ראש מועצת טיבה, עבד אל-לטיף מסארוה, קרא: "ישראל תכוון את הנשק שלה לעבר האויי-בים, ולא לעבר התושבים. אבחנו תובעים שבתעודת-הזיהוי שלנו לא יהיה כתוב ערבי, אלא פלס-טיני". נציג בנייהכפר: "מהיום אין תאריך לידה; כל ילד יידע אם הוא נולד לפני יום-האדמה או אחר-רי יום-האדמה. יום זה הוא מיפגש בין 1948 לבין 1967. זהו יום חג, לא חג של שימחה, אלא חג של מאבק ואיחוד. אנחנו קוראים להקי-מת ועד כללי להגנה על האדמות. לא מילגתי, שיקלול את כל ה-פלטטינים במשולש, בגליל ובג-דה, ואת הכוחות האנטי-ציוניים בישראל. אנחנו מציעים שהוועד ישלח צעירים לעבר אדמות לא-מעובדות, כדי שלא יופסקו. זה יהיה כמו שירות-לאומי לתלמידים שלנו. אותו ועד יגן על הבניינים שניבנו ללא רשיון, ושהממשלה רוצה להרוס אותם...". לראשונה מזה ארבע שנים, חלף יום-האדמה ללא עימותים וללא אלימות. המיטרה והצבא נותרו בצד.

נה הפרטי של רק"ח. בשנים עב-רו היה יום-האדמה מאפיין בעיר-מותים אלימים בין דורשי התגובה התוקפנית לבין אלה הנחשבים שמרנים יותר במיגור הערבי ב-ישראל, ובכלל זה מנהיגי רק"ח. השנה, אחרי שיחות ודיונים בכל סופיים כימעט, הוחלט למנוע בכל מחיר את העימות המצופה. "אנחנו, בנייהכפר ואנשי הר-נועה-הלאומית המתקדמת, בשית-פות עם ועדי הסטודנטים הערביים בתל-אביב ובירושלים ונציגים של אירגוני השמאל, מוכנים לריב עם כל אחד שיושב שם, על הבמה", מסביר אחד ממארגני ההפגנה, "אבל מה שקרה תמיד זה שהווי-כוח האלים עבר אל ההמונים עצי-מם. והנה, אני רואה את עצמי נאבק, בתוקפנות רבה, ובן עמי שלקחו ממנו את האדמות, ושאי צריך להגן עליו. זה לא מצב קל לכן החלטנו השנה לא לתת סי-פוק לאוייבי הערבים". הוועד הארצי אישר הפגנה שמי-טה לפני העצרת הכללית, ללא חלוקת כרוזים, והתחייב לתת ל-נציג של בנייהכפר לשאת את דבריו מעל הבמה. למעשה עד לרגע שבו הופיע חסן ג'מיל על הבמה, לא היה ברור אם אכן

מפגיני יום-האדמה בטיבה "אין תאריך לידה"

(המשך מעמוד 37)

השוק, ישנן שתי סימטות מקורות ש- אפשר לטייל בתוכן גם ביום סגריר, ל- הנות מהאווירה המיוחדת. הסוחרים הפר- סיים אינם נוהגים לעבור ליד חנותם, בלי לנסות להכניס את הקונה הפוטנציאלי לממלכת הזעירה, שבה הם מעמיסים עליו איזו מציאה. תביא כסף, ונביא לך את כל העולם, אמר אחד הסוחרים לקונה.

גבינה עם

פיתה חמה

ב יון עשרות התניות, שרובן נמצי- אות בשליטת מישפחת סיני מאירן, החלו לחפוש את מקומם באחרונה כמה בעליחנות צעירים, צברים, שסיגנון עבודתם שונה לחלוטין מסיגנון המכילה של הפרסים. צעירים אלה, שבאו לשוק

סוחר ג'וברי ותמונה פרסית כמו חזמיני

אינני סוחר טוב, הוא מודה. לכן, כדי להתפרנס, הוא נותן לפעמים שיעורי רכיבה. אפי השתתף ברודים בארצות הברית, ובכלל, אהבתו לחיות נשאה אותו סביב כל כדור הארץ. הוא טיפוס של גווד מיקצועי, כך הוא מעיד על עצמו. כשהוא משיג סכום כסף עתיק, הוא הותך את הקתות לכמה חלקים ויוצר מהן בקבוקי איפור ותליונים מרהיבים ביופיים. משיגי המזלג הוא יוצר צמיד. בחנות תלויים ליצנים עתיקים, מבקליט או מפורצלן. הם, כמובן, אינם למכירה. הוא אוהב אותם יותר מדי.

בחנותו הזעירה מונחת קערה עם סוכרי- יות-על-מקל, שבהן הוא מכבד את הלקו- חות. הוא עוזר לשכניו, משאיל להם כלי- עבודה, עוזר להם בשיפוצים בחנות. כפי שעזר לאשר להפוך חנות שהיתה פרוודור צר, מלא סמרטוטים, לחנות יותר מרווחת, על-ידי הריסת קיר, ועיצוב החלל שנוצר. אחר כך הוסיף קורות עץ והשתמש במעקה של מירפסות עתיקות.

אצל אשר יש הרבה שמלות ישנות, מערכות של סירילילה וקערות ישנות מהמאה שעברה, מיני קעריות וצלוחיות יפות, שהיו מקור גאותן של נשות המאה ה-19 או סבתות הדור הנוכחי. המון תצי- לומי-אלבום מישפחתיים, המייצרים נוס- טלגיה משוחררת, אם אין לחתן מה להרי- אות להורי כלתו העתידה. גם נעלים רקוי- מות בפנינים, שפיארו את רגל אחת הנסרי- כות או האצילות, מונחות להן בסלסלה ישנה. מורג ישן, ששימש להפרדת גרעיני החיטה מהמוץ, מצא לו מקום ליד כד חרס ענק המצופה אמאיל, בן 300 שנה, וששי- מש להעברת שמן ויין מצרפת לארצות הים התיכון.

כל השנה - פורים

מ יד חנותו של אפי שוכנת חנותו של דוריס. לפני בואה של דוריס רוקח לשוק, לפני כשנתיים, היתה דורה, בעלת החנות הפינתית, השליטה היחידה בשטח השמלות הישנות של הסטיגים הר- תחיים. כיום, לאור הביקוש הרב למוצרים אלה, גם דוריס וגם דורה, שנמצאת בשוק כבר 30 שנה, מוצאות את פרנסתן. מי לא בא לשוק כדי למצוא שימלה מסטין או תחרה עתיקה לוילון? בשוק נראות מיקה בשן, אשתו של הזמר יגאל בשן, הברדנית ציפי שביט, דן בן-אמוץ, המחד- פש אובייקטים לתערוכתו החדשה, ואפילו בני אמדורסקי יושב אצל אשר ושותה קפה עם כל החברה ומתעניין אם הגיע כבר החפץ שנפשו חשקה בו.

דוריס ואפי ואשר מורמים דם חדש לשוק, ואינם נוקבים במחיר הגבוה פי כמה מונים משווי החפץ. הם מוכרים במ- חירים קבועים, ואם הקונה לא מרוצה, הוא יכול לחזור תמיד ולהחליף או להחזיר את החפץ. כפי שאומרת דוריס: "אני כל כך אוהבת את הדברים, שקשה לי להיפרד מהם. אבל אם אני מוכרת לקונה שידוע להעריך מה שהוא קנה, והוא מאושר מהקניה, יש לי סיפוק עצום".

אצלי, כל השנה פורים, היא מספרת, ומציגה בגאווה בגד נסיך מברוקאד רוקם, או שימלת-תחרה אירופית, שחורה וישנה, שהמחיר של 2,500 לירות הגדרש עבודה הוא באמת זול.

יש בחנותה כובעים עם פרחים, שהיא עצמה לובשת כמותם בערב, כשהיא יר- צאת. היא מוכרת גם כפפות, ואפילו מעי- לייכנף מהודרים לגבר, בצירוף וסטים מעניינים.

כיצד הגיעה לשוק ומתי? היא מספרת שאת השוק החלה להכיר מגיל צעיר. אביה, בעל משיכה לעתיקות, היה משוטט עימה שם וקונה לה את כל שימלותיה. כשגדלה, החלה לבוא לשוק באופן קבוע ולקנות בלי הפסק את מה שאהבה. היא צברה כמויות ענק, שאותן איכסנה באר- גזים, שנדרו עימה מדירה לדירה. כשגיש- אה וילדה את שני ילדיה, הרגישה שהיא מוכרחה להגשים את חלומה מילדות - לפתוח חנות בשוק.

תבואי ליסימה שלנו, אמרו לה, וכך, בלי בעיות פתחה את חנותה. כשעבורים אנשים לראשונה ליד חנותה הם מחמיאים לה ואומרים: "אוי, בוטיק יפה!" גם בעלה, שהוא דיגן במיקצועו, עוזר לה בחנותה.

מה עלה בגורלו של שוק הפישיפי שיש פעם, מהי ההיסטוריה שלו? רוב המוכרים בו, בפרט הצעירים, נמצאים במ- (המשך בעמוד 42)

השר מודעי עוסק בעצמו בדכישת נפט

עבוד המדינה - ומסתכן בכרשיות

של נוכלים ואנשי העולם התחתון

הקוסמתניקה

שני נפט

בצעד-פיוס מרשים, ולשם כך הוזמנה אשת נשיא מכסיקו לביקור בארץ.

הרב והנפט

ב עיסקת התיווך הבאה מעורבים כבר שמות מוריס יותר. לפני כמה חודשים קיבל הרב אוליפנט, הרב הראשי של ישיבות איתרי, שיחתי

ב כל פעם ששרהארגניתההשתית, יצחק מודעי, מצהיר הצהרה פומבית בעיסקי-הנפט של ישראל, נהרדים כל המומחים, ומתנחמים בעובדה שאנשי האוצר כבר למדו שלא להתייחס ברצינות לדבריו.

כך, למשל, כאשר הכריז לפני כמה ימים כי יש להעלות את מחירי הנפט והדלק בישראל במאה אחוזים, בגלל ההתייקרות בעולם, גיחכו אנשי-האוצר בשקט והצי- ביעו על מיברקים מחולל המראים כי קיימים עודפי נפט, ומחיריו יורדים ב- מהירות.

גם בכל פעם שהשר מודעי פותח את מכשיר-הטלקס במישרדו, נהרדים המומי- חים - והפעם אינם יכולים להתנחם, שכן טלקס הנשלח בשם המישרד מחייב את המדינה, וכבר נגרמו נזקים כבדים למשק הלאומי ביגלל התעקשותו של השר מודעי לטפל אישית ברכישות הנפט של ישראל, כאילו היו אלה מוצרי קוסמטיקה, שבהם הוא מתמאצ.

לפני כמה חודשים לחץ השר על הממ- רים על ענייני-הנפט לנהל משאומתן עם מי שהיה מנכ"ל התעשייה האווירית, אל שווימר, שהציע נפט מכסיקאי, יחד עם מרכוס כך הידוע ממכסיקו. כך ידוע בעמלות הגבוהות שהוא לוקח, כנציג התעשייה האווירית במכסיקו ודרום-אמרי- קה, ונסיגות מישרד-הביטחון לנתק מגע עימו נכשלו בגלל לחצים של שר-המפד"ל, זבולון המר, ועמיתו יהודה בן-מאיר. שני אלה נהנים אישית מכספו של כך. הם היו אורחיו במכסיקו, והם פעילים בקרן שהקים כך בישראל, המחלקת כספים לנזקקים שונים.

עתה באו כך ושווימר גם יחד, ובאמ" צעות המר ובן-מאיר לתצו על מודעי, שישראל תרכוש נפט מכסיקאי באמצעותם. לישראל יש חוזה רשמי לרכישת נפט ממכסיקו, ומכסיקו מקיימת אותו בהקפדה. כמויות אלה, יחד עם הנפט המצרי משרדה לעמה, מספיקים כימעט לכל צורכי ישראל, להוציא כמויות שוליות, הנרכשות מגורמים שונים. עתה באו כך ושווימר להציע לישראל נפט נוסף ממכסיקו, תודות לקשרים מיוחדים שיש לכך עם ראשי מדינה זו.

להחץ של המר ובן-מאיר עזר, ומודעי הורה לאנשיו לפעול על סמך התיווך של כך ושווימר. פעולה זו עשתה בניגוד לדעתו של משה ביתן, מנכ"ל חברת 19, האחראי מטעם מדינת-ישראל על עיסקי- הנפט עם מכסיקו. ביתן התנגד לכל תיווך פרטי עם מדינה המקיימת קשרים מסודרים עם ישראל, מחשש שהמתווכים הפרטיים יכולים לסבך ולקלקל את הקשרים הי- רשמיים.

ואכן, כאשר החלו בפיתוח נסיון-התיווך של כך ושווימר, הודיעו גורמים רמי-מעלה במשקי-הנפט במכסיקו מפורשות לנציגי ישראל כי כל עיסקה, שבה מעורב מרכוס כך, תידחה על הסף, ולא זאת בלבד, אלא שהם אמרו גם כי מעורבותו של כך יכולה להשפיע על העיסקה עם ישראל כולה, רוגום של המכסיקאים ביגלל התיווך של כך, ונסיגות-התיווך האחרים שיתוארו להלן, היה כה רב, שחייב את ישראל

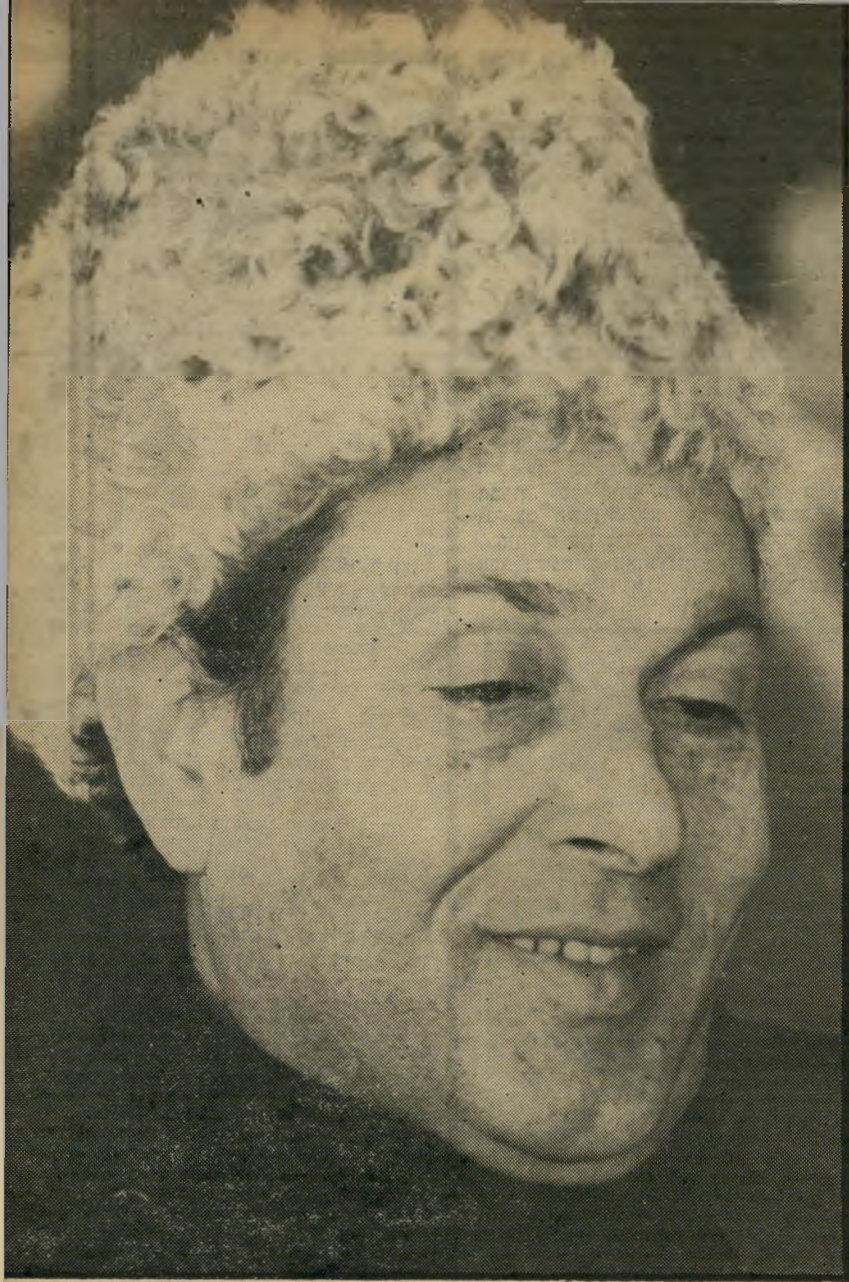
מתווך-נפט אהרוני מכתם התימנים

טלפון מסוכנו ונציגו בנייריורק, זאב וולפסון, וולפסון סיפר לאוליפנט כי היה אצלו מכר שעמו הוא נמצא בקשרי-עסק, וזה סיפר כי הוא יכול לשלם יד על כמה מאות אלפי חביות של נפט מכסיקאי. אוליפנט בירר פרטים נוספים, התקשר מייד עם השר מודעי ומסר לו את פרטי ההצעה ואת הטלפון של המכר מאמריקה, וביקשו להתקשר עמו.

זאב וולפסון הוא ניצול-שואה, המגייס תרומות בנייריורק עבור הישיבות של הרב אוליפנט. אוליפנט הוקים עסק פורח מתרומות. בסיס העסק הוא קבלה, לכאורה, של תרומה על סך גדול, ומתן אישור למס'ההכנסה באמריקה על התרומה הי- אמורה, בעוד שבפועל הסכום קטן ממה שהוצרה עליו.

המיקרה המפורסם ביותר היה של סמואל פלאטור-שרון, שצולם בנותנו צ'ק של מיליון דולר לישיבות איתרי. ההמחאה על סך המיליון נמסרה בנוכחות שר-האוצר האמ- ריקאי דאו, ויליאם סיימון. לאחר מכן הוחזרה ההמחאה, ונמסר סכום של 50 אלף דולר.

שיטת אוליפנט מיטיבה עם התורם, המקבל גיכוי לצורכי-מס על הסכום הפיקי- טיבי, וגם עם המוסד מקבל-התרומה. מכיוון שאוליפנט מקבל, כמו יתר הישיבות

השר מודעי
נפט בחלום

שה זו — ביטלו את העיסקה. טוביה אושרי הגיב על כך באומרו, שנכון כי הוא ורחמים אהרוני ניסו לסייע לישראל בהשגת נפט, אך בגלל לחצים שונים בשנה האחרונה חדלו מנסיונם.

פרשיות אלה מעידות מה קורה בעסקי הנפט של ישראל, כאשר השר מודעי מחליט להיות בעצמו סוחר-נפט. תחת להשאיר את המלאכה למומחים.

במישרדו ידוע כי איש מילבד השר לא יכול לעסוק ברכישות-נפט. אפילו מנכ"ל המישרד, דויד הגואל, אינו יודע כלל מה קורה בתחום זה, למרות שהוא אחראי עליהן מבחינה חוקית.

דוגמה נוספת לחבלה, שכימעט חיבל השר בסיכויי ישראל לזכות בזיכיון-נפט, ניתנה כאשר הובאה לחברת-הנפט הלא-מית הצעה לרכוש חלק בזיכיון, יחד עם חברה צרפתית גדולה. שיש לה שדה-נפט במדינה יציבה. החברה הצרפתית החד לה במשאומתן ישר עם חברת-הנפט הלאומית, כאשר השר הורה כי מתווך-הנפט צבי אלכסנדר יהיה נציג ישראל בעיסקה זו.

אלכסנדר היה בעבר מנכ"ל חברת-הנפט הלאומית, והתפרסם כאשר מכר את הזיכיון כיון שהיה לישראל בים הצפוני לחברה בריטית, שבה קיבל מישרה מייד אחרי המכירה. מאז טועל בעסקי-נפט באנגליה, איש לא הבין מדוע התעקש מודעי כי

אלכסנדר יהיה נציג המדינה, וגם הצרפתים שאלו מדוע יש צורך בגורם-תיווך, כאשר מתנהל כבר משאומתן ישר. רק כאשר איימו הצרפתים בפיצוץ העיסקה, נסוג מודעי מתביעתו, והחל משאומתן ישר. כאשר נשאל השר בשאלתה של ח"כ מרדכי וירשובסקי על העניין, השיב בכתב כי העיסקה בוטלה, מכיוון שהמציעים נסוגו מן ההצעה. בעת שנמסרה התשובה, חזרה לישראל מישלחת של מומחים של חברת-הנפט, שבדקה באותה מדינה את ההצעה. והכינה המלצות. השר הסתיר את האמת מעיני הכנסת.

יגאל לביב

יוכל לרשום לזכותו הישג לא מבוטל. הוא מיהר לטלפן לאמריקה לאיש של אוליפנט, ולא נרתע כאשר נמסר לו כי מחיר-הנפט יהיה יקר מהמקובל, שכן צריך לשלם עמלה למדינאים ולעוד גורמי תיווך. השר הרגיעו והבטיחו כי אין כל בעיה. אחר-כך נפגש עם משה ביתן וסיפר לו על ההצעה.

ביתן היה מסוייג גם מדרישת האיש באמריקה לקבלת הודעת-טלקס. שבה מתחייבת החברה של משה ביתן לרכוש את הנפט. ביתן ביקש כי יתנו לו לבדוק מיהם המתווכים. אולם השר השיב בלעג שהוא שבוי של קונצפציות, כמו לפני מילחמת יום-הכיפורים. אחרי שיצא ביתן, טילפן מודעי לדויד הגואל, מנכ"ל מישרדו, שהיה אותה עת בושינגטון, וביקשו לשלוח למתווכים ממישרד שגרירות-ישראל שם את הודעת-הטלקס המבוקשת. הוא לא שלח את הודעת-הטלקס מישראל, כדי שיתן לא יידע ממנו.

הודעת-הטלקס נשלחה, ובינתיים ראה הרב אוליפנט כי העמלות הן בדרך, ואף לאמריקה לסכם את חלקו עם המתווכים. להפתעתו סירבו המתווכים להכיר בו כמתווך, שמגיע לו משהו.

אוליפנט רמז כי השר מונה בכיסו, וכי הוא יוכל להכשיל את העיסקה. או הסכימו המתווכים לתת לו חמישה סנט לכל חבית. אוליפנט לא הסכים, ודרש 25 סנט, שמהם, לדבריו, ילכו 20 סנט לחשבון מסויים בשווייץ. המתווכים לא הסכימו, ואז שלח אוליפנט ממישרדיהם מיברק ללישכת השר מודעי, ובו כתב: "התחלתי בחקירות. המצב מסובך, ודרוש מאמץ נוסף לאסוף עוד נתונים".

המיברק הגיע לשולחן השר בעת ישיבה עם משה ביתן ויועציו. ביתן הביא עימו תזכיר, המוכיח כי כל ההצעה מכוונת להוציא כספים מממשלת-ישראל. מאחורי הסוכן האמריקאי פועלים, למעשה, שני ישראלים: רחמים אהרוני וטוביה אושרי.

ביתן טען שיש לסגת מכל העיסקה במהירות. מודעי האזין ברוגז, והראה את הטלקס של אוליפנט הווכחה לכך שהוא המתווך, ולא האדונים אושרי ואהרוני. כאשר ראה ביתן את שמו של אוליפנט פרץ בצחוק, ואמר כי זה מכבר הורה שלא להעביר אליו שיחות של אוליפנט, ואם הוא בעיסקה — הרי שיש לבדוק ביתן זהירות. מודעי לעג לביתן, ואמר כי המתווכים לא יוכלו להרוויח כלום, שכן אם לא ימכרו נפט, לא יקבלו עמלות. ביתן השיב לשר כי המתווכים יודעים,

בישראל, ממישרד-האוצר דולר כנגד כל דולר-תרומה שהוא מגייס. הרי שלמעשה קיבל מפלאטו 100 אלף דולר (החצי מממשלת-ישראל). על שיטה זו הגיש ח"כ אורי אבנרי שאלתה בכנסת, ושרי-הדתות הודה שאין לו תרופה נגדה.

אוליפנט הוא גם סוחר ממולת, ובין היתר הילווה לעסקיו של פלאטו-שרון בדיונגוף-סנטר 2.5 מיליון דולר, נגד ערבות של תמונות יקרות-ערך, שהופקדו בבנקים בשווייץ ובלונדון.

אוליפנט כבר היה בעבר בקשרים עם מודעי כשהביא לישראל קבוצה שעסקה בחיפוש-נפט. הקבוצה לא היתה מהמעורלות בעולם, אך העמלה שקיבל הרב היתה ללא ריח.

מודעי התייחס אל אוליפנט כאיש בעל מהלכים, ולכן, כששמע את דבריו, השיב לו כי אם העיסקה תצא לפועל, ידאג מודעי כי הרב לא יקופח. הדבר נאמר אחרי שהרב הבהיר למודעי כי כל רצונו הוא בתרומה לישיבות שלו. הוא סיפר לשר כי המכר באמריקה קשור אישית בנושיא מכסיקה, ומסייע לו בענייני הפר-טיים. הוא מקורב אליו ביותר, וכך גם

מתווך-נפט אושרי
— לכרם מכסיקו

התמונה ההיסטורית: הרב אוליפנט בין השר סיימון ואנט פלאטו-שרון
חשבון של מי בשווייץ?

שלף את הטלקס ששלח מודעי. הוא טען כי אם לא יפוצה, יפרסם כי השר ניסה לשחד את נשיא מכסיקו והטלקס ישמש כהוכחה.

מניין צץ המתווך?

מקורות מקורבים לאושרי ואהרוני אישרו כי השניים פעלו בסוף 1979 במכסיקו, בניסיון להשיג נפט עבור ישראל. הם תבעו תמורת חלקם רק שיפורסם כי סייעו למדינה, אולם משלא התקבלה דרי-

כנראה, על המגעים הרשמיים שמנהלת ישראל, אולם אין להם כל השפעה וקשר עם ראשי מכסיקו. כל רצונם הוא לטעון, אחרי שישראל תחתום חוזה רשמי, כי הם סייעו לעיסקה, ולקבל עמלה.

מודעי השתתק והחל חושב שאולי טעה. בעודם מדברים הגיע מיברק נוסף של אוליפנט, ובו הודעה כי בדק ומצא שהמ-תווכים הם נובלים. כל העיסקה היא הונאה, והוא מנתק עימם את כל הקשרים. אוליפנט לא הסתדר עם המתווכים על גובה העמלה. אחד המתווכים סיפר את העניין לגורמים ישראלים באמריקה, ומשלא האמינו לו,

שני שותפיו-ההצעה, שגם הם פועלים במכסיקו. אלה עניינו אותו בהצעה לגייס נפט עבור ישראל.

חבורת-הכרם והשר

השר מודעי ידע כי באותה עת עמלו נציגים רשמיים של ישראל על חוזה-נפט רשמי וגדול עם מכסיקו. אולם הוא חשב שאם הוא יצליח, מתחת לאפס, לשים יד על כמויות ניכרות באותה ארץ,

כי בכוחך לפנות אל חברי-הכנסת ולדרוש, כי הנוסח הזה של ההצעה האישית (בהבדל מן הטענה כלפי דיעות, עמדות ומעשים) הנוסח של פסילת חברי-כנסת מהבעדתו — ייעקר מתוכנו.

האם יש אפשרות לתקן תקנה, שקרי-אות בעלות אופי של פסילה אישית ייפסלו ויימחקו על-פי הוראת היושב-ראש? ואולי אפשר אפילו — אף כי קשה להאמין בכך — שיתקבל מעין הסכם כללי בין כל החברים להימנע מסיגנון כזה?

אודה לך אם תביע דעתך על פנייתי זו.

עד כאן מיכתבו של שמיר, יור-הכנסת העברי אותו ליו"ר ועדת-הכנסת, וזו החליטה לערוך בירור, היא נאותה להזמין גם אותי.

עניתי לה בכתב, בהזדקן:

לצערי לא אוכל להשתתף בישיבה שנקבעה ליום ג', ושבה עומדת להידון תלונתו של ח"כ משה שמיר, וגם אין לי כל חשק להתפלמס עם ח"כ נכבד זה.

ארשה לעצמי, על כן, להשיב לדברים בכתב, כלהלן:

תמנהי איך יכול משהו לטעון כי עברו הצבאי של איש-ציבור הוא עניין שבת-חום צינעה-הפרט. תמנהי כפליים כאשר רעיון זה מושמע מפי עסקן לאומני קרי-צוני, המוכן לשגר לקרב ולמות את מיר-טב הנוער בישראל, למען הגשמת רעיו-נותיו.

בכל העולם מקובל כי אדם המציג מועמדותו לכהונה ציבורית מבליט את עברו הצבאי. על אחת כמה וכמה סביר הדבר בישראל, שעמדה בארבע מילחמות, חלקו של כל אדם במחתרת ובצה"ל הוא נושא רלבנטי בעת בחינת כשירותו לשמש כמנהיג-ציבור, ולכן זה לגיטימי — יותר מכן, זה מילוי חובה ציבורית — לבחון את עברו הצבאי של חברי-כנסת.

אמרתי מה שאמרתי על סמך ידיעתי האישית את עברו של ח"כ משה שמיר. נפגשתי עימו במהלך מילחמת-העצמאות, כשהייתי חייל בפלוגת הקומנדו "שועלי שמשון", שבמהלך קרבנותיה נפצעתי קשה. משה שמיר היה אז קצין-תורבות — תפי-קיד בלתי-לוחם בה"א הידיעה.

דבריו של ח"כ שמיר על בילוי, "במחיי צת" חיילים אינם אלא מסדר-עשן. אני קובע כי לא בפלמ"ח ולא בצה"ל השתתף ח"כ שמיר אי-פעם בפעולה קרבית כלשהי, ומעולם לא שמע שריקה של כדור — עד אשר ירה זקיף צה"ל כדור לעבר גלגלי המכונית שנסע בה, לאח-רונה.

בדקתי את הדברים בעזרת אנשי-פלמ"ח ואנשי-צה"ל, ואני קורא תגר על ח"כ שמיר שיוכיח את ההיפך.

בנסיונות אלה אני רואה את עצמי רשאי ואף חייב לקבוע שח"כ שמיר הוא משתמש — לא מבחינה פורמלית, במובן של השתמטות מעצם החיול, אלא מבחי-נה של מוסריות, שפירושה השתמטות משיירות קרבי בשעה שמיטב בני-גילו חירפו את נפשם, עמדו בקרבות אכזריים ואף הקי-ריבו את חייהם.

משום כך אני חושב שזוהי יומרה הגרי בלתי-בוחצה ובעזות-מצת מצד ח"כ שמיר להתלונן על התבטאויות ולדבר גבוהה-גברי-הה על סיגנון ח"כים, ואני מצפה שוועדת-הכנסת תדחה את היומרה הזאת מכל וכל. כל החלטה תהיה יריקה בפני עשרות חברי-רייהכנסת שחילפו את נפשם במאבק המתי-רות ובמילחמות ישראל, ובפניהם של מאות אלפי החיילים הקרביים שבכור ובתחנה.

אשר לי, אני קנאי לשמירה על סיגנון פרלמנטרי נאות, ואנהג על-פי מציאותי בעתיד, כפי שעשיתי בכל תשע שנות כהונתי בכנסת.

עד כאן המיכתב שלי, בינתיים נדחה העניין בוועדת-הכנסת, והבירור המשעשע יצטרך להמתין לכתמי-צוא. כמו הרבה עניינים אחרים לכנסת הנדיחים עד אין סוף.

וטוענת כי היתה זו תאונה. האב אינו מקבל הסבר זה.

סיפר למחרת האסון דובר ביניי-אש-וויילי:

התחנתני עם נילי לפני 12 שנה בגרזויה. לא הכרנו הרבה זמן לפני החתונה. אצלנו בגרזויה לא יוצאים לפני החתונה. יש שידוך וזהו. השידוך שלנו דווקא הצליח. היינו מאושרים ואהבנו. בגרזויה נולדו לנו גם שני הילדים הגדולים, טאטו וטיאה. לארץ עלינו רק המישפחה שלנו. כל המישפחה של נילי כבר הייתה כאן בירושלים. נכנסו לגור לידם. אני הסתדרתי ומצאתי עבודה. אבל לנילי היו קצת בעיות. היא לא הכירה אף אחד ולא היו לה חברות. כל היום הייתה יושבת בבית. גם עם השכנות לא היו לה יחסים. היחסים בין נילי לנילי היו בסדר גמור. אבל בשנתיים האחרונות היו לה התקפים של דיכאונות. היא נהיתה גם מאוד עצב-נית.

אב בינייאשווילי
ילד נגד דיכאונות

נית. אני ניסיתי לעשות הכל בשבילה. נתתי לה כמה כסף שהיא רצתה. את כל המשכורת הייתי גותן לה, והיא הייתה עושה עם זה מה שהיא רוצה. למרות הכל נילי לא הייתה כמו פעם.

מצביה-הרוח שלה התבטאו ביחס אל הילדים. היא התחילה להזניח אותם. לא נתנה להם אוכל. לא הוציאה אותם לטייל ולא היה איכפת לה מה שקורה להם. ניסיתי לדבר איתה. לא שכנעתי אותה שלא רע לה. הסברתי לה שהיא טועה ושהיא פוגעת בילדים. הלכתי ודיברתי עם המי-ש-פחה שלה, עם ההורים שלה והאחים שלה. שגרים פה בירושלים. הם גם דיברו איתה, אבל שום דבר לא עזר. היא המשיכה להזניח את הילדים.

היא ביקשה שאעשה לה עוד ילד. לא רציתי בגלל המצב שלה. אבל בסוף חשתי שאולי תינוק יוציא אותה מהמצב הזה. רק כדי לנסות לעזור לה הסכמתי. ככה נולדה לנו מאיה. מהר מאוד התברר שכלום לא השתנה.

בגלל זה אני יודע שנילי עשתה את זה בכוונה. למה היא רצתה להרוג את התינוקת אני לא יודע. אני רק בטוח שהיא עשתה את זה. המצב שלה הביא אותה לזה.

כשבאתי לבית-ההולדים נילי הייתה שם. רציתי להרוג אותה. מגיע לה למות. היא רוצתה.

אני תמיד הסברתי לה שלא חסר לה כלום. נתתי לה הכל. ביקשתי ממנה שלק תהיה אמה טובה ושתהיה טובה אל היל-דים. היא הרגה את מאיה והרסה אותי. כשבילי הכל נגמר. אין לי רצון לחיות יותר. אני מתכוון להיש עכשיו תביעת גירושין לרבנות. את נילי אני לא רוצה לראות יותר. את הילדים אני רוצה להשאיר אצלי. אם בית-המישפט יחליט להשאיר אותם אצלי, הוא יצטרך לקחת על אחריותו את מה שהיא עשתה להם.

אחרי הגירושין אני לא רוצה להתחתן יותר לעולם. אני לא רוצה לראות יותר צל של אשה. נשים מביאות רק צרות.

עד כאן סיפורו של דובר. המיטרה בודקת עד כמה מבוססת גירסתו של האב. בינתיים נעצרה נילי בידי המישטרה להמשך החקירה וכדי להגן עליה מועמד של דובר, רק עם סיום החקירה יוחלט אם האסון יוגדה כתאונה, או שיוגש כתב אישום נגד אשה באשמת רצח בתה.

קום שנים ספורות, וכמוהם סחורתם — צעירה עם מראה עתיק. שני האחים אבי ומוטי מספרים בגלויי לב, שאת פסלי הבודהא הם קונים מבית-מלאכה בשכונת-התיקוזה, ושהם עשויים מאבקת שיש. הדברים העתיקים באמת הם גלויים של ארץ-ישראל משנת 1921, או אלבומים של הנשיא הראשון, חיים וייצמן משנת 1950, שנקנו מאלט-עזאכין. הם מספרים, שלפני מילחמת-השיחורור היו במקום איטליונים, בשתי הסימטות הפני-מיות. בין שני האיטליונים הארוכים הייתה תעלה גדולה לניקוז הדם. אחרי 1948 בנתה עירייה תל-אביב מחיצה במקום התעלה, וכך נוצרו עוד שתי שורות של חנויות, שהושכרו בדמי-מפתח כמעט הרי-אפוטרוס על נכסי-נפקדים. משוקקים עוד ומפושפשים בעברו של השוק, מסתבר שההיסטוריה שלו החלה בראשית המאה. אז שימש שוק ירקות.

בין '48 ו-'67 היה זה פשוט מקום למימכר סמרטוטים וכל מיני גרוטאות. ומאז מילחמת ששת-הימים החלו הערבים מהגדה ומהרצועה לבוא בהמוניהם, כדי לקנות רהיטים ישנים, מקררים, חשמליים ישנים, תנורי בישול ישנים, ובגדים יש-נים. הקונים הערבים היוו תמריץ עצום לשוק. מאז הוא התפתח, הוסיף עוד סוגי מוצרים למכירה, כמו ריהוט עתיק מסוגנו. בשוק נראות יותר עקרות-בית מבו-ססות, הבאות לחפש חלקי ריהוט או כלים לקישוט הבית, מאשר עניים וקשיינים הזוקקים לחלקי ביגוד, ומחפשים בגדים משומשים בפרוטות. המוכרים הממולחים והמנוסים מריחים מיד מי בעל אמצעים ומי לא, ונוקבים במחיר החפץ לפי מראה הקונה. פעם אפשר היה להתמקח ולהוריד עשרות אחוזים. היום ממעטים להוריד את המחיר ואף פעם אין לדעת מהו מחירו הריאלי של חפץ מסויים. סוחר אחד נוקב במחיר של 450 ל"י עבור קנקן מרוקאי לתה, השני מבקש 500, והשלישי 400 — וזה לפני ויכוח. במחירי הסאמבורים (הי-תיחמים) המחירים משתנים מחנות לחנות באלפים, ונעים בין 2000 לירות למיחס שאינו ברי-שימוש, ל-7,000 לירות ויותר. וגם אז צריך לבדוק אם המיחס עדיין ניתן להפעלה, אם אינו חשמלי — מה כמעט כולם נוזלים ואינם ראויים לשימוש. גם שטיחים פרסיים נמכרים בשוק, ואלה אינם מוצרים שווים לכל נפש. "המלך" של השוק, שהוא אבי כל השבט המחזיק בידיו את רוב החנויות, הוא סיני, בעל חנות השטיחים במרכז הסימטות.

האיש הצנוע, האוכל את פת הצהריים שלו על כיסא בחנותו, רכש את מוטי חיותו בפרס, על כל שטיח הוא יודע לספר את מוצאו ולתאר את טיבו. המחירים לי שטיח קטן של מטרידו-צ'י על שניים, הם מ-35 אלף לירות ומעלה. ישנם כמה רוכי לים שהתעשרו בשוק והעבירו את מיט חרם לאזורים יותר יוקרתיים. כאלה הם שלושת האחים הבוכרים ציון, ברוך ומיקי, שפתחו חנויות לעתיקות אירופיות ברחוב בנייהודה בתל-אביב.

שוק פורטובלו

ביפו

לש לשוק הירארכיה משלו. הגרוזינים, למשל, עוסקים בכחית תחרות, שאותן הם קונים בעייתיות-פיתוח מעולים ממזרח-אירופה. הרוכלים במידורחוב היו פעם כור לם פולנים, לאט לאט החלו הירארכים לתפוס את מקומם. הריהוט העתיק המסוגר נן, המגיע הישר ממכירות סומביות באי-רופה, נמצא בעיקר בידי מרסל הבולגרי, או אצל מרצ'לו הרומני. הקונים הוותיקים באים אליהם פעמים רבות, הם מסוגלים להמתין שנה או יותר, עד שיגיע הפריט המבוקש. בעלי החנויות גם משפצים ומי-שחורים רהיטים עתיקים שנפגעו, והתו-צאה מרהיבת עיניים.

רוב חנויות כלי-ההנחשת העתיקים והי-כמורעתיקים הן בעלות פרסיים. אין זה דווקא משום שכל החנויות הן בבעלות המישפחה השלטת. כששואלים, מסתבר ש-כולם שם גיסיים, אחים ובני-דודים, אך ישנם גם פרסיים שלא ממשפחת ה"מלך" סיני. שהרי פרסי יעדיף תמיד שבחנות שכן ישכון פרסי ולא אחר. קיומם של כמה צעירים הוא הפוך את שוק הפישפשים למשהו כמו שוק פורטובלו בלונדון, שבו רוב המוכרים צעירים והוא פתוח כלילות. כעין יריד שהיהו המשך לעיר-העתיקה של יפו.

בתו היפהפיה של הלוחם בגרמנים החליטה להמשיך בדרני אביה

השיפט מנחם אילן נשם לרווחה. מולו עמד אנדרי קלצ'ינסקי והבטיח: "יותר אני לא אעשה שום דבר כזה בחיומי מדינת ישראל." בבתי-המישפט בארץ נשמעות מדי יום ביומו עשרות הבטחות של נאשמים, שאליהן מתייחסים השופטים בדרך-כלל בחוסר-אמון. הפעם ידע השופט כי הוא יכול להאמין לנאשם. אנדרי גם פתר לשיפט בעיה שהדירה, כנראה, שינה מעיניו כלילות האחרונים שלפני גרייהדין. אילן לא רצה לשלוח את קלצ'ינסקי לכלא, אם כי החוק כמעט חייב אותו לעשות כן. קשה היה לו להגדיר את קלצ'ינסקי, נוצרי פולני שהתגייר והחליט לא לתת לעם, שאליו הצטרף, לשכוח את השואה, כפושע, ואכן, קלצ'ינסקי לא הפי-סיק לעבור על החוק בשנים האחרונות, אך היתה לו מטרה שעמה קשה היה ליהודי שלא להודות.

בגיל 3 סמדר, רכובה על סוס עץ, עוד בתקופה שבה היו הורים נשואים. אחרי גירושי ההורים החליטה סמדר להישאר אצל אבא, למרות היחסים המצויינים שלה עם אמה, אותה היא מעריצה בגלל נופיה.

כנגד גרמנים והיהודים ששיתפו פעולה עם הגרמנים בתקופת מילחמת-העולם השנייה.

פצצה סימלית

היסטוריות ההפגנות של אנדרי קלצ'ינסקי ארוכה ומרתקת. ביום השואה שנערך לפני שלוש שנים הוא נכנס לשגרירות הגרמנית בתל-אביב, גירש באיזמי אקדח את כל הנמצאים בה, וכלא את עצמו בתוכה עד תום יום-הזיכרון. חצי שנה אחר-כך סטר קלצ'ינסקי לשופט ששפט את פושעי מיידנק בעיר הגרמנית דיסלדורף, עונשו היה גירוש מגרמניה. חודשים אחדים אחר כך, התייצב שוב ליד השגרירות הגרמנית ברחוב סוטיין בתל-אביב, וניסה להצית עצמו, כמחאה על זיכויים של נאצים בגרמניה. חודשים ספורים אחרי שכיבו את האש מבגדיו, ניסה קלצ'ינסקי לחטוף כמה דיפלומטים גרמנים בתל-אביב. הוא הביא לכך שכמה

שיש אנשים שחושבים שאבא משוגע. יכול להיות, אבל הוא משוגע חיובי. אם הוא משוגע, אז אני רוצה להיות משוגעת כמוהו.

מאז החל אנדרי את פעולות המחאה שלו, סבלה סמדר מהיי מישפחה בלתי-סדירים, אמה התגרשה מאנדרי כשסמדר היתה ילדה קטנה, והבת נשארה עם אביה. "אני רציתי להמשיך ולהיות עם אבא, למרות שכולם אמרו שיהיה לי יותר טוב עם אמא. היחסים שלי עם אמא נהדרים. אני אוהבת אותה וחושבת שהיא אשה נהדרת ויפה, אבל לגור עם אבא, להתחנך עלייך, זו ממש שליחות. אני מרגישה כאילו אני חיה גם את העבר של עם ישראל וגם את העתיד הטוב יותר שלו, כאשר אני עם אבא. אני יודעת שאבא לא יהודי במקורו, אבל הוא הרבה יותר טוב מהרבה יהודים שאני מכירה. כל היתר נולדו יהודים, ואבא בחר להסתפח על העם הזה, מתוך בחירה חופשית וכדי לבקש סליחה, בשם הנצרות."

סמדר יודעת כי מלבד העובדה שפעמים רבות היא חיה בהרדה בגלל מעשי אביה, ולפעמים במצוקה כלכלית מפני שאביה הצייר לא הספיק לצייר ולמכור את תמונותיו, מאחר שהיה עסוק בתיכנון

לוח ראוותניות נגד גופים ואישים גרמניים בישראל ומחוצה לה, "ממש כמו שאבא היה עושה".

סמדר בעלת השיער השחור הגולש, העיניים הגדולות והגוף החטוב לוקחת בריצנות את השליחות שהטיל עליה בצורה עקיפה בית-המישפט. "אני אעשה את זה בהצלחה בדיוק כמו אבא. אסור שישכחו בארץ הזו את מה שקרה לעם היהודי. אני משוכנעת שאבא הבטיח לבית-המישפט לא להמשיך בפעולות שלו, רק משום שחשש מה יהיה איתי, כאשר הוא יישב בבית-הסוהר. זה חוב של כבוד שאני חייבת גם לאבא וגם למדינה שלנו." סמדר אינה מוכנה לגלות מה בדיוק היא עומדת לעשות. מאביה היא למדה שאחד מיסודות ההצלחה של הפגנות המחאה היא ההפתעה והמקוריות של הפעולה. היא אינה חוששת מאי-הצלחה: "אני יודעת בדיוק מה אבא עשה, איך הוא עשה את פעולות המחאה שלו. היו לילות שלמים שלא ישנתי. היו באים אלי ילדים מהכיתה ומספרים לי: 'ראינו את אבא שלך בטלוויזיה, המישטרה עצרה אותו.' אחר כך, כשאבא היה חוזר, הוא היה מסביר לי בדיוק מה הוא עשה, וגם מה גרם לו לעשות את זה. אני יודעת

האב ובתו
אנדרי וסמדר קלצינסקי כרתו ביניהם ברית, עמוקה הרבה יותר מיחסי הורים ובנים רגילים. סמדר החליטה להמשיך בדרכו של אביה שנבצר ממנו לפעול נגד הגרמנים משום שנתן מילת כבוד לבית-המישפט.

הנוקמת

מבט חולמני
הצעירה שהחליטה להילחם בגרמנים נחשבת כאחת הנשים היפות בארץ. השיער השחור של סמדר, עורה החלק, עיניה הגדולות וגזרתה המושלמת, מבטיחים לפחות דבר אחד: כשאנדר צעיר התיקשורת יסקרו את פעולותיה בעתיד, הם יבליטו את תמונתה.

פעולות הראוות, מקשה עליה העובדה שהיא בתו של אנדרי קלצינסקי מבחינה חברתית. "אני מודה שיש לי תסביך אבא. אנשים שאני פוגשת נראים לי משעממים, ממש גמדים, כאשר אני מנסה להשוות אותם עם אבא. יש לי עכשיו חבר, הוא מבוגר ממני ב-9 שנים, וכביכול צריך כבר להיות חכם וגדול, אבל אני יודעת שהסיפור איתו ייגמר במהרה כפי שקרה עם החברים הקודמים. משעמם לי איתו והוא נראה לי ריקני. אני יודעת שזה בגלל שאני עושה השוואות עם אבא. יודעת שיקח לי עוד הרבה זמן עד שאני אמצא בחור שיוכל להתמודד, בי עצמי, עם העוצמה של אבא."

עד שתתחיל בפעולות המחאה שלה, עוסקת סמדר בעבודות הבית. היא מתגוררת יחד עם אביה, הכלב הדני הגדול שלה וידידה-חיילת שאומצה עלייך ועלייך-אנדרי כבת בית, בדירה שכורה בצפון תל-אביב. היא נרשמה ללימודי בגרות חיצונית בכתב, "אני יודעת שלהמשיך את דרכו של אבא יגזול לי הרבה זמן. ללמוד בכתב אני אוכל בשעות הלילה החופשיות, ואם גם יקרה לי משהו, ויחליטו לאסור אותי, אוכל ללמוד בכלא."

הבטחה ותכנון
סמדר הבטיחה לעצמה ולאביה להמשיך בפעולות המחאה שלו שנגדעו באיבן. בתמונה נראים האב ובתו בביתם בצפון תל-אביב. סמדר חייחה בשנים האחרונות את מעשי אביה שהותירה בה את רישומם העמוק וגרמו לכך שתהיה שונה מבני-העשרה האחרים.

בני-נוער יזמינו אותם להרצאה על "גר-מניה החדשה", והתכוון בסוף ההרצאה לחטוף את הדיפלומטים. אולם היה מי שדאג להודיע למישטרה על כוונתו, ויחד עם הדיפלומטים הגיעו שוטרים.

פעולת המחאה הבאה של אנדרי הביאה אותו אל דוכן-הנאשמים. הוא הודיע לכלי התיקשורת ולמישטרה, כי הטמין פצצה בשטח המוסכים של צמפיון מוטורס בבני-ברק, סוכני חברת המכוניות הגרמנית 707קסוואגן בישראל. המישטרה הועמדה במצב הכן, השטח נסגר לתנועה וחבלנים התחילו לחפש את הפצצה. רק אחרי שעות של מתח והיפושים, נמצא בור שבו טמן אנדרי טלאי צהוב. היתה זו הפצצה הסימלית שלו. בית-המישפט גזר עליו מאסר על תנאי לשנתיים.

אולם אנדרי לא הפסיק במאמציו להוכיח ליהודים תושבי ישראל שאסור לשכוח את השואה, ושאסור לסלוח לגרמנים. כאשר התפרסם החשד שיהודי תושב תל-אביב עסק במיסחר בתמונות עתיקות עם הפושע הנאצי פטר מנטן, הצית קלצינסקי את חנותו של הישראלי.

במישפטו שהסתיים בשבוע שעבר היה אנדרי על סף בית-הסוהר.

המיקרים שבהם אין שופט מפעיל עונש מאסר על תנאי הם נדירים ביותר. מילת הכבוד של אנדרי איפשרה לשופט להאריך את המאסר על תנאי במקום להפעילו. אולם מישפחת קלצינסקי תמשיך למרר את חיי הגרמנים בישראל. סמדר, שרק בעוד שלושה חודשים ימלאו לה 17,

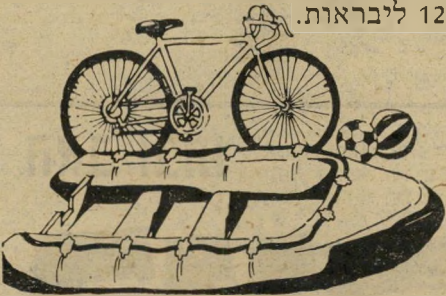
פנצ'ר?? לא נורא!!

"מנפח האויר הפרטי שלך"... יפתור את הבעיה!

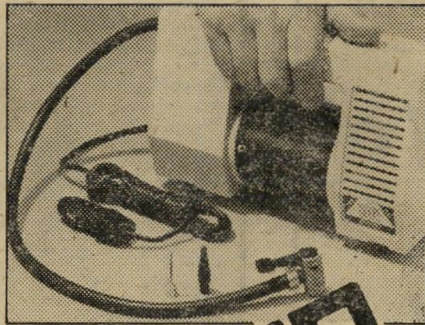

מנפח האויר החשמלי של WEBSTER (קנדה) (כולל מד לחץ) הינו להיט בארה"ב אין חשש עוד לפנצ'ר באמצע הדרך או לחוסר אויר בצמיגים ובגלגל הרזרבי. ע"י חבור פשוט של המכשיר לשקע המצית או למצבר תוכלו מיד למלא אויר בצמיגי המכונית בכל דרך שתמצאו בה.

- במנפח האויר החדש ניתן גם לנפח כדורי רגל, אופניים, קטנועים, סירות גומי וכד'.
- הפעלה פשוטה ונוחה תוך דקות ספורות. עד 120 ליבראות.

יבואנים וסוכנים בלעדיים: אברוד בע"מ רח' לבנדה 18 ת"א טל' 334162 להזמנה דרך הדואר: שלח צ'ק ע"ס 3,100.- ל"י (כולל מע"מ) ותקבל בדואר חוזר את "מנפח האויר הפרטי שלך".

חדש
המחנה האדי"אליה לחג

מזינה
הזיזי גזיג

מזינג היזיזיקו!

יש לך חלום?

ספרו של פרופ' יצחק לויז ראש המעבדה לחי קר השינה והחלום שבאוניברסיטת בראילן.

הפסיכולוגיה של החלום

יעזור לך להבין את מהות התופעה המופלאה של החלום. דיון מרתק ויחיד מסוגו בנושא החלום מבחינה מדעית - פסיכולוגית ופילי-סופית - הכולל נספח מיוחד לנתוח עצמי של חלומות.

להשיג: ישירות מההוצאה ע"י משלוח המחאה ע"ס 297 ל"י להוצאת דקל ת.ד. 45094 ת"א, טלפון: 781119 בח' נויות הספרים המור

בחרות (הפצה א. ערמוני בע"מ) ובח' נויות שבקמפוסים.

שילוב-פוש

"מיסטר אבי"

AI חולצות גברים רח' הרצל 23

תן טרמפ לחייל

אורכי דאות גדירות מהמזרח הרחוק ב"פלוריש 80"

תערוכת הפרחים הבינלאומית ה-23 חיפה, קרית אליעזר • פסח, תשמ"ז 30.3.-8.4.1980

רוטברג מוכר חלקו במשקיעי ישראל לקבוצת "כור"

סם רוטברג, המחזיק עם קבוצתו 8% בחברה האמריקאית "משקיעי ישראל", והשולט בה, מוכר בימים אלה את חלקו לחברה "כור", עם המכירה תוכל "כור", יחד עם "אמפל", השייכת לקבוצת "בנק הפועלים", שיש לה 5% ב"משקיעי ישראל", לשלוט בחברה.

בימים האחרונים נעשה טעונו מצד קבוצת בעלי-המניות האמריקאיים של חברת "ירדן" הישראלית להשתלט על החברה. הם הודיעו בשבוע לבורסה לניירות ערך בניו-יורק כי בידם 5.6% ממניות "משקיעי ישראל". ל"בנק המיזרחי" 3% של המניות, שרכש לפני שנה מויקטור קרטור.

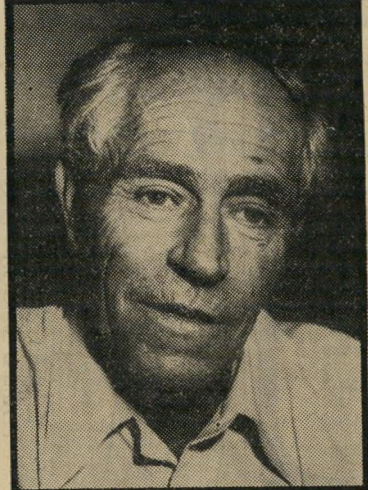
"משקיעי ישראל" השקיעה בישראל יותר מ-35 מיליון דולר בהון נפרע. השקעתה הגדולה היא בבנק "טפחות", שבה יש לה 20%. היא גם בעלת חלק ב"בנק לאומי" בניו-יורק, בעלת סוכנות "קטרפילר" בישראל ועוד. עיקר העניין של קבוצת "בנק הפועלים" הוא בבעלי-המניות של "משקיעי ישראל", יותר מ-35 אלף יהודים אמריקאיים. "כור" מתעניינת גם בחלקה של "משקיעי ישראל" במפעלי המלט "נשר".

לקבוצת "כור", ו"אמפל" ל" היו עתה 13% בחברה. לבעלי "ירדן", ו"בנק המיזרחי" יהיו 8.6%.

נעלם חיק הקשור בפרשת רצח שולמן

חיק עיסקת-המקרקעין בין "בית מרס" לעיריית תל-אביב ובו הפרטים על העיסקה של מכירת מגרש הכולל דרך ציבורית מעיריית תל-אביב ל"בנק דיסקונט", נעלם מלישכת רשם-המקרקעין בתל-אביב. עורך-הדיון משה נח-שון כתב מיכתבת-תלונה למפקח על ה"מירשם, ובקש כי יחקור כיצד נעלם החיק.

מכירת המגרש של עיריית תל-אביב היתה עיסקת-מפתח בריכוז שטחים לא-רץ רחוב הרצל על-ידי "בנק דיסקונט".

עורך-הדיון נחשון מ"ירדן"

לאחר מכן רכש הבנק מיגרש סמוך של "בית מרס", ומכיוון שהדרך הציבורית שעברה בין שני המיגרשים בחלקה היתה על המיגרש הקודם של העירייה, אי-שרה מכירת מיגרש העירייה את הנסיון לסגור את הדרך. נסיון זה גרם לסיכסוך בין "בית מרס" ו"דיסקונט" ובין בעלי המיגרשים באזור, בראשות האלח"ט שניר.

עורך-הדיון משה נחשון מייצג את ה"אחים שניר בתיקי המקרקעין. הוא ניסה כמה פעמים לעיין בתיק, אך פקידי ה"מירשם לא הצליחו למצוא. אחרי שני מיכתבים אל רשם-המקרקעין ללא תשובה, פנה בתלונה למפקח על המירשם. גם על מיכתב זה לא הגיעה כל תשובה.

טוס לאירופה

בחצי מחיר

כמה עשרות ישראלים גילו דרך להגיע לברלין, למישחקה-גמר של מכבי תל-אביב, בחצי מחיר. לעומת 25 אלף ל"ר אות, בממוצע, שעלתה טיסת-שכר לברלין, הם טסו לברוקלין ברכטיס שמחירו הרגיל הוא פחות מ-200 דולר. מברוקלין יש טיסות סדירות לכל ערי אי-רופה המיזרחיות, במחירים מסובסדים. הישראלים טסו למיזרח ברלין, ועברו לעיר המערבית למישחקה.

ניתן לטוס כך גם לערים אחרות ב"מיזרח אירופה, כדי להגיע לערים ב"מערב, בחצי המחיר.

"אפרופו"

קיבל רשיון

הוועדה לבניין-ערים של תל-אביב אישרה את בקשת הקפה והמיסעדה "אפרופו", ברחבת "היכל התרבות", לקבל רשיון לפתיחת-המקום פועל. מזה שנה ללא רשיון. האישרו הותנה בכמה שינויים במיבנה וכן בתשלום דמי-שכירות ל"היכל התרבות" ולעירייה, שטרם שולמו.

יעקובסון מכר

עסקו לקבוצה גרוזינית

עסק צורפת-הזהב הוותיק (45 שנים) של נסים יעקובסון, ברחוב אלנבי בתל-אביב, נמכר בימים אלה לקבוצה גרוזינית, שהשתלטה על כמה חנויות צורפות באלנבי. יעקובסון נאלץ למכור את חנותו אחרי ששוכנע מצד אחד על-ידי הצעות גבוהות, ומצד שני גורמים אלמונים מנעו מלקוחות להיכנס לעסקו עד שיתרצה.

יעקובסון עלה ארצה מעדן לפני 50 שנה, ומאז הפעיל את העסק, שהוא הוותיק בתל-אביב.

"ידיעות אחרונות"

בונה בית נוסף

ועדת-בניין-ערים של תל-אביב דנה ב"בקשת "ידיעות אחרונות" לבנות בית-מישרדים בגובה של שלוש קומות, על מיגרש ריק הסמוך לבית "ידיעות אחרונות" בדרך פתח-תיקוה. מהנדס-העיר המליץ על הבקשה, והוועדה החליטה לשוב ולדון בה לאחר חתימת חוזה עם העירייה.

מילחמת המישרדים:

נחנים לחזקים,

דוכקים את החלשים

סגן-ראש-עיריית תל-אביב, דויד שיפ-מן, הכריז מילחמת-חורמה במישרדים השוכנים באזורים שבהם הדבר אסור. הוא התחיל בפניו הפולשים הבלתי-חוקיים האלה בתוקף רב. ועדת-בניין-ערים, שהוא היושב-ראש שלה, החליטה לארונה (ב-13 בפברואר) החלטות ב"עניין המישרדים שהן הפוכות מהכרזותיו של שיפמן שניתנו לצורכי יחסי-ציבור.

● חברת הנסיעות "עדן טורס" ביקש שה אישור לשימוש חורג בדירת-מגורים עבור מישרד-נסיעות, אחרי שהוגשה נגד זה תביעה מישפטית. מהנדס העירייה התנגד לבקשה. ועדת-בדיקה מיוחדת ביקרה במקום והתנגדה אף היא לבקשה. למרות זאת החליטה ועדת-שיפמן לרשום את הבקשה ולדון בה.

● האדריכל משה רפאלי ביקש אישור לשימוש חורג בסטודיו שלו ב"מעבדת-צילום-שיניים. הוגשה תביעה מישפטית. ועדת-שיפמן החליטה בכל זאת לדון בבקשה.

● עורך-הדיון קירוליק ביקש שימוש בדירת-מגורים כמישרד עורך-הדיון. ועדת-בדיקה שביקרה במקום התנגדה. הוגשה תביעה מישפטית. ועדת-שיפמן החליטה בכל זאת לדון בבקשה.

● חברת "אגיס" ביקשה אישור ל"פיכת דירת-מגורים למישרדים למימכר תרופות. מהנדס-העיר התנגד לבקשה. הוועדה החליטה לשוב ולדון.

● רואה-החשבון ירון מונט ביקש אישור למישרד בדירת-מגורים. הוגשה תביעה נגדו. מהנדס העיר התנגד לה. בקשה. ועדת-שיפמן החליטה לדון בה. משה יעקובוביץ ביקש שימוש חורג במישרדים במרתף של בית-מגורים. ועדת-בניין-ערים החליטה פעם לא לאשר. מהנדס-העיר מתנגד. ועדת-שיפמן החליטה לדון בבקשה.

● צילה דוקובסקי ביקשה אי-שור לחנות במקום דירה בקומת-קרקע. ועדת-הבית התנגד. מהנדס-העיר התנגד. ועדת-שיפמן החליטה לדון.

ולעומת כל אלה: יוסף בכור מ"קריית-שלום (כל הקודמים היו מצפון תל-אביב) ביקש אישור לחנות בחלק מקומת-קרקע שבה הוא גר. החנות היא הפרנסה היחידה של מישפחתו, הכוללת הורים וקנים ואחות חולת-גפש. ועדת-שיפמן החליטה ברוב תקיפות שלא לאשר, מטעמים תכנוניים.

קשרי "אל-על" וחברת

"כנס" ו"סיסימור"

מינויו של יצחק שנדר כמנכ"ל חב"רת "אל-על" עוררה חשש אצל סוכני-נסיעות, בגילל הקשרים שבין חברת אירגון הקונגרסים והנסיעות "כנס" ל"שנדר וליושב-ראש המנהלים של "אל-על", אברהם שביט.

אשתו של יצחק שנדר, לאה שנדר, היא עובדת בכירה בחברת "כנס". יצחק שנדר ואשתו הם ידידים אישיים של אברהם שביט, שהיה עד לפני זמן בעל שלוש המניות ב"כנס", וגם מנהל בה. שביט מכר את חלקו ב"כנס" אחרי פשיטת מס'הכנסה על החברה. שביט היה גם בעל שלוש בחברת-הנסיעות "סי-טיטור", שרכשה שטחי-מישרדים בבית התעשיינים ב-4 מיליון לירות. שביט

יושב-ראש שביט שותף לשעבר

הוא נשיא התאחדות התעשיינים. שותפו של שביט ל"סיטיטור" היו עקיבא רוזנמן מראשון-לציון ומנשה עזורי, בעל חברת-הנסיעות "עזורי". עם בחי-רתו של שביט ל"אל-על" הודיע על מכי-ר את חלקו ב"סיטיטור" לסוכן "אל-על" במצריים. בספרי רשם-החברות אין רי-שום על מכירת חלקו של שביט בבעלות על שטחי המישרדים, להבדיל מחלקו במניות החברה.

בחוגי "אל-על" מציינים כי יצחק שנדר היה המועמד הטוב ביותר לתפקיד המנכ"ל בגילל כישוריו המיסחריים. קו-דם לכן עמד לקבל את תפקיד המנכ"ל למישרד. עתה יקבל, כנראה, תפקיד זה יעקוב לילן. הסמנכ"ל הנוכחי, אולטו הרשטיק, יקבל את תפקיד נציג החב"רה בפאריס. נציג החברה בלונדון יהיה מוסיק יפה.

אחרי הכבש עלו

בחודש לעומת עלו מחירי הכבש ב"מאה אחוזים. קילו כבש קפוא עלה מ-60 עד 70 לירות ל-140 לירות. קילו כבש חי עלה מ-200 ל-300 לירות.

עליית המחירים קיזזה במיקצת את ההפסדים של יבואני-הכבש, שנתקעו מזה כמה חודשים כשברשותם מאות טונות כבש קפוא, אחרי שיובאה כמות גדולה מדי של כבש קפוא מאוסטרליה. מי-ש-החזיק מעמד ולא מכר הצליח בחודש האחרון לכסות חלק גדול מהפסדיו. בין המחזיקים למסדה: חברת "אפרופו", השייכת לנסים גאון, שהציעה עד לפ"ני חודש 36 טונות כבש קפוא במחיר של 70 לירות, ולא היה קונה. עתה מכרה את הכבש במחיר של 115 לירות.

הכבש התייקר בגלל הפסקת רשיון נותן-הייבוא, התייקרות הבשר הקפוא ו"הגידול בביקוש לקראת הפסח.

גם בעופות-קפואים מורגש מחסור, בעיקר בעוף מס' 1. הסיבה: אגירה של עופות על-ידי סיטונאים גדולים, ה"מנצלים את מיבצע הוולת-המחירים ש"לפני החג בצפייה להתייקרויות אחרי הפסח.

במדינה

מישפט

היכן קבור הכלב?

צער בעלי-חיים

סיבך אדם בדין פלילי

לפני חודשים אחדים זוכה בני דדון מאשמת רצח. השבוע זוכה בני דדון שנית, הפעם מאשמת גניבת כלב.

באחד מימי מארס, בשנת 1977, נסע בני ברחובות למתגן, וראה כלב בוקסר צעיר מתרוצץ וחבור רת ילדים רודפת אחריו ומטרידה אותו. הוא עצר את רכבו ושאל את הילדים למי שייך הכלב. הם אמרו שאינם יודעים. בני, שריחם על הגור, אסף אותו לרכבו והביאו לחווה של מישפחתו ברמת-גן.

בני דדון ואמו זכורי ומישפט

הכלב היה קשור לבניין בחווה רק כמה דקות, כאשר אחד מפועלי החווה זיהה אותו ואמר שהוא יודע כי הכלב הזה שייך לשכן שלו. בני התיר את החבל שבו קשר את הבוקסר, והחזירו לאותה צומת שבה מצא אותו.

כאן היה צריך הסיפור להסתיים, אלא שהכלב היה שייך לאיש מיש-טרה בשם חיים פוקסיניאן, שטען כי כלבו שווה 4000 לירות, וכי בני דדון ניסה לגנוב אותו.

זהו מישפטי. אחרי חקירה מישטרית נמצא הגוש כתב-אישום על גניבת כלב לבית-מיש-פט השלום בתל-אביב, שלוש שנים עברו מאז המיקרה ועד שהגיע המישפט לדיון. השופט בנימין קהולם קיבל את טענתו של הסניגור הצעיר, יהודה גרינוולד, כי אין מקום כלל להשיב על אשמת גניבה. לא היה כל שמץ של הוראה שבני אמנם התכוון לגנוב את הכלב, השופט האמין לגירסתו, כי ריחם על הכלב ורצה להצילו מידי הילדים. מאחר שבעל הכלב כלל לא בא לבית-מישפט להעיד, עמד השופט לזכות את הנאשם כליל, אלא שאז קם התובע המישטרתי וביקש להרשיע את דדון בעבירה לפי חוק השבת אבידה. חוק זה קובע, כי אדם המוצא מציאה חייב להביאה, או לתחנת המישטרה או לידי בעליה. מאחר שבני החזיר את הגור לצומת, הרי שלא מילא את דברי החוק בדייקנות.

השופט נראה מופתע מעט מהלך והמאמצים שהשקיעה התביעה בהתיק גניבת כלב. לכן בחן היטב את העובדות וקבע לבסוף, כי אינו מוצא פסול בכך שהשיבו את הכלב לצומת, כיוון שדרכו של כלב לחזור הביתה, ומכיוון שמדובר בעבירה פעוטה, אין מקום להתנכל לנאשם. לכן זיכה את הנאשם מחמת הספק.

עורכדין במיסדרון נשמעו מלחשים, שהמישטרה השקיעה בתיק הכלב כמעט אותו מאמץ שהשקיעה בתיק הרצח.

נתח את אישיותך ושל הסובבים אותך

בעזרת "המחשב הגרפולוגי" של הגרפולוגית המפורסמת חנה קורן

נסה חינוך בביתך את המחשב הגרפולוגי במשך שבוע ימים ותוכל לגלות מספר רב של תכונות באופיך ואישיותך וכן באלה הסובבים אותך. הייה מסמך הערב והכר בחברייך תכונות שעליהן לא היו מספרים לך. נצל את המחשב לקידומך האישי ולמעמדך בין קרוביך.

מיציר הוא פועל? במחשב 3 גלגלים וחלונות תצוגה המפרטים עשרות תכונות אופי-על-פי לכעלה 100 סוגי כתב-יד שערכה הגרפולוגית חנה קורן.

מכצע לקוראי הקולם הוה שלח עוד היום את התלוש המצורף ותקבל לביתך את המחשב הגרפולוגי במחיר מיוחד (רק לקוראי העולם הזה). ניתן להזמין את המחשב הגרפולוגי בשלפונים: 02-242469, 03-238479.

לכבוד

מ.ל.י. - המרכז הישראלי לשיווק ישיר רח' אבן-גבירול 3, תל-אביב

נא לשלוח אלי את המחשב הגרפולוגי אשר יעזור לי בגילוי תכונות ויקדמיני בחברה. באם לא אהייה מרוצה, אחזירו אליכם בתוך שבוע ללא פגמים וכספי יוחזר במלואו.

יצ"ב צ"ק ע"ס - 435 ל"י + 35 ל"י דמי אריזה ומשלוח.

שם

כתובת

ת.ד.

Floid blue

ה"אפטר שייב המלהיב" פלוייד בלו

"כפות קוגורו" מאוסטרליה

ב"פלוריש 80"

"פלוריש 80"

תערוכת הפרחים הבינלאומית ה-23

חיפה, קרית אליעזר • פסח, תשמ"ו 8.4.1980 - 30.3.

עכשיו גם בישראל

MONT BLANC

עטי היוקרה

איכות גבוהה עיצוב מרהיב מבחר עשיר

דרוש את העט היוקרתי עם סמל הכוכב הלבן

בבתי הכלבו של המשביר לצרכן, כל בו שלום ובחנות המובחרות בכל הארץ

shiprut (1977) שפריטו 03-830591 03-837484 טל

מועדון 5 לתרבות חדשה

רח' הס 5, תל-אביב 297263 טל'

יום שלישי, ה"4.80

יוקרון הסרט "חייל בכחול"

המועדון פתוח בימי ג' התוכניות מתחילות ב"9 בערב המועדון פתוח משעה 8.30 בערב

דרושה פקידה / טלפוניסטית

להתקשר טלפונית לחנה 4/232263

האם צילמת את צביקה פיק?

צילומיך עשויים להופיע בספר הסנסציוני עליו העומד לצאת לאור בקרוב ולזכותך בעותק חינם!!!

את התמונות נא לשלוח בדחופות לתמר - הוצאה לאור ת"ד 45160 תל-אביב. צילומים שלא יכללו בספר יוחזרו לשולחיהם.

בפעם הראשונה הרשיע בית-מישפט

נאשם על סמך סימני העקבות של נעליו

עקבות

אכילים

הסוליות המרשיעות
מספיק סימני זיהוי

בעלת מיבנה מסויים, אלה הם מאפיינים פרטיים, שלא יחזרו בנעל אחרת. מעבדות המיטרה מגדילות תשליל של העיקבה לגודל המקורי של הנעל, ואז מציבים את הנעל על התשליל ומשי-וים ביניהם. כך אפשר לראות בדיוק אם נקודות האפיון מונחות זו על זו, ואם כולן קיימות בשני העצמים. חלקיקים זרים אחרים, כמו אבנים קט-נות, בוץ או חלקי צמחים, חשובים גם הם לזיהוי, וחשוב לכן, כי הנעל תימסר לבדיקה סמוך ככל האפשר למועד טביעת העיקבה.

העיקבה מונחת

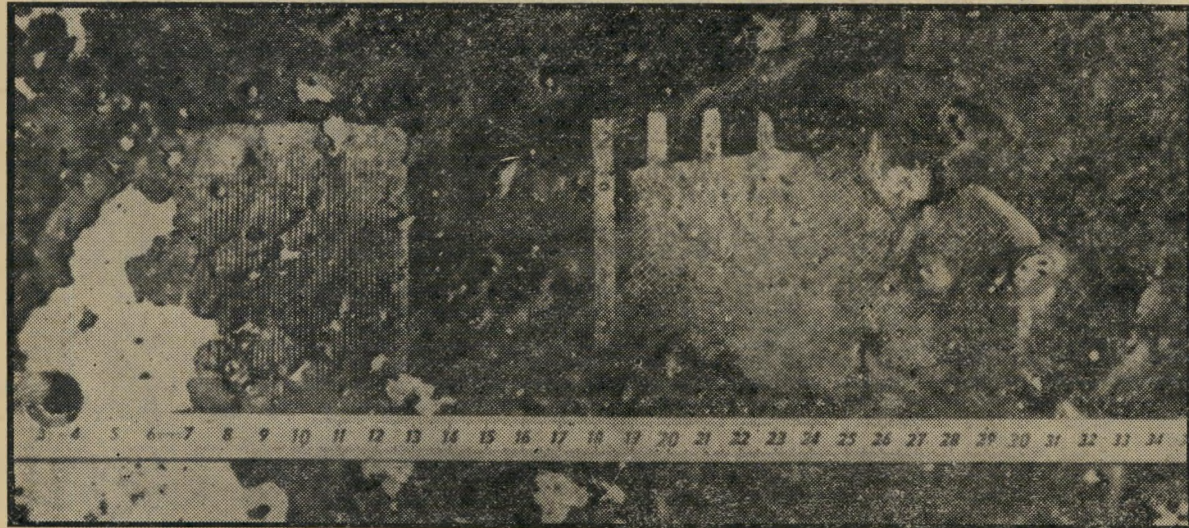
במקומה

בפני בית-המישפט הובאו מאמ-רים בנושא זה מארצות-הברית ו-אנגליה. ואחרי עיון מדוקדק בכולם הח-

להסביר את מעשיו בנתניה באותו הבוקר. הוא גם לא נתן כל הסבר כיצד הגיע הטיח אל בגדיו, אבל הכחיש נמרצות כי הוא אשר פרץ לחנות. בינתיים נאשם והורשע בפריצה השנייה, שבגללה נעצר באותו יום ונידון למאסר.

התובעת המישטרית רות גולן הביאה בפני השופט אריה סגלסון את עדות ה-מומחים וביקשה להרשיע את לביא. הסני-גורית אסתר דורון גילחמה נגד הראיות הבלתי מקובלות של עיקבה וקצת סיד.

היה זה מיקרה ראשון מסוגו בישראל, שכל הוכחות התביעה התבססו על עיק-בה בודדה, וההחלטה היתה צריכה להיות עקרונית ולהוות תקדים. לכן הביאה ה-תובעת גם חוות-דעת מאת מנהג ססה עצמו, ראש המעבדה לזיהוי פלילי של מישטרת ישראל. הוא הסביר בפירוט כי צד מנתחים את נקודות הדמיון בין נעל ועיקבה, וכיצד מסיקים מסקנות בנדון.

עקבות המישפט

גם לנעל פרטים מאפיינים משלה

ליט בית-המישפט, כי יש בפניו חומר מספיק להרשעתו של לביא. לביא עירער בפני בית-המישפט ה- מחוזי בתל-אביב על הרשעתו. סניגורו, נחום צורן, תמך את העירעור בכך שאין לתת מקום כמעט יחיד לטביעת עיקבה, ואי-אפשר להשתמש בה לשם הרשעה. התובעת המשיבה בעירעור היתה הלנה ביילין. סיכומיה, שנמשכו זמן רב, היו מרתקים ומשכנעים. סוף הסיפור היה השבוע. בית-המישפט, מפיהם של השופטים ישראל גלעדי, ויק-טוריה אוסטרובסקי-כהן, ואיתמר סלפל, קיבל את גירסת התביעה. אמנם אין מדע-העקבות מדע מדויק כמדע טביעת ה-אצבע, אולם כאשר יש מספיק סימני זיהוי מספיקה לזיהוי הרשעה. עונשו של לביא אמנם הומתק, אבל העיקבה במקומה מונחת, ואם בית-המיש-פט העליון לא ישנה הלכה זו, יש עתיד-לעיקבה.

אירנה אלון

כמה טביעות נעליים שהוטבעו בסיד לבן על גג הזפת השחור. אותם אי-אפשר היה להעתיק כאבקה, ולכן הם צולמו במצלמה. כאשר נגמרה חקירת המישטרה, הסת-בר שכל הראיות היו נסיבתיות. איש לא ראה את לביא בסביבת החנות. והוא כפר באשמה. אבל המומחית המישטרית לעיק-בות, אודרי אלקביר, בדקה את מעתק ה-עיקבה מהשולחן, ואת צילומי העיקבה שעל הגג. ומצאה אותם זהים לנעלו ה-ימנית של לביא. היא הצביעה על תשע נקודות זיהוי מיוחדות, אשר לדעתה ה-ס' פיקו כדי לקבוע בבירור שהנעל הימנית של לביא היא אשר הותירה את העיקבות בצילומים ובמעטק. קצינת מעבדה אחרת, ניקי אליסון אג-רון, קבעה בבירור, כי על בגדיו ונעליו של לביא נמצאו כמויות קטנות של חומר בעל הרכב כימי של מינרלים קרבונא-טיים, הדומים לאלה של הטיח מגג הח-נות. אבל בהגינוחה הרבה ציינה שחומר זה משמש כחומר בנייה נפוץ. לביא, תושב רמת-גן, לא יכול היה

על שזדחן הפורמייקה נראתה בכי-רור עיקבת סולית גומי, השוטרים שנקראו לחקור בפריצה, שאירעה בחנות התקליטים במרכז נתניה בחודש פברואר בשנה שעברה, הבחינו מייד בעיקבה. מילבדה השאירו הפורצים מברג גדול ו-פטיש, שבהם השתמשו כדי לפרוץ את ה-קיר המפריד בין חנות התקליטים לחנות תכשיטים צמודה. מנגנון האזעקה של חנות התקליטים פעל בעוצמה, והוא אשר הפריע כנראה לפורצים.

חנות התקליטים היתה אמורה לשמש רק כשלב ביניים אל התכשיטים. אבל כיוון שהפורצים הופיעו כנראה במלאכתם, ברחו מהמקום, ולא שכחו לקחת את הפדיון היומי של החנות — 2000 לירות.

בצהריים, כאשר חזר רות'ה אזולאי ל-חנות התקליטים שלו, הבחין בקיר ה-שבור, בכלי הפריצה הזנוחים, ובעיקבה שעל השולחן. הוא הזמין את המישטרה.

אנשי המישטרה הגיעו למקום במהיר רות. הם חיפשו טביעות אצבעות ולא מצאו. כאשר ניגשו לקחת מעתק מטביע-עת העיקבה שעל השולחן נזכרו, כי זה עתה נעצר חשוד בפריצה, כשהוא נעול נעלי גומי. הם טילפנו לתחנת המישטרה וביקשו לחלוץ את נעליו של אלברט לביא, ולקחת גם את בגדיו, כיוון שחשבו, כי ימצאו עליהם מעט מהסיד והטיח ש-נשרו מהקיר הפרוץ.

סיד לבן

על זפת שחור

לש כמה דרכים לקחת דוגמת טביעת נעל. הדרך הטובה ביותר היא ציפת גבס לשקערורית הנוצרת על-ידי העיק-בה, ואחרי שהתקשה להוציא ולהביא את הגוש למעבדה המישטרית, לשם השוואה לנעל המקורית. אלא שהדבר אפשרי רק כאשר העיקבה מוטבעת בחומר המרשה שקערוריות, כמו חול, אדמה או בוץ. על שולחן הפורמייקה לא היתה כל שקערור-רית. לכן השתמשו חוקרי המישטרה ב-אבקה לבנה, שאותה מפזרים על העיקבה, ומעתיקים על נייר מיוחד. בדיוק כמו ה-פרוצדורה המקובלת לגבי טביעת אצבעות. על גג החנות, ממנו פרצו לחנות התק-ליטים על-ידי ניסור סורגים, נראו בבירור

כשגם האמא וגם הילד מבסוטים סימן שזה א.מ.י

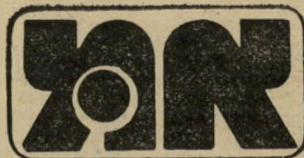
העדר פינוח חדות, והרגשת היציבות כשיתחיל לעמוד.

לכן בלכחכם לבחור מיטת תינוק, התייעצו עם חברים שיש להם כבר א.מ.י - הם פשוט לא יתנו לכם לקנות מיטה אחרת.

כשאתם מחפשים מיטת תינוק, אתם מקפידים על האיכות, העיצוב, הנוחות בתפעול, הגימור (פיניש) המושלם והמחיר הנוח.

התינוק אינו יודע עדיין להביע זאת במילים, אך חשובים לו הרגשת הנוחות, סוג הצבע.

להשיג בחנויות המובחרות

א.מ.י רהיטי ילדים ונוער

החל מרחלת על כל העולם

חזרה למקורות

ירושלים - חתונות סביב לה

החתונה השנייה היתה עוד יותר צנועה. ערכת השבוע יומן אירועים בטלוויזיה, **יעד חן**, נישאה בבית אחותה, במושב ליד ירושלים, לעיתונאי ידיעות אחרונות בירושלים, **גידעון עשת**. בחופה עצמה נכח רק מגיני של קרובי משפחה, אך הזוג הצעיר הבטיח לכל החברה מסיבה כהילכתה מיד אחרי שהם יחזרו מירח

יעד חן

— מלעולם לא

רייבי תבורי טוב מאוחר —

בלונדית היפהפיה של ידיעות אחרונות בירושלים, **רייבי תבורי**, עם רופא ה"נשים **עוזי בלר**. הסיפור בין רייבי לבין עוזי הוא סיפור ארוך, ותחילתו עוד הרבה לפני שרייבי התגרשה מבעלה הקודם, כתב קול ישראל **אבנר תבורי**. אבל ככל שהרומן בין שני היפים האלה נמשך, כך היה ברור שהם לא ינשאו. היו פרידות, היו חזרות, אבל חתונה אין. עד שהתגלה לפתע שרייבי בהריון. עוזי כל כך שמח, עד שהחליט כי הוא מתגבר על כל הפיק"פוקים והספקות שלו ומתחתן. מזל טוב כפול שלוש.

מכות בצמרת

שוב אני לא יכולה לספר לכם את השמות. העניין כולו נמצא בהליך מישי-פטי, וכבוד הרבנים החליטו שממה שלהם מותר להגות, לכם אסור, ולא מרשים. על פי צו חוקי בהחלט, לפרסם את השמות. בכל אופן, מדובר **במנהל חברה גדולה** מאד שמדי פעם פוול לנשים אחרות, אבל כשמדובר **באשתו**, הוא פשוט המציא את הקינאה. כך קרה שבאחת המסיבות שנערכו לפני כחודש, נדמה היה לו שאשתו רוקת צמוד מדי עם אחד מחבריו, או כפי שהוא הגדיר זאת בבית הדין הרבני: "השדיים שלה ממש גמי חצו עלידו".

אותו מנהל חברה לא התבייש, הכניס לאשתו מכות רצח בנוכחות כל משתתפי המסיבה, שכולם היו ידידים טובים שלו ושל האשה, וגרר אותה איתו הביתה. כהערת אגב אני מוכרחה לציין שגם כאשר האשה עם השדיים המחוצצים שתתה דם, לא קם אף גבר לעצור את הבעל, ואני כוללת בתוך זה את המו"ק.

נראה שהבושה היתה גדולה מדי לאשה, והיא מיהרה, כבר למחרת בבוקר, להגיש נגד הבעל תביעת גרושין, עם תביעת מזונות גדולה. אני לא בטוחה שהבעל רוצה את האשה, אבל אני יודעת שהוא לא רוצה לשלם את המזונות, או תאמינו לי שעוד נשמע הרבה על עלילות הזוג הזה.

האורות, הנגית משיכרון הבטלה ומאווירת פאריס, דווקא שם, באמצע החופשה, קיב"ה הצעה כזו שאני באופן אישי הייתי לוקחת בשתי ידיים. בעלה לשעבר, שהגו בעל רשת בתי-אופנה בצרפת דרים, וביתי חרושת לבגדי-עור, הציעו לה להישאר בצרפת ולנהל את חנויותיו. קשה להגיד שקל להתעלם מהצעה כזו, אלא שנוכחתי שנופרדה מבעלה על מנת לחיות את חיינו בלעדיו, מתקשה להאמין שההצעה הינה עסקית בלבד. היא חוששת לחדש את הקשר הישן שניתק.

בינתיים חזרה לארץ. או קחו לתשומת ליבכם, ותעשו לי טובה אישית: אל תתנו לה לברוח מכאן. נעשה לי המון בלב כל פעם שאני שומעת על יפה אמיתית שנעלמת לי.

הדבש שאותו הם עורכים בנגב הרחוק. יעל היא אלמנת מלחמה והיתה גם חברי תו של גיבור אנטבה **יוני נתניהו**. גידעון היה נשוי בעבר ליפהפיה ירושלמית ידור עזה **רותי**, ששוללת היוחסין שלה מגיעה עד **חיים ארלוזורוב**. היום נשואה רותי לכלכלן **אריה ארנון**, בנו של מי שהיה מנכ"ל משרד-האוצר, הד"ר **יעקוב ארנון**. הראשונים שבידכו את גידעון ויעל היו, כמוכר, רותי ואריה.

החתונה השלישית היתה המרתקת מכר לן. גם כן בציועה, התחתנה הכתבת ה-

האמבוש של הבעל

יש אנשים שמחפשים עבודה כמו משור געים ונשואים מובטלים, ויש אנשים שר העבודה פשוט רצה אחריהם לכל מקום שהם נמלטים אליו. הדוגמנית הג'ינג'ית **נורית בלאו** שייכת לסוג השני. אחרי שסיימה מסע באירופה, החליטה ישבעה מדוגמנות ולפני שתחפש לה בית-ספר טוב למינהל-עסקים תיקח לה חופשה קטנה בפאריס הקסומה.

היא הסתובבה במרכזי הבילוי של עיר-

נורית בלאו הצעה לאי-עסקית

הנל נשאר במישפחה

זוכרים שסיפרתי לכם לא מזמן על גירושיהם של **שוקי בן-יפורת**, איש-העסקים ומבעלי של המועדון בתל-אביב, מאשתו היפהפיה האמיתית ודוגמנית הצי-

ציפי לויין על יד הבעל

לום **ציפי לויין**? ובכן, כעת אחרי שכל אחד עבר לגור בדירה משלו, החליטה ציפי כנראה להישאר בסביבתו הקרובה של האקס שלה, ובימים אלה נראית צמוד לשותפו למועדונים **רפי שאולרי**. שלא תבינו אחתי לא טוב, אין כאן בינתיים שום רומן סוער או הצעות נישואין. נראה ששניהם פשוט מוצאים שפה משותפת.

הופ — נעלם מהארץ. מתברר שלפני ש- ארו את המיוודות הציע לריקי שלו טבעת נישואין חוקית, במעמד רב, זכו, כדי לעשות את היחסים ביניהם ליגאליים בארץ סופי. אבל כנראה שהשנים עושות את שלהן. ריקי עדיין לא נתנה את מילתה האחרונה והיא לא מעוניינת כל כך לעזוב את הארץ. בינתיים עזבה גם היא את המלון הלוואי ותחזור לזימרה, ונוכל כר לנו ליהנות ממנה.

רק שלא תגידו לי: "מה, שוב שרונה מריש? עוד לא נמאס לה להיות בכור תרות כל הזמן?" ובכן, לא! היא עדיין עושה חדשות ומתחדשת מדי פעם בי אהבת להיות בכותרות. כאחת ששייכת לסוף חדש. ובעצם למה לא? היא פשוט אהבת להיות בכותרות. כאחת ששייכת לחברה התיא. שנמצאת כל הזמן בטורי הרכילות, היא איננה מקופחת, חס וחלילה.

שרונה עברה לגור לבדה, אחרי שעזבה או נעזבה **מסמי הירש**, יורשו של פוקה הירש ז"ל. השניים היו צמד בזמן ה"אחרון" וסמי היה זה שעזר לשרונה ה"אזילית" לצאת ממשבר **זאב רושניק**, הדייל, ומאלכס **גילעד**, איש הטל-וויזיה, שלו עמדה להינשא ואפילו הסי-פיקה לקנות לו רהיטי במבוק בירתו ש"בירושלים. ובכן הסמי הזה, שירש את הווילה המשגעת של פוקה בקיסריה, העמיד אותה למכירה. הוא נראה מסתובב שמח וטוב לב כשלידו גימנוסטית יפה. שרונה הצהירה שהיא לוקחת חופש מרומנים ומכל השאר, ומחפשת לעצמה איוו שהיא עבודה מעניינת. שתהפוך

יושנה מריש העיקר שיהיה דייל

אותה לאשת קאריירה. בשעות היום היא דוגמנית הבית של גוטקס, ובשעות הערב היא יושבת בכיתה, אבל לשם מגיעים קצב מטרף מיכתבים המבוילים בבולים אמריקאים. מתברר שהפרידה מזאב וכל-ניק הדייל לא כיבתה את הלהבה. נכון שזאב לקח לו חופשה בת שנה מאל על גסע לו לבלות בארצות-הברית, וממה שאני שומעת הוא מצליח לא רע. אבל מתברר שגם כל היפות של אמריקה לא הצליחו להשכיח ממנו את שרונה. אני בכלל לא אתפלא אם בימים אלה תקבל שרונה הזמנה אישית מאד לבוא ולהתארך בדירתה של זאב, בשדירה החמישית בניו-יורק.

חתונה או קאריירה

ריקי מנור, הזמרת ואשת יחסייה-צייר בור, והידוע בציבור שלה, **רודולפו**, שי ניהל עד לשבוע שעבר מלון בנתניה, הם ממש צמד חמד שהולך יד ביד כבר הרבה שנים טובות. כזכור, עזבה ריקי את תל-אביב ואת קאריירת הזימרה שלה לטור בתו של רודולפו ולטובתה של אילת, ר החלה במסע יחסייה-ציבור למלון לרום שם, אבל זאת כבר ממש היסטוריה. בימים אלה ממש הגיעה לסיומה התקופה המוצ'לחת התיא, שבני הנחמדים האלה בחרו בה אז. רודולפו התפטר ממישרתו כמלון,

במאים

אין זביא בעירו

החומה היחידה המפרידה בין האנגלים לאמריקאים היא השפה. אמירה מפורסמת זאת של אשף הלשון והביקורת האירי, ג'ורג' ברנארד שאו. מעוררת שאלה: האם, באמת, רק השפה?

„רציני לעשות סרט על האמריקאים שהנו באנגליה בתקופת מלחמת-העולם השנייה. משום שהיתה זו הפעם האחת והיחידה בהיסטוריה שאמריקאים ואנגלים שהו יחדיו, בעת ובעונה אחת, במולדתם.“ במילים אלה הסביר הבמאי הבריטי ג'ון שלזינג'ר מדוע רצה, בלהיטות כה רבה, לעשות את סרטו יאנקים (יאנקס — הכינוי לאמריקאים) והוסיף: „תמיד השתוקקתי לי אחד את התרבות האנגלית ואת התרבות האמריקאית תחת נושא קולנועי אחד. כאשר הציע לי התסריטאי קולין ווילאנד את הסיפור, קפצתי עליו מיד.“

השלך של הסיפור שהוצע עליי ווי לאנד, תסריטאי בריטי טיפוסי למהדרין, היה אמנם סיפור רומטי, אך שלזינג'ר לא קיפח את הרומנטיקה. אפשר לקרוא בין השורות מה משך כל כך את הבמאי הבריטי, שכבר יותר מחמש-עשרה שנים חי בקליפורניה: הוא רצה לדבר על הבדלים עמוקים בין אנשים המדברים לכאורה באותה הלשון; על דעות קדומות של זה על זה ועל התייחסויות שונות אל החיים ואל בני-האדם בשתי תרבויות, שהיבתו אליהן גדולה במידה שווה. דווקא משום כך נעזר שלזינג'ר מול התסריטאי הבריטי ווילאנד בתסריטאי אמריקאי מובהק — וולטר ברנשטיין (מי שכתב את שם ב' השאלה).

המועז שנכבש. על פי עליית הסרט יאנקים נדמה שהו סיפור אהבה בבגדי תקופה: חיילים אמריקאיים מתמקמים בר עיר-שדה בריטית קטנה, ערב הפלישה של כוחות הבריית. שלושה מהם נכנסים לחייהן של שלוש נשים בריטיות ומשאירים עליהן חותם עז. האחד, ויליאם דיביין, המסמל את האנטי-תרבות, כובש לזמן מה מעוז בריטי חשוב — ואנסה רדגרייב; האחר, ריצ'ארד גיר, הוא מאט, הרומנטיקן נוסח אמריקה, שאינו מסוגל לקחת אחריות ולי התמודד עם מציאות. ללא כחל וסרק, המגולמת בליזה אייכהורן; השלישי הוא צ'יק וונדה, האמריקאי הנאיבי והרגשני, המתחתן עם אהובתו הבריטית, וונדי מורגן, ומשאיר אותה באנגליה כשכרסה בין שיניה. „הייתי רוצה לחשוב שהסרט שלי אינו רק על תקופה מסוימת,“ אומר שלזינג'ר. „זהו סרט על נאמנויות, שאני עצמי מרגיש כיצד הן מתנגשות בתוכי. לי בעצמי יש היום בעייה של נאמנות. משום המחסומים שאני נתקל בהם בארצי.“

שלזינג'ר מצהיר וחוזר ומצהיר שאינו שייך לבמאים שעזבו את אנגליה „מטעמי מס-הכנסה.“ לא משום שהוא רוצה להתחמק מתשלום מס (בשעור גבוה במיוחד המוטל

ריצ'ארד גיר בתפקיד מאט, והכריז ליחידה האמריקאית במיקודחתי-בריטית ראשונה רומנטיקה אמריקאית מול נוקשות בריטית ב"ינקים"

על אמנים באנגליה), אלא משום שאנגליה חונקת אותו מבחינה מקצועית.

אין זה קל לבמאי שצמח על ברכי התיאטרון האנגלי, והתפרסם דווקא בסרט תיעודי על המוסד הבריטי ביותר שקיים בבריטניה — הרכבת (טרמינוס — סרט על 24 שעות בחיי תחנת הרכבת ווטרלו) להיפרד מזהותו הבריטית. „מעולם לא ויתרתי על אורחותי הבריטית ולא אוותר עליה. כל זמן שאנגליה תתן לא אפשרות לעבוד. אבל לא אוכל לשאת את האדישות ואת חוסר העניין המוחלט שיש היום באנגליה כלפי תעשיית הסרטים.“

מימון ופתיחות. כמו בארצות אירופה האחרות, גם באנגליה שורר היום משבר חמור בתעשיית הסרטים. מצב שונה מן ההתעוררות הקולנועית שאפיינה את התקופה שבה החל שלזינג'ר את דהירתו המיקצועית. היה זה זרם „כיוור המיטבח“ שהגיע את התעשייה בשנות ה-60, ור שלזינג'ר עשה אז את סרטיו העלילתיים קורטוב של אהבה (1962) ובילי בדאי (1963) בזה אחר זה. אחר כך עשה את דארלינג (עם תגליתו ג'ולי כריסטי), שהביא לו ב-1965 את פרס מבקרי ניו-יורק, כבמאי הטוב ביותר. בשנתיים הבאות הוא עדיין עבד באנגליה, במלוא התנופה, על גירסה

ואנסה רדגרייב נפרדת מילדיה החוזרים לפנימייה מעוז בריטי ניתן לכיבוש זמני בלבד

שחקן ריצ'ארד גיר — אמריקאי

במאי ג'ון שלזינג'ר — בריטי

„תמיד השתוקקתי לאחד את התרבות האמריקאית והתרבות הבריטית תחת נושא אחד“

לתומס הארדי, הרחק מן ההמון הסוער, וכאן הסתיים תורה-הזוכה הבריטי שלו. הוא עובר לאמריקה ומגלה אותה. תחילה בסרט קאובוי של חצות, ואחר כך במלוא המרחב שמעניקה לו ארצות-הברית במימון ובפתיחות לעשייה קולנועית שוטפת. כשר הוא מצוייד בהצלחה קופתית וביקורתית גם יחד, על סרטו האמריקאי הראשון (קאובוי של חצות), כולל פרס האוסקר, חזר ללונדון, לסרט אחד בלבד, שעורר ביקורות מעורבות ולא זכה להצלחה קופתית — יום ראשון הארוך (עם גלגדה ג'קסון ופיטר פינג'). אחר כך הוא יוצא לחופשה במיור-הרחוק וחוזר להוליווד. כאן באים, בזה אחר זה, סרטים אמריקאיים מובהקים של הבמאי הבריטי, המעוררים רגשות מעורבים אצל הביקורת. יומן של הארבה זוכה בחותמת צוננת, אם כי שלוג'ר טוען עד היום ש"הסרט הזה עוד יתגלה ביום מן הימים" כן עשה את איש המאראתון. הוא טוען שהוא מרגיש את עצמו כבמאי קוסמופוליטי, אבל אינו מחמיץ את ההודמנות לחזור אחרי שבע שנות העדרות ולביים את יאנקים ב-אנגליה.

כאן הוא מגלה, לדאבונו הרב, שהמסך הקטן דוק לגמרי את עושי הסרטים של המסך הגדול. הוא מוזעזע נוכח האדישות

ג'ור ואיכהוזן ב"ינקים" נאהבים — אמריקאי ובריטי

שירדה על החברות הבריטיות הגדולות. "איי-אס-איי", הוא אומר במרירות, "הפכה לגורם בינלאומי אך לא בביתה שלה. היא לא אכתה לממן את יאנקס; אפילו רנק לא הסכימה להשקיע כסף, ואף לא תברה בריטית אחרת. אין אף פרוטה אנגלית אחת בסרט שלי, ואני חושב שזוהי שעוררייה. מה עוד, שלמרב האירוניה תממן אי-אס-איי את סרטי הבא. שהוא על טהרת האמריקאיות. ושיהיה המצחיקן הראשון שלי.

"אין טעם לשבת כאן ולחכות עד שמישהו יבקש ממני לעשות משהו. כי לצערי אני זוכר, במשך עשרים שנה, מאז ימי אנג'לר אמלגמטייד, של נט כהן, שמישהו ביקש ממני לעשות עבורו סרט באנגליה. להוציא את בראיין פורבס, שכאשר הוא ניהל את אי-אס-איי הפציר בי שאביא לו משהו היום. ההתעניינות שיש באנגליה בתעשיית הקולנוע גובלת באפס. אמנם אני רוחש הערכה רבה לטלוויזיה האנגלית והייתי מאושר אילו באו כמה מפקים נלהבים, כאלה העובדים למען המסך הקטן. אל המסך הגדול."

התאווה לקולנוע. מה שהעציב עוד יותר את שלוג'ר היתה צפייה חוזרת בסרטו טוג מסויים של אהבה, שהוקרן בטלוויזיה כשהוא באנגליה. הוא גילה עד כמה לא הטרידו הפחדים הבינלאומיים, המאיינים את החשיבה התעשייתית בר קולנוע של היום. את היוצרים של שנות ה-60, "אז לא חשבנו האם משהו יבין את המיבטא האנגלי הצפוני הזה באמריקה? אולי — האם אין זה אנגלי מדי לטעמם של האחרים? אבל היום, בכרטיסים הפכו יקרים כל כך, חושב כל אחד על ההשפעה הקופתית שתהיה לסרט מעבר לים, כשאין כל סיכוי להוציא את ההשקעה באנגליה. ואז אתה חייב לפגוע לא השוק האמריקאי.

הנוילים נוצחיות יותר

רק תגידי מה את רוצה (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — זאת הפעם הראשונה שסידי לומט, במאי הלוכה את עצמו ואת העולם סביבו ברצינות מלאה, מביים מצחיקון במלוא מובן המילה. מעשה במיל-יוני יהודי המחליט ללמד לקח את יודתו האיטית, מפיקת טלוויזיה, אחרי שזו מתאהבת, ברוב חוצפתה, במחזאי צעיר ומרדן, ואפילו נכנסת איתו אל מתחת לחופה. לדברי התסריטאית (שהיא גם שותפת להפקה) ג'יי פרסון אלן, אין זו קומדיה נגד מישהו או משהו. אבל זה לא יכול להיות כך, במחיצתו של איש מכובד כמו לומט, שחייב לירות את חצו כדי שידע, כי אכן יש לסרט זכות קיום. והחצים פונים לכל הכיוונים: הם צריכים לפוצץ את בלון האשליה של המיליונר הסבור שלכל דבר יש מחיר, לחשוף את האהבות ממבט ראשון, להטיל ספק במרדנות אינטלקטואלית אצילית, לשים ללעג את הזיוף של הטל-וויזיה בחוף המזרחי ושל אולפני ההסרטה בחוף המערבי, לקעקע את התדמית הזוהרת של חיי האנשים היפים, ועוד כהנה וכהנה סטירות קטנות יותר המושלכות ביעף, לאורך המסלול. ומאחר ולומט יהודי טוב, מתובל הסרט בכמות נכבדה מאד של בדיחות על יהודים, החל מדמות של שועל-עסקים ותיק, הקונה אגרטל יקר מציאות כדי לטמון בו את אפר אשתו, מתוך אמונה שהאב הטוב יסלח לו על החטא, ועד למחזאי הצעיר, הלא-יהודי, שמרדנותו מתבטאת באהדתו הכתובה לאיגרוני הפינאנץ. כפי שקורה לא פעם, במיקרים כאלה, תפסת מרובה לא תפסת. לומט, שהקומדיה היא שפת ביטוי זרה לו, דוחף את שחקניו יותר מדי, עורך סצנות בקצב רצחני ומדלג ממוקם למוקם כאחוז תזוית. בדהרתו הרבה אין

אלי מקגרו: התקפה חזיתית משעשעת

לו זמן להתעכב ולבחון באמת את הדמויות שלו. מה שמתקבל הוא אוסף של קריסטורות. לעתים זה משעשע מאד, בעיקר בזכות שחקנים כמו אלן קינג, קינג וין או מירנה לוי. כמה סצנות הן נמרצות מאד, כמו התקפתה החזיתית של אלי מקגרו על אלן קינג בחנות תכשיטים יקרה. ההתקפה הופכת את החנות כולה לגל חורבות ומסתיימת באמצע השירה החמישית, כשהגברת רוכבת על קורבנה ומכה אותו בארנקה. יש הרבה מאד הברקות מילוליות בדיאלוגים, אבל קשה להיפטר מן ההרגשה שזה שוב מסע אל עולם מלאכותי של קולנוע, שכל קשר בינו לבין החיים עצמם הוא מקרי בהחלט.

קריצה של נוחש

אחרון הזוגות הנשואים (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — אחד המצחיקונים הקלושים ביותר שהוציאה הוליווד מתחת ידיה, מזה זמן רב. סרט זה נראה כמו אחד מאותם מוצרים הנטחנים בכמויות למען המסך הקטן, כתובים בחיפזון, מלוהקים על-ידי שחקנים שמצאו פנאי בין משימה אחת לשניה, ומביימים על-ידי מחשב המוציא מן הזכרון את כל המעמדים השיג-רתיים ביותר שידע הקולנוע. הבמאי גילברט קייטס והתסריטאי שלו, ג'ון הרמן שיינר, מנסים לומר, בקריצה, שקשה לו, אפילו לזוג המושלם ביותר, להישאר זוג, כאשר כל הסובבים אותו הופכים ליחידים. הקריצה משולה בעדינות לבעיטה באשכים, ואילו המוסר, שצריך כביכול להסתתר מאחרי הסיפור הזה, הוא כל כך מפוקפק, עד שקשה להתייחס אליו בדרך כלשהי. שחקנים כמו נאטאלי ווד, ג'ורג' סיגל, דום דה-לואיז נראים נבוכים למדי מכל המתחולל סביבם. ובקיצור, אם הכוונה היתה ליצור קומדיה קלילה, צריך לומר שהמשימה

ווד וסיגל: עוויתות של מבוכה

הצליחה: הקומדיה קלה כל כך, שאין מרגישים כלל בקיומה.

הבעייה היא, שכך מאבדים כל חוש למצוא דברים בארצך שלך העשויים לעניין אנשים בפניות אחרות בעולם. ובעוד שאפשר לעשות סרטים שוודיים או סרטים צרפתיים בתקציבים קטנים ועם צוותים מצומצמים. הרי באנגליה כבר לא עושים זאת. אף אחד לא מוכן להסתכן."

מה שמטריד את שלוג'ר לא פחות היא העובדה שאהבלי הקולנוע באנגליה פוחתים והולכים. יחס הפוך למה שמתרחש בארצות-הברית, שם הולכת וגדלה ההתלהבות מאמנות הקולנוע ומתולדותיה של תרבות זו. "מדהים לראות עד כמה גדולה התאוה לקולנוע בארץ שלמעשה המציאה אותו. גם שיטת החפצה מעודדת זאת. בכל עיר קטנה ישנם בתיקולנוע קטנים, המקרינים סרטים של במאים זרים. וסרטים כאלה, כמו של טריפו, למשל, תוכל למצוא בכל עיר קטנה ולא רק בסביבת האוניברסיטה. שם מצוי הקהל המיוחד לסרטים אלה. נראה לי שהתאוה לקולנוע גדולה היום באמריקה משהיתה אי פעם באנגליה. אהבנו ללכת לקולנוע באנגליה. לראות הצגה של שני סרטים בכרטיס אחד. זה הפך למסורת. ידענו באנגליה תקופות מזהירות בקולנוע בשנות ה-60. היום נדמה לי שאין לקולנוע האנגלי תדמית כלשהי."

תקרית-זעזענית בין בושום לזנבים אמריקאים במיילחמת-העולם השנייה

סרט על נאמנויות כפולות

למערכת השבוע יומן אירוועים, על היומן המשעמם והרע ביותר ששודר בטלוויזיה מזה זמן רב, רק לאחר שהסתיימה הקרנת היומן, נמצאה הסיבה לכך. את העורכת הקבועה, יעל חן, שיצאה לחופשת חתונה, החליף אזרי גולדשטיין.

עורך גולדשטיין
למשוך ולהאריך

במהדורה, היתה מורכבת אף היא מהרבה יומנים קנויים — כתבתו של דן שילון על הבחירות בארצות הברית. לאחר כתבה זו ראיינו יעקוב אחימאיר את עורכת דבר הנה זמר ואת עורך מעריב שלום רזנפלד, שקראו להפלת הממשלה, הראיגות היו משעממים, ולא בגלל עורכי העיתונים. אולם הגיע גולדשטיין בכתבה של ויקטור נחמיאס על האלכוהוליסטים בישראל. היתה זו דוגמה טובה איך לא לערוך כתבה. הכתבה היתה ארוכה כאורך הגלות, משעממת, קפצה מנושא לנושא וניכר היה שבגלל חוסר חומר משכו אותה עד לקצה גבול סבלנות הצופים.

לא טובה ממנה היתה הכתבה של עמום כרמלי על נוף הרי הגילבוע, שבה היו הכוכבים הראשיים עסקן הטבע עזריה אלון והסוס של השומר הערבי. היתה זו כתבה משעממת, מסוג הכתבות שמכניסים לשידור רק כשאין חומר אחר.

מאחרי המסך

בין אחימאיר לסער

במחלקת החדשות בטלוויזיה מתארגנת קבוצה גדולה של כתבים הצומדת לדרוש כי את מקומו של חיים יבין כראש המחלקה יקבל יעקוב אחימאיר ולא טוביה סער.

אחימאיר, סגנו של יבין ועורך חבט, אינו אהוד על ראשי השילטון והנהלת רשות השידור, המתכוונים למנות את טוביה סער הנוח לתפקיד.

בעוד שהכתבים הבכירים והטובים במחלקה תומכים באחימאיר, ואף מאיימים ללכת עד הסוף אם הוא לא ייבחר, תומך בינתיים בסער רק הכתב מויכה לימור.

בכל זאת מוסקוה

במיסגרת מאמציו למצוא חן בעיני הכתבים שלו, מפעיל מנהל מחלקת החדשות חיים יבין את כל קיסמו על הכתב אזרי גולדשטיין. יבין הגיע, ככל הנראה, למסקנה שגולדשטיין הוא יריב קשה מדי בשבילה, לכן החליט לקנות אותו בכל מחיר.

לאחר שהעלה אותו בדרגה, נתן יבין עוד סוכריה לגולדשטיין. עדיין לא ידוע אם ישראל תשתתף באולימפיאדה שתיערך במוסקוה. מנכ"ל רשות השידור הודיע כי צוות כתבי הספורט, בראשות אלכס גינצ'ני, לא ייצא לסיקור האולימפיאדה אם ישראל לא תשתתף בה. אולם מי שכן יסע יהיה גולדשטיין. הוונן למענו מקום במוסקוה ושמו — ככתב מחלקת החדשות של הטלוויזיה הישראלית, שיסקר את האולימפיאדה גם אם נבחרות ישראל לא תשתתפנה בה — נשלח לבירה הסובייטית.

תעמולת בחירות

כשהיה ארנון צוקרמן מנהל הטל-

נסיעות וטלפונים

הצעת תקציב רשות השידור לשנת הכספים שהחלה השבוע מעוררת הירי הורים נוגים לביזבזו וסדר העדיפויות בר חלוקת העוגה התקציבית ברשות. לצד השיר תוללות כספית של ממש, יש ברשות קימור צים בתקציב פולחן ויצירה. התקציב כולו מסתכם ב-2,175 מיליוני לירות לשנה, תוספת של 774 מיליון לעומת תקציב השנה שעברה, חרף העובדה שהצעת הצעתו שעדיין לא אושרה על ידי ועדת הכספים של הכנסת, מורה שמערך הפעילות של הטלוויזיה בשנת 1980 לא השתנה כלל לעומת המערך של השנה שעברה. הצעת התקציב עונה על השאלה מהו מקור הכסף. אגרת הטלוויזיה תכניס 990 מיליוני לירות. האגרה עבור מקלטי הרדיו בכלייהרכב תכניס 155 מיליוני לירות. מישרדי הממשלה השונים, שירצו להשתתף במישרים, יוסיפו 172 מיליוני לירות. מפיסוטמת ברדיו יגיעו עוד 216 מיליוני לירות. מתשדירייהשרות ברדיו ובטלוויזיה עוד 16 מיליונים, מתקציב הסוכנות היהודית לשידורים לחוץ-לארץ 130 מיליוני לירות. סעיף "שונות", שאיש אינו יודע את סודותיו, יביא עוד 9 מיליוני לירות ומישרדיהאוצר ישלים את החסר — 395 מיליוני לירות.

כמה עולה

הציונות?

ב-70 אחוז מתקציב רשות השידור יוצא למשכורות. מעניין לראות איך מוציאה הטלוויזיה את משכורות שלה. מחלקת החדשות תוציא השנה 35.5 מיליוני לירות על משכורות, מתוך התקציב הכולל שלה, שהוא בן 101 מיליוני לירות. בשנה שעברה הוציאה המחלקה רק 18 מיליון ל"י על משכורות ובשנה קודמת, שנת 1978, רק 8 מיליונים. מחלקת התוכניות מוציאה 30 מיליון לירות על משכורות, לעומת 21 בשנה שעברה ו-9 לפני שנתיים. התקציב הכולל של המחלקה הוא 142 מיליון ל"י. איך מתחלקת העוגה בין התוכניות ה-

שונות? תוכניות ההפקה העצמית וההסדר נטולות 21 מיליוני לירות מהתקציב, לעומת 16 מיליונים בשנה שעברה. ב-1979 הוציאה הטלוויזיה על בידור 21 מיליוני לירות ואילו השנה היא תוציא 27. שידורי הדרמה יעלו 10 מיליון לעומת 5 בשנה שעברה. תוכניות הילדים, שהם ההצלחה הגדולה של הטלוויזיה, יעלו השנה 15 מיליון לעומת 8 מיליון בשנה שעברה. תוכניות תרבות, אמנות ומוסיקה יעלו 6 מיליון לעומת 2.5 מיליון בשנה שעברה. הסדרה הציננות של יגאל לופין, שאיש אינו יודע עדיין מתי תסתיים הכנתה, אכלה בשנה שעברה 3.5 מיליוני לירות. השנה הוקצבו לסדרה זו עוד 7 מיליונים.

הפתעה גדולה היא בתקציב שידורי הדת במכונות. גם אם לוקחים את כל אלה מסתבר כי שידורים אלה הם חשובים ביותר. הכספים שניתנו להם השנה גבוהים ב-100 אחוזים מאלה של השנה שעברה: במקום 7 מיליון — 14 מיליון לירות. לעומת זאת קטן תקציב סיקור האירועים בחוץ-לארץ. בשנה שעברה היה התקציב מיליון לירות, השנה רק 700 אלף לירות, וזאת למרות עליית ערך הדולר לעומת הלירה ולמרות שהשנה היא שנת בחירות בארה"ב. לעומת תקציבים אלה כדאי לראות את תקציבי ההוצאות המרגיוות. עבור נסיעות לחוץ-לארץ של אנשי מינהל ישלמו 2 מיליוני לירות ועבור אירוח מומחי טלוויזיה בארץ 3 מיליונים. סעיף מיוחד בתקציב הוא סעיף שקשה להבין אותו: תחת הכותרת "יחסי עבודה מופיע סכום של 1.8 מיליוני לירות.

ומה תקציב

הסריקה?

דמי הטלפונים ומישלוח המיכתבים ברשות השידור יסתכם ב-84 מיליוני לירות לשנה. עובדי הרשות יטלפנו וישלחו מיכתבים בסכום של 230 אלף לירות ליום, כולל שבתות וחגים. כאשר הם לא יטלפנו, יסעו עובדי הרשות במוניות ו-

מנכ"ל לפיד
תקציב תמוה

ישלמו עבורן 24 מיליון לירות בשנה. הנסיעות במוניות לא יבואו על חשבון הנסיעות ברכב הפרטי של העובדים. עבורן ישלם רשות השידור סכום נוסף — 92 מיליוני לירות. ועל כל אלה יבואו דמי שכירת מכוניות בסך 3 מיליון לירות. חשבון פשוט מראה עד כמה גדולה ההשתוללות ברשות השידור. ברשות יהיו השנה 1594 עובדים. מיספר זה כולל את הפקידות ואת עובדי הנקיון שאינם נוסעים במכוניות. גם אם לוקחים את כל אלה בחשבון, מתברר כי כל אחד מעובדי רשות השידור, החל במנכ"ל וכלה באחרון פועלי הבמה, מוציא השנה סכום של 90 אלף לירות על נסיעות וטלפונים.

קוריוז אחר הוא מחלקת הגביה. התקציב של מחלקה זו יהיה השנה 55 מיליוני לירות, מתוכם 19 מיליון עבור "הסורקים", אלה הבאים לקחת את הטלוויזיה מהבית אם לא שילמו את האגרה. כדי לכסות את ההוצאות עליהם, יצטרכו הסורקים לתפוס לפחות כ-30 אלף בעלי מקלטים שלא שילמו את האגרה, וזאת בתנאי שמחיר האגרה אכן יסתכם השנה ב-2000 לירות.

קריינית יניב

קריינית גיא

מישקפיים במקום עדשות

הרשות, שבה עובדים 111 איש, יפוטרו רק שיבעה.

שיא דתי והסברתי

כמה זמן תופסת כל תוכנית בטלוויזיה במשך חודש? בדיקה שערכה רשות השידור העלתה מימצאים מפתיעים. מהדור רות מבט וכמעט חצות תופסות 20 שעות ו-20 דקות זמן השידורים בכל חודש. מבט שני של שימיון טפלר תופס שעה וחצי מזמן השידורים לחודש. השבוע יומן אירוועים, בעריכת יעל חן, תופס רק ארבע שעות לחודש, ומוקד של טוביה סער — שעתיים לחודש.

תוכניות הספורט תופסות שבע שעות ו-40 דקות לחודש. תוכניות הבידור קצת יותר מ-10 שעות ואילו תוכניות ההסברה שוברות את השיא: כימעט 16 שעות לחודש.

תוכניות הדרמה בטלוויזיה תופסות בדיק 25 דקות לחודש. תוכניות האמנות והמוסיקה — שעתיים וחצי. תוכניות הילדים של אסתר סופר, 10 שעות, ותוכניות הדת שש שעות ו-25 דקות.

אליהן רק בשבוע שעבר היתה קריינית הרצף גליה נתיב.

בקרב אפשר יהיה לראות גם את חיים יבין כשהוא קורא בעזרת משקפיים. יבין הוא קצרי-ראי ועושה מאמצים גדולים כשהוא קורא את החדשות ללא משקפיים.

כמה יפוטרו?

תוכנית הפיטורין של רשות השידור נדחתה עד אחרי הפסח, כדי שלא לגרום למצב-ירוח רע למפוטרים בערב ההג. אולם כבר עתה ידועה רשימת המפוטרים.

מנהלת רשות השידור, שבה עובדים 39 איש, יפוטרו שניים. מהרדיו, שבו 822 עובדים, יפוטרו 50. מהרדיו בערבית, שבו עובדים 150 איש, יפוטרו 9. מהטלוויזיה, שבה עובדים 510 איש, יפוטרו 30 עובדים וזאת לפי הפירוט הבא: ממחלקת החדשות יפוטרו שלושה; ממחלקת התוכניות ששה; משירותי ההפקה 10; ממחלקת הסרטים הקנויים שניים; מהנדסה שבעה ומהמינהל של הטלוויזיה רק שניים. מהטלוויזיה בערבית, שבה עובדים 64 עובדים, יפוטרו ארבעה. ממחלקת המינהל והכספים של

וויזיה, הוציא הוראה שאין למכור כתבות ששודרו במהדורות החדשות למיפלגות פוליטיות, כדי שלא לא תשתמשנה בהן בתעמולת הבחירות שלהן.

מנכ"ל הרשות הנוכחי, יוסף (טומי) לפיד, שינה את ההוראה. עתה עומדים למכור למיפלגת התחיה של גאולה כהן את כתבתו של רפיק חלבי על שכם, וזאת על פי בקשתה של כהן.

משקפיים לכל

האופנה החדשה בטלוויזיה היא אופנת המשקפיים. כבר אין מתיישיים בקוצר הראיה ולא משתמשים בעדשות-מגע, אלא מרכיבים משקפיים גדולות ואופנתיות. החלה בכך קריינית הספורט אזרלי יניב. לצופים התברר כי יניב נראית הרבה יותר טוב על המסך במשקפיים מאשר עם עדשות-מגע. לפני שבועיים לקחה כרמית גיא בדלקת בעינה והחלה להרכיב משקפיים, וכיוון שלא לה מתאימות לה, החליטה גיא להמשיך ולהרכיב אותן גם אחרי שהחלימה. מי שהצטרפה

עורך אחימאיר
לובי נגדי

2. 4

חירושים והמצאות (6.45). התוכנית שהיתה משרד דרת עד כה במוצאי-שבת הורעברה ליום רביעי. הערב תוכנית על הטפספות. המצאה ישראלית להשקיה, שמשמשת מקור לרווחים גדולים לקיבוצים רבים. בארץ ישנם כמה מיפעים לייצור הטפספות. וכמה קיבוצים אף מייצאים ידע בנישוא זה לארצות העולם השובות.
על אדונים ומשרי תיב (8.00). ריצ'ארד בלאמי

כות הדגים (9.30) שידור כצבע. המפיק במאי אפרים אבא והצלם ברטו אלגיס נעזרו בעסקן הטבע עוזי פז כדי לעקוב בחורף, שזה עתה הסתיים, אחר ציפורים שבהרו לבלות את החורף דווקא בבריכות הדגים בישראל. בגשם ובסערה יצא הצוות כדי לצלם את האנפות. הברווזים, השקנאים והחסידות ולהביא סרט תעודה יפהפה.

בועות (11.00). ביילי נתקל באהבת ילדות שלו. הנמנית עתה על כת מורה המצליחה לגרום אותו איתה. יוניס מבקרת אצל דאץ ומתברר לה שהוא מתכוון לברוח. דני וגוידו מצליחים להפגיש את מרי ואת ברט ולשכנע את סאלי להודות בפני מרי בכל ה

זה קרה ביער: הונס, מקינגור, ניוטון, ארמסטרונג יום ראשון, שעה 9.30

אמת. בחדרהילדים בבית טייט מרחשים דברים מוריים. ג'סי קה נאלצת להודות בפני צ'סטר על הרומן שהיה לה עם דונהי וצ'סטר חש בהקלה גדולה למשמע שמו של מאהב אשתו.

יום שישי

4. 4

המין היפה (5.30). שלושה בחורים יוצאים לבופה, בקומדיה מצרית זו, כשהם חסרי רות פרוטה. הם נטפלים לבחור רות ושירות וכך מצליחים לעשות חיים משוגעים בחופש. המוררים (10.20). סוף סוף פרק אחרון של העיר בוד הטלוויזיוני לסיפורו של ג'ון גייקס. פיליפ נפצע ונאלץ לחזור לענייני הדפוס. הוא מיואש ממצבו, אך לקראת סוף הסידרה מתעודד כשהוא מוצא נוחמים בעזרת אהבה חדשה. החל בשבוע הבא יתחילו ב הקרנת סידרה חדשה בת שלוש פרקים על פי סיפורו של הנרי גיימס, עניינים שבלב. הפרק הראשון יקרא העלמה טיטה.

שבת

5. 4

דיקן (6.25). תוכנית

חדשה שגרמה למחלוקת נוספת בין מנהל הטלוויזיה הערי בית יוסף בראל לבין מנהל מחלקת התוכניות שלה סלים פתאל ולכן לא שודרה חודשיים ארוכים. למרות שהיתה מוכנה. הפרק הראשון יוקדש לוגיה איראני, מדרך תיירים בעכו העובד במוסאון העיר רוני. איראני הוא באהאי שישתקע בעכו והתאהב בעיר הזו. במיסרת התוכנית גם סקופ קטן. לראשונה מתגלה בריכה סודית תת-קרקעית שסיפקה מים לעכו בתקופת המצור.

אות אדים (10.05). סרט מתח על תאונה גרעינית המעמידה את מיוזה ארצות הברית בסכנת שואה. הוא מברר סע על סיפורו של הרולד קינג. בתפקיד הראשי מופיע ויליאם דיוויין, מי ששיחק את תפקיד ג'ון פיצג'רלד קנדי בסרט טרי לי אוקטובר ובעיבוד לטלוויזיה של מטה ועד עולם. דיוויין מגלם את תפקיד ראש הסוכנות להגנה גרעינית. ראלף וייט הוכר כאב בסידרה בני וולטון הוא מפקד מרכז הבקרה ואדריאן ברבי, מי שהופיעה ב תפקיד ראשי באל ראש ההר היא אשתו של מנהל הסוכנות להגנה. הסרט צולם במרכז טי סות החלל ביוסטון, טקסס.

יום ראשון

6. 4

ציורים על האי טי ראן (5.30) שידור כצבע.

צבא הצללים: סינורה יום שני, שעה 9.30

הסרט שהוקרן בשחור-לבן לפני כשנה במבט שני מוקרן הערב כצבע. צדוק פרינץ ביים וצילם את סיפוריה של מישלחה ה חוקרת ציפורים נדירות על האי. חן די (6.00). תוכנית שירים לחג בהשתתפות שוקולד מנטה מסטיק, אושיק לוי, ג'וקי ארני, בני אולפן הילדים של בת'דור ושלמה ארצי.

אחרי השקועה בי שדה (8.00). שירי אביב ו פסח עם מקהלת רינת.

מפורט סעיד וחזרה (8.45). אחת הפרשות המופלאות ביותר היא סיפור חילוי צם של יהודי פורט סעיד ממזריים והעלאתם לארץ על ידי אריה (לובה) אליאב אברהם דר-דרלינג. שהתפרסם אחרי כן כמתכנן רשת הפרשה המפורסמת. נתן ליפשיץ, האחראי על הסרט, לקח את אחד היהודים שעלו אז מפורט סעיד, דאק עבו, שהיה ב-1956 בנו של שמש בית הכנסת של פורט סעיד, והחזיר אותו לספור ב מצריים. כן מרואיינ בסרט מנכ"ל צי"מ, יהודה רוחם, שהיה מפקד אחת מסירות החילוץ.

זה קרה ביער (9.30) שידור כצבע.

מילחמת העולם הראשונה הסתיימה בקרון רכבת ביער צרפתי 11 בנובמבר 1918. כשר נתנם הסכם שביתת הנשק על ידי נציגים מבריטניה צרפת ו גרמניה. לדעת יוצרי דרמה זו, אפשר היה למצוא כבר בו סיימנים למילחמת העולם השנייה. הגרמנים שלחו אישים מהדרגה השנייה, מבולבלים ובלתי בטוחים בעצמם ואילו בנות ה ברית יוצגו על ידי אישים בעלי שיעוריקומה בטוחים בעצמם ומנצחים. יו ברדן מגלם את תפקידו של המארשל פוש הר צרפתי הזוכר את תבוסת צרפת לפני הפרוסים 50 שנה קודם לכן ומנסה להשפיל את הגרמנים. רונלד היינס הוא וומיס הנחוש בדעתו לתפוס את הצי הגרמני ולהשמידו. ג'ון שרפול הוא ראש המישלחה הגרמנית מתיאס ארצברגר, פוליטיקאי מנופח וחסר חשיבות. הנאבק כדי לשמור על שמץ של כבוד עצמי. ומייקל גייסטון הוא דיפלומט גרמני ציני, אלפרד מייברלינג, המביט על הכל כעל מישחק פאתטי.

קונצרט (11.00). התיזמורת הסימפונית ירושלים רשות השידור עם המנצח מנדי רודן מגנת את העולם החדש של דבז'אק בקונצרט שצולם בחוצות הרובע היהודי בירושלים לפני שלוש שנים.

יום שני

7. 4

הננב לאן (6.45). סרט של הטלוויזיה הערבית על הערכות צה"ל בנגב והי השלכות החברתיות, הכלכליות וגיאוגרפיות של הערכות זו. פרק מיוחד בסרט זה מוקדש לשדות התעופה החדשים ולי העסקת הורים בנגב.

שיר השירים (8.00). יזהר כהן, רותי נבון, מקהלת ראשונים, מקהלת תירוש ולהי קת הריקוד של מועצת פועלי תל-אביב יביאו את שיר-השיר

כרטיס ביקור: סאזח מוסא יום שלישי, שעה 9.30

רים בזמר ובמחול. בין שיר לריקוד יסביר הד"ר נחום אריז אלז את משמעות השירים.

שירי אביב (9.00). שידור חוזר של התוכנית ש שודרה בערב פסח והיתה כה טובה עד שאייאפשר היה להמיתן לפסח הבא כדי לתקוע אותה בשידור חוזר. בין המו פיעים פעמיים: אופירה גלוס קא, שולה חן, חנו גולדבלט, צמד הפרברים, להקת סקסטטה ולהקה קולית מבית השיטה.

צבא הצללים (9.30) שידור כצבע. סרט קולנוע

המתאר את עלילות המקי, המתרת הצרפתית בזמן מילחמת העולם השנייה. גרייבר היה מהנדס שקט לפני חייה חמה, אך עתה הוא קוטל חיילים גרמניים בכמויות. כשהוא נתפס על ידי הגיסטאפו הוא יורה בלובדו ובורח כדי למצוא את הבוגדים במחנהו ש הסגירו אותו. ז'אן מצטרף אליו והשניים מביאים משדר לדירתה של מתילדה, אף היא חברה במחתרת. גרייבר יוצא ללונדון ונפגש עם הגנרל שאול דה גול וכששב, נודע לו שז'אן נתפס. הגיסטאפו חלץ את ז'אן נכשל וז'אן נהרג. מתילדה נעצרת על ידי הגיסטאפו המאיים עליה שאם לא תסגיר את ידידיה, תישלח בתה היפה לבית-כרובת נאצי בחזית הרוסית. כדי למנוע ממנה את ההחלטה הקשה מביא עליה גרייבר את מותה במו ידיו. משתתפים בסרט לינו נוסטרה, סימון סטורו, פול מריס, דאן פייר קאסל וסרג' גריאני.

יום שלישי

8. 4

למישפחה (7.00). התוכנית מתחילה במדור חדש, מדור צרכנות, ופותחת אותו מי שהיתה חברת-כנסת והיום יושבת-ראש המועצה לצרכנות, נוזתה קצב. ענפך מוסטפה היא מורה במחלקת-הילדים בבית החולים הלל יפה בחדרה, ו היא תספר על חוויותיה. תצוגת-האופנה מוקדשת לחולצות עם או בלי כתפיות.

כרטיס ביקור (9.30) שידור כצבע. שידור בכורה של תוכנית שבועית חדשה שתספר מדי שבוע על מקומות ואנשים בארץ. כוכבי התוכנית הראשונה הם סאלח מוסה וגדי שטרנבך. גדי יסד חברה לטיול ברגל בשם ג'בליה על-שם הר שבט הבידואי הושב בסנטה קתרינה, וצאלח הוא בן שבט המשמש כמורה-דרך בטיולי הריים של החברה. צוות הטלי ווייה, שמעון יקותיאלי הר

כרטיס ביקור: סאזח מוסא יום שלישי, שעה 9.30

במאי, ודני ברנע הצלם, הציטרפו לטיול האחרון של ה שניים לפני שהחזירו את איזור למצרים. יקותיאלי מכיר את השניים מזה זמן רב. כי משך שנתיים הוא היה בחופשיה מהטלוויזיה, ועבד כמדריך בדרום-סיני.

ערב עם פמי די וויס (10.05). דווקא תוכנית זו אינה משודרת כצבע. הקליטה מקונצרט שערך סמי דיוויס באקפולקו, בתוכנית צילומים ישנים של הזמר הסוקריים את 40 שנות הקאריירה שלו.

בעיקבות הבד

לא רק לציריכים יהודים דתיים יש בעיה בהקשר לציריכי דיוקנאות. גם לציריכ סלים עזאזיה היתה בעיה דומה. הר שייח' בכפרו, כפר דבוריה שלרגלי הר תבור, ראה יום אחד ציור דיוקן עצמי שלו והביע את התנגדותו לכך. הוא אמר לו, כי סופו יהיה גהינום, מפני שעיצב דמויות, שהוא מעשה האסור לפי הדת. סלים ענה שייח': "אני נושא עימי את הצילום בדתהזהות שבכיסך? אם כך גם אתה מסתכן באיבוד נשמתך כמוני!" ענה לו ה שייח': "אני נושא עימי את הצילום בדתהעודה מפני שאני נמצא במדינה כופרת,

כעבור 25 שנים:

ר עמודים אלה נעשה ניסיון מיוחד במינו. הוא התחיל לפני 25 שנים בדיוק, בפסח תשט"ו, כאשר בחר, "העולם הזה" בעשרה ישראלים צעירים, כולם בני השנתון 1940, משכבות שונות של הציבור דאז, ותיאר את חייהם ותיקוותיהם. עכשיו חזר, "העולם הזה" אל אותם העשרה, בדק אם התגשמו התיקוות, וכיצד. בעמוד הבא מופיעה כלשונה ההקדמה שבה הקדים, "העולם הזה" את כתבת הענק המקורית. היו בה, במרומז, נבואות רבות לגבי העתיד. עתה ניתן לבדוק גם באיזו מידה התגשמו נבואות אלה, לטוב או לרע.

דור שלוש המילחמות

נ 25 שנים לא היתה שנת שלום. אולם כל מילחמות ישראל, ממילחמת סיני והלאה, היו עדיין חבויות בחיק העתיד. בני 1940, שהיו אז בני 15 בלבד, עדיין לא חלמו על שלוש המילחמות הגדולות, שנכזבו להם. אמנם, במהלך 1953 ו-1954 היו כמה תקריות-דמים אכזריות. הפידאיון ביצעו טבח בנוסעים של אוטובוס במעלה-עקרבים. היחידה 101, בפיקודו של קצין אלמוני בשם אריאל שרון, ביצעה טבח בתושבי כפר בשם קיביה. הרבה מעשי טרור ותגמול הסעירו את העיתונות. אך איש לא חלם עדיין על מילחמה ממש. בלילה האחרון של פברואר 1955 ביצע כוח של צה"ל, שוב בפקודת אותו אריאל שרון, התקפת-דמים על מחנה צבאי מצרי ליד עזה. איש מעשרת הצעירים, שרואיינו בחודש שלאחר מכן, לא יכול היה לדעת כי אותה התקפה, שבה נהרגו כחמישים חיילים מצריים, תהווה נקודת-מיפנה בחייהם. כי באותו לילה החליט גמאל עבד-אלינאצר לפנות אל ברית-המועצות. הנשק הסובייטי החל זורם אל המרחב. ההיסטוריה עלתה על דרך הדמים, שנסתיימה (לפחות חלקית רק ב-1977, עם ביקורו של הנשיא אנוור אל-סאדאת בירושלים. אם היה למישחו החשש שמא בני השנתון 1940, (זהו הדור האחר-מילחמתי") לא יעמדו במשימות הצבאיות כאחיהם המבוגרים, הרי חשש זה התבדה לחלוטין. הם עמדו בשלוש המילחמות הבאות בגבורה. לפחות אחת מהן, מילחמת יום-הכיפורים, היתה אכזרית מכל קרבות תש"ח. אילו היה המיבחן הצבאי המיבחן היחידי של דור — ובמשך זמן רב היה נדמה כי זהו אכן המיבחן היחידי המקובל בישראל — כי אז אין טענות אל שנתון 1940. מבחינה זו הוא היה "בסדר".

דור הפער החברתי

נ 25 שנים... מחולק למעמדות ברורים, קבעה ההקדמה לפני 25 שנים, שכתבה בידי אורי אבנרי. "אפשר לדמותו לשה-מירוף, אשר אין בו קר-זינוק אחיד לכל הרצים, אלא כל רץ מתחיל את ריצתו בנקודה שונה...". אז היתה זאת קביעה חדשה. רוב רובו של הציבור הישראלי דאז הכחיש אותה בתוקף. האגדה של ישראל השוויונית עדיין שלטה אז בכיפה, וכל כלי-התיקשות דאז דבקו בה בקנאות. אחרי 25 שנים, ברור כי ההבדלים המעמדיים והעדתיים הטביעו את חותמם על כל בני שנתון 1940. הצבר בן הקיבוץ היה בעל יתרונות ברורים על פני חברו, העולה החדש. זה, בן עדות-המיזרח, מהמעברה או מעיר-העולים, אכן היה צריך, "לאמץ את כל כוחותיו כדי להגיע אל נקודת-הזינוק של הצבר". התיקווה שהובעה אז על-ידי אבנרי, כי התביעה המוגדלת מבני השיכבה המקופחת עשויה לגרום, למענה מפתיע, "כפי שקרה ליהודים בחו"ל, לא נתקיימה. אפשר רק להינבא שאם יימשך המצב הנוכחי, שזכה בינתיים בתואר "הפער החברתי" או "הפער העדתי", הוא עשוי ברבות הימים לגרום לתהליך כזה. אחרי הכל, גם האומי היהודי בחו"ל לא עוצב בדור אחד. הצבר המובהק, יפתח ספקטור, בן קיבוץ גיבעתי-ברנה, הוא כיום בעל עמדה בכירה במיקצוע שבוחר לעצמו. צבר אחר, בן העיר, דניאל בלאו, הוא היום בעל תואר של דוקטור להנדסה ומנהל בחברה גדולה. לעומתם, משה משיח, הנער העובד משכונת שפירא בתל-אביב, שעלה בילדותו מבולגריה, הוא כיום בעליה של מאפיה קטנה לבורקס, באותו המקום ממש. גם הוא ראה את עתידו במיסגרת צבאית, ושירת כרס"ר בשיריון עד למילחמת ששת-הימים. לאחר מכן השתחרר כי "לא רציתי לגמור את הקאריירה שלי כרס"ר". הערה בעלת תוכן סוציאלי-עדתי מובהק, אם כי בלתי-מודע. הצברית רות צ'רנוב, בת העיר הגדולה, השתייכה מבחינה כלכלית לפיגת המעמד הבינוני, סיימה את לימודיה בתיכון, רכשה מיקצוע, ונישאה בימי שרותה הצבאי להנדס מוכשר. כיום שוהה המישפחה בארצות-הברית, בשליחות מטעם משרד-החוץ, כאשר לרשותם בית במושב המבוסס בית-עובד. לעומתה, בת המעברה מזל הנונה לא הצליחה מעולם ללמוד באופן מסודר, ובגלל מסורת עדתית נוקשה לא התגייסה לצבא. במשך כל השנים היא עבדה כדי לקיים את עצמה ואת הוריה המבוגרים, כשלושות דירת-שיכון קטנטנה בפרדס-כץ, המעברה של פעם. כיום נשואה מזל לישראלי, תושב גרמניה. בגלל סיבות כלכליות, היא גרה שם. בית מסודר, אפשרות כלכלית וטכנית ללמוד, רקע חברתי — כל אלה הם דברים מובנים מאליהם לצבר, נתוני-ראשית. הנער העובד ובת המעברה שאופים להעניק נקודת-זינוק זו לילדיהם — וגם לכך הם מגעים רק בקושי רב, אם בכלל. האם קטן הפער החברתי במשך 25 השנים האלה? האם קיים פער קטן או גדול יותר בין בנייהם של ילדי-1940?

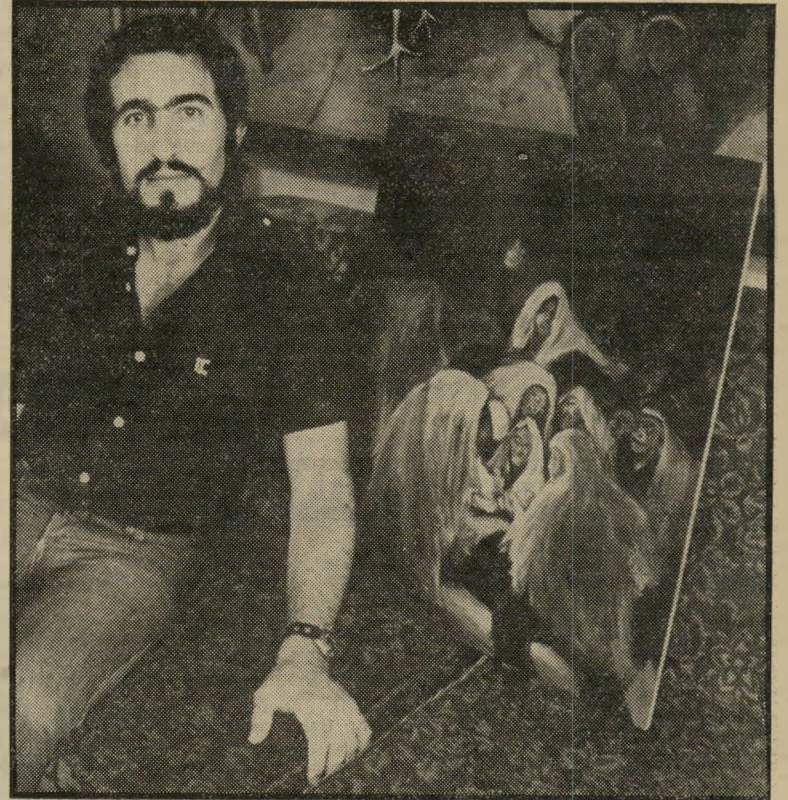
התא המיישפחת

מ בחינת האידיאלים, אין קשר בין צפיותיהם של בני-1940 לפני 25 שנים ובין המציאות שלהם כיום. חזון ההתיישבות וה"הגשמה", שהיה אז נחלת חלק גדול של הנוער, נעלם — או שהפך מכשיר של מאוויים לאומניים-קיצוניים. המפה החדשה, שנוצרה במילחמות ששת-הימים, שינתה גם את המפה הרוחנית של הדור. החלומות על כוכבי-הקולנוע, שיחפו באוויר של אז, התנדפו גם הם. נדמה שעם התחלת עידן הטלוויזיה ירדו גם כוכבי-הקולנוע ממרומי ההערצה, אף בעיני בני הטיפפשיערה. נראה כי אצל שנתון 1940, בהגיעו לגיל 40, התא הקובע הוא התא המישפחתי, כמו מימים ימימה, ובו מתנקזים כל השאיפות והעמלי-התמונה החוזרת בסידרת התצלומים שערכו צלמי "העולם הזה" אצל נושאי הכתבה הזו היא התמונה המישפחתית — זוג ההורים המוקפים בבניהם ובנותיהם, בתוספת חתול ו/או כלב. ואולי זהו העיקר. חיים הררי, מורה בגימנסיה "הרצליה", נהג במשך שנים רבות לתת לתלמידיו, כנושא לחיבור, את השאלה "מה אני רוצה להיות בחיים?" בין אלפי החיבורים נמצא אחד שניסה לענות על השאלה, שהיא עירומה מספחיה האידיאלים. תוך התדיינות עם עצמו הגיע הנער לתשובה: "אני רוצה להיות איש. אני רוצה להיות איש!". אותו נער היה אורי קיסרי, יליד הארץ, מייסד "העולם הזה".

בעה בזים מתנים אהבים. הוא מסביר כיצד הצליח להנציח תנוחות בלתי-שיג' רתיות אלה: "ליד בתי מקננות יוגים. ובעת שהן מתנות אהבים רשמתי אותן, ואחר-כך עשיתי להן הסבה לבן".

אמנות רבנים כמילצות

אם הצייר שמואל בק הפך מפורסם ומצליח. הרי את הסיבה לכך קושרים בבעלת הגלריה הדסה קלצ'קין. היא שלקהה אותו תחת חסותה, ועזרה לו להיות, בסופו של דבר, הלהיט מיספר אחד באמנות הישראלית. קלצ'קין עומדת בימים אלה, להציג את תגליתה החדשה, הצייר צבי מלנוביצר, וכל הסיכויים

ד"ר מלנוביצר, ה"חברתי" הדג והבעייה היהודית

ד"ר עזאזיה וציור הבז הטורף היונים הסבו לבזים

שהבחור הדתי יהפוך. אף הוא, להיט ב" עתיד. הצייר המזוקן, שגדל ועדיין גר בבני ברק, מצליח. במחולו, להפליא את העין בציוריו. הוא משתמש בנושאים הלוקחים מטכסים יהודיים מובהקים כמו ברית המילה וטבילת הכלה במיקוה, כדי להביע את תחושת הרך הנימול או תחושת הכלה בחופתה כביטוי לתחושת הקורבן האוני-ברסלית. אנשים הסובבים את התינוק הנימול, נראים לו כמילצות ומזכירים את הבעות המפלצות-האינקוביטורים הספרדיים בציוריו של פרנסיסקו גויה הספרדי. גם את הרקע לציוריו אין הוא משייך לזמן ולתקופה מסויימת.

ואין לי ברירה. היקשה סלים: "תראה לי בקוראן שכתוב שה אסור". בסופו של דבר, נתרצה השייח' והתיר לו לצייר, אם כי נשאר איתן בדעתו שמוטב שלא לעשות זאת. הסכה לבן. הנושא שהעסיק אותו ב" אחרונה במיוחד היה בז, שמצא בוואדי ערה, שאותו גידל ואילף. הבז אהב לאכול רק בשר טרי וסלים פינק אותו ככל ש" יכול. את כל תנועותיו ותנוחותיו הנציח סלים בתערובה, שתיפתח בגלריה עמליה ארבל בתל-אביב. את הנושא האחד הזה תיאר סלים ב" ציוריו במיגוון עשיר של מצבים ותנו" חות שראה הנציח. בין השאר צייר אר-

שנתנו 1940

מרכז כל החיים, הפיסגה האחת שאיתה נקרא דור שלם להת- מודד ושעליה עליו להעפיל, הרי זו אשמתם של המבוגרים, שנשארו למחרת מלחמת-העצמאות ללא כיוון ברור לחייהם. שאלה אחרת לגמרי היא אם היה דור זה, לו נקרא לכך, מוכיח שיעור-קומה תוך מאבק ומאמץ, כפי שעשו זאת אחיו שהלכו לפלמ"ח ולמחתרות הפורשות. כל המכיר את בני 1940 יהיה נוטה להשיב: כן, החומר האנושי של שנתון 1940 אינו נופל במאומה מן החומר האנושי של שנתון 1925. בכל דור יש טובים ורעים, ובאמצע ההמון הרב של השכבה הבינונית. האווירה החברתית היא הקובעת את עוצ- מת הזרם וכיוונו — אם תיסחף השכבה הבינונית בזרם הטוב או בזרם הרע, אם הקצה החיובי או השלילי יספק את הדמות המושכת לחיקוי.

הדבר השני המציין את שנתון 1940 הוא כי קיימים בו הבדלים חברתיים עצומים. זוהי ירושת המדינה החדשה. עת הגיעו בני שנתון 1925 לגיל 15, רכבו על אופניים. מכונת מישפחית היתה תופעה נדירה. המיליונר היה נדיר שבעתים. במיסגרות ההגשמה החלוציות והמחתרתיות ניטש- טשו ההבדלים המעמדיים עוד יותר. שנתון 1940, לעומת זאת, מחולק למעמדות ברורים. אפשר לדמותו לשדה-מירוק, אשר אין בו קריזניוק אחד לכל הרצים, אלא כל רץ מתחיל את ריצתו בנקודה שונה. הטבע נתן יתרון גדול לצבר, בעיר ובמשק, שנוולד לתוך חברה מסודרת, יונק את שפתה ותכונתה עם חלב האם. הוריו סללו לו את הדרך. הוא בא אל המוכן.

שונה לגמרי מצבו של אחד מבין כל שני בני שנתון 1940 — הנער העולה, במעברה, בעיר-העולים, בפרבר: הוא מקופח לעומת הצבר, משולל שפתי-אם וסיגנון-אב, מבנה גופו וצבע עורו לא פעם מקשים מראש על דרך חייו. עליו לאמץ את כל כוחותיו כדי להגיע אפילו אל נקודת-הזינוק של הצבר, המצב נתון לו המרצה נוספת ומיוחדת, וכמו אצל היהודי בפזורה, עלולה התביעה לגרום למענה מפתיע.

בפרוס פסח תש"ו דומה שנתון 1940 שדרת-מסע גדולה היוצאת למסע-תבולין. בניו ובנותיו ערוכים בשורה ארוכה, מי עם ילקוט מלא ומי עם תרמיל ריק. עוד ערפל הבוקר מסתיר את הנוף אשר לפניו, מבלי שידע איש אם מתנשאים באופק פיסגות הרים שגיאם, או אם מוביל השביל אל מישור או מדרון. שנתון 1940 מחכה לאות היציאה, ואיתו עשרת האשים החשובים ביותר במדינה.

מי הם האנשים החשובים ביותר במדינה? כותרות העיתונים צועקות את שמות המנהיגים. שר נאם, מזכיר-מיפלגה הצהיר, המנהל הכללי הנך מוסד חדש. אולם המנהיגים והמזכירים והמנהלים הם כמצופו על פני המים, אם גואים המים, נישא המצוף. אם מתייבש האפיק, מונח המצוף בין הפסולה. דמיון ההמונים אוהב את האלופים. תפקידם רם ונישא. אולם גם גדול המצביאים אינו יותר מאשר אחרון טוראיו. הטוראי האפור הוא המנצה במלחמות והמפסיד אותן. כוחה של מדינה שווה בדיוק לכוחו של האדם הפשוט שהוא אורחה. כוחה של מדינת-ישראל בשנת 1975 יהיה שווה בדיוק לכוחו של האיש שישא בעול משימותיה בעוד עשרים שנה — האיש שנוולד בערך בשנת 1940.

בתודשים האחרונים יצא העולם הזה לגלות את דמותו של דור, את דמותם של בני שנתון 1940. לא היה זה מיבצע קל. שנתון 1940, כמו כל שנתון אחר, מורכב מרכבות יצורים חיים ונושמים, אשר לכל אחד מהם נשמה משלו, תלומות משלו, חולשות משלו. אי-אפשר לקחת באופן מקרי נער או נערה, להציגם לראווה ולאמר: הנה הם. אולם אפשר היה, אחרי בדיקת אופיים ואורח-חייהם של הרבה עשרות צעירים וצעירות, לחלק את הדור כולו לעשרה סוגים עיקריים, עשרה נערים ונערות, שכל אחד מהם אינו רק דמות חיה בפני עצמה, אלא גם אופייני לחלק אחד של הפסיפס האנושי.

הדבר הראשון המבדיל לחלוטין בין דור זה לבין אחיו המבוגרים: זהו הדור האחר-מלחמתי. בשבילו, מיצעד מתי- נדבי הבריגדה הוא מזכרת רומנטית מתקופה טרום-היסטורית; יצחק שדה הוא סיפור מרתק כפי המדריך; חיים וייצמן הוא תמונה על הקיר. סיפורי המחתרת, צינבאת חיילי גנבה ונביי יושע, משולבים בעיניו ליציאת מצרים. זהו עבר רחוק. הדור הזה בא אל המוכן. המדינה, החרות הלאומית, הם בעיניו דבר מובן מאליה, לא פרי של מאמץ ארוך. האידיאלים שהכניסו תוכן לחייו של דור שלם, בעיניו הם "ציננות", השלג של אשתקד.

לכן כל כך קשה לכל אדם שהוא כיום בן 25 ומעלה להבין את הדור הזה. לכן גם כה רבות התלונות כי דור זה הוא "דור אבוד", דור חסר אידיאלים, דור קארייריסטי וחמרני. אולם זהו סילוף. בני 15 אינם יוצרים אידיאלים. הם פועלים על פי האי- דיאלים אשר המבוגרים, האבות והאחים, מספקים אותם. אם חסר היום בנוף האנושי של שנתון 1940 האידיאל האחד שהוא

הם נולדו
כאשר הנאצים כבשו את פאריס

הם היו בני 8
כאשר סערה מלחמת-העצמאות

הם היו בני 16
כאשר פרצה מלחמת סיני

הם היו בני 27
כאשר נערכה מלחמת ששת-הימים

הם היו בני 33
בימי ההלם של יום-הכיפורים

בן הקיבוץ יפתח ספקטור:

וכן
הלאה

הגשמה למעשה

לאחר השרות הצבאי שלו היתה לו הפסקה בפעילות הבטחונית.

היה לו חלום נוסף: "עלינו ליישב עדות שונות ביחד. רומנים עם תימנים, מרוקאים עם הונגרים, פולנים עם כורדים. עלינו לבחוש אותם בכף אחת גדולה." יפתח אמנם לא בחר במסלול של טיפול בעליה וקירוב העדות בארץ, אך למעשה עשה הרבה לקירוב העמים באיזור.

כילד לא אהב יפתח את החיים מתוך למיסגרת הקיבוץ. הוא בילה זמן מה בתל-אביב, אך לא היה מסוגל להתרועע עם הנערים האחרים. הוא לא מצא על מה לשוחח איתם.

כשהיה יפתח בן 23 צדה עינו של במאי הסרטים אילן אלד את דמותו. אילן עמד אז להפיק את הסרט 'סינייה', סיפור של הילדה הבידואית שאומצה על-ידי ישראלים, ורצה בצעיר גבוה ומיפה ויפה-התואר כשחקן הראשי לסרטו. יפתח, בחוש ההרפתקני שלו, הסכים והפך לאחד משחקני-הקולנוע הראשונים בישראל. הסרט היה להצלחה, אולם יפתח לא המשיך במסלול הזה. בנו של מפקד הכ"ג ושל שוש ספקטור, מי שהיתה מזכירת הפלמ"ח ואחר-כך מנהלת בית-הספר-הימי בעכו על שם כ"ג יורדי הסירה, ראה את סינייה כאפיוודה חולפת, כחוויה נעימה אך בודדה.

המשימה הגדולה ביותר

ב היותו בן 15, האמין יפתח, כי העדות בארץ חייבות להפוך לעדה אחת. הערים והקיבוצים חייבים לפעול ככל יכולתם לטובת הכלל. הוא לא ידע מתי יתגשם חזון זה, ואם זה יקרה עוד בימיו, אולם הוא היה בטוח, כי בסופו של דבר יהפוך החזון למציאות. לא בכוח הוריו, מפני שהוא מתנגד לשימוש בכוח, אלא בשיטת החינוך: "שום בעיה לא נפתרה על-ידי שימוש בכוח. הדרך היחידה היא החינוך."

כענר בקיבוץ לא היפלה יפתח בין עבודה לעבודה. הוא קיבל כל דבר כחובן מאליו, מסירותו היתה הכרת-תודה לכל היתרונות שהקיבוץ הקנה לו, בתקופה שחי שם.

במשך זמן-מה היה הגיבור שלו הניבעל, צליחת-האלפים שלו היתה מעניינת אפילו יותר מצליחת הער"ב. אולם דמותו של הניבעל נמוגה לאחר שהוא קרא את 'ליאונרדו דה וינצ'י' מאת מרז'קובסקי. עתה שלט הפסל הגדול על כל חלומותיו: "אין ספק שליאונרדו היה האדם המושלם ביותר שחי על-אדמות!"

כשהיה בן 15 טען יפתח, כי החינוך הוא המשימה הגדולה ביותר של עם ישראל. או הוא חשב להקדיש עצמו לחינוך, במיסגרת התנועה הקיבוצית, ולא לעזוב את גיבעת-ברנר. בתוקף תפקידו מתוך יפתח היום דורות שלמים

אין חשש שיפתח יעזוב אייפעם את גבעת ברנר שלו. קיבוצו הפך למבצרו. הוא מתהלך בו כשליט. המקום הוא שלו — ודרר-החיים היא שלו. הוא רגיל להניח לעניינים להתפתח מאליהם בכיוון שבו הם צריכים להתפתח. כך נראה היה אז, בכתבה מלפני 25 שנים.

למרות שעזב את הקיבוץ אין אנשי גיבעת-ברנר כועי-סים על יפתח. הוא הפך לאגדה לא רק בקיבוץ אלא גם מחוץ למשק ומביא כבוד רב לתנועה שממנה יצא ולביתו לשעבר.

עם הכבשים יפתח, כשהיה בן 15 בדיר של קיבוץ גבעת-ברנר. ליפתח היו אז שני חלומות-ילדות, שאת שניהם הגשים.

בנגב. כיום יפתח ספקטור, בנם של מפקד הכ"ג ושל מזכירת הפלמ"ח, אינו חבר קיבוץ ומתגורר בצפון. יפתח הגשים במשך השנים את רצונותיו וחלומותיו.

א ייאפשר להתעלם מדמותו היום, כפי שאי-אפשר היה להתעלם ממנה לפני 25 שנה. את יפתח ספקטור, גבוה-קומה, בעל העיניים הכובשות ומיבנה הגוף האיתן, מכירים כמעט הכל, או הוא היה ילד בן 15 בקיבוץ גיבעת-ברנר, בעל מסורת משפחתית מפוארת.

כשהיה יפתח בן שנה יצאה סירה קטנה, שבה היו 23 לוחמים, מחופי ארץ-ישראל, לבצע משימה סודית בצפון, מאחורי עורף האוייב בסוריה ובלבנון. הסירה לא חזרה ואיש אינו יודע עד היום, אחרי שעברו 39 שנים, מה ארע לאנשיה. צבי ספקטור היה מפקד הכ"ג שהפכו לאגדה.

14 שנה אחר-כך, כשרואינו יפתח ספקטור על-ידי העולם הזה, היתה לגביו יציאת אביו בראש הכ"ג כדבר מובן מאליו: "אם לא ילכו בני המשקים בראש, מי ילך?"

לפני 25 שנה היה יפתח צעיר שידע בדיוק מה הוא יעשה בחייו, ויכול היה לשרטט מפה מדוייקת של העתיד הפרטי שלו. הוא התכוון להשאר בקיבוץ, גבעת ברנר, עד לצאתו לשרות הצבאי, מייד אחרי תום שרות-החובה לשוב למשק.

היו לו כמה מטרות חברתיות שעליהן, לדעתו, אי-אפשר היה לוותר, והוא החליט להילחם למענן: חיסול המעברות, חינוך העם וחיסול העדות. במשך 25 שנים קיים יפתח ספקטור כמעט את כל החלומות הפרטיים שלו, אם כי הגורל ייעד לו מסלול שונה לגמרי מזה שהתווה לעצמו.

לאומן ילדה בדואית

כ שהיה בן 15 השתתף יפתח בקורס של גדנ"ע-אוור. הוא בנה טיסונים וחיכה לגיוסו לצבא. אז אמר בהתי-להבות: "אני חוזר למשק אחרי השרות הצבאי. אני מקווה כי הקיבוץ ישלח גרעין כדי להקים ישוב חדש בנגב. זה יהיה בדיוק כמו החלוצים הראשונים שבאו לארץ ישראל." אולם יפתח ספקטור לא הלך להקים ישוב חדש בנגב.

בקיבוץ

יפתח ספקטור (משמאל) ליד חברו בקיבוץ גיבעת-ברנר בתקופה שבה חלם להצטרף לגרעין של בני הקיבוץ ולהקים ישוב חדש

התלמידה רות צ'רנוב:

לא
כל
כך
איכפת

בשרות המדינה באמריקה

אווירנאוטיקה צעיר ומבטיח, והיום איש שירות המדינה. שעבד במסגרת מישרד הביטחון שנים רבות. רות, שנישאה כמה חודשים לפני תום השירות, בנתה את חייה לצד בעלה, כשאבהתה לילדים מנחה אותה הן בעבודתה והן בתיכנון המישפחה. בד בבד עם הולדת ארבעת ילדיה — בועז, נועה, עודד ונטע — שטוח הגילים שלהם נע בין 9 ל-18, המשיכה רות בעבודתה כגננת, ואף התקדמה בה.

להיעלם בתוך ההמון

גם בניו-יורק הגדולה היא אינה מבטלת את זמנה לריק. למרות שמטרת הנסיעה היא השתלמות של יצחק, למשך שנתיים בלבד, החלה רות לעבוד גם שם כגננת. עתה נפלה בחלקה הזדמנות מיוחדת במינה. היא מחנכת במסגרתו של בית-ספר פתוח, ששיטת הלימוד בו חדישה ומתקדמת.

כשם שבעבר, בהיותה תלמידה, יצאה רות לקורס קשרים בצה"ל בלי להצהיר על כך בפטריוטיות חודשים מראש, כפי שעשו כולם, כך כיום, רות שייכת למישפחה הגדולה של אלה העובדים בשירות המדינה, ולמרות הניידות שמחייב התפקיד, וחוסר הנוחות הכרוך בכך, היא אינה משתמשת בעובדה זו כבקודם לחפור בו. הדברים שנכתבו עליה בומנו משקפים במדויק תכונת אופי מוצקה: „רות תלך לכל מקום אליו תידרש ללכת בשעת חירום, בלי רעש, בלי מילים יפות, במטרה אחת: למלא את חובתה ולחזור ולהיעלם בתוך המון הדומים לה.“

”אני רגילה לחיים כאן, בתל-אביב. אני רגילה לשאון ההמונים המתרוצצים ברחובות. חושבתני שלא אוכל לחיות בלעדיהם אפילו יום אחד.“

הצהרת-אהבה זו לעירוניות היתה שייכת בעבר לתל-מידה רות צ'רנוב מצפון תל-אביב. היום לא ניתן להדביק אותה אליה בשום דרך שהיא. כי רות גורלית היא כיום חברת מושב בית-עובד שליד רחובות; את שאון ההמונים מחליפים טירטורו של הטרקטור וריח פריחת ההדרים שבפרדס הסמוך. המעניין הוא, שהמישפחה עברה להתגורר במושב לפני כחמש שנים כדי „לברוח מהעיר.“

בימים אלה שוהה רות יחד עם בעלה יצחק וארבעת ילדיהם בניו-יורק.

עשרים וחמש שנה קודם לכן ייצגה רות את התלמידים שבבני-הנוער. אך כבר אז, לא היו לה כל יומרות ללימודים גבוהים יותר, באוניברסיטה למשל. היא רצתה להיות מורה, ואמנם, בשינוי קטנטן, לאחר שסיימה את הסמינר למורים ולגננות, החלה לעבוד כגננת, ובכך היא עוסקת עד היום. כמו רוב הצעירים של אז, ראתה גם רות את הצבא כהכרח שאין להימנע ממנו. אף על פי שהיא לא היתה שייכת לאותם שהציבו אידיאלים נעלים נוכח פניהם, ביצעה את המוטל עליה כמובן מאליו. במטה חיל-האוויר שבו שירתה הכירה את בעלה לעתיד, יצחק, אז מהנדס

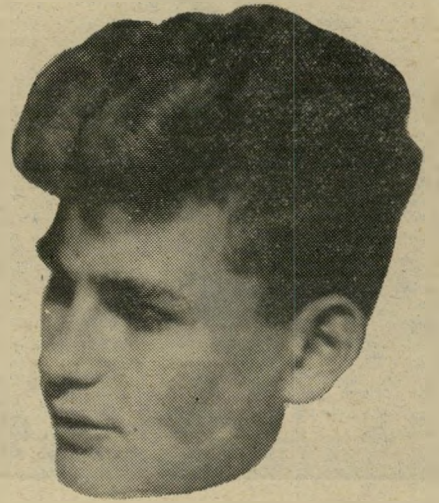
עם עזר מחוללת רות לצילי הטנגו בטקס נישואיה שנערך בבסיס חיל-האוויר, שם הכירה את בעלה בעלה יצחק, מהנדס בשירות המדינה.

אמא ונטע בת-הזקונים בביתם שבמושב בית-עובד. לחיים במושב השי-תוקקה בת-העיר, כיום נמצאת המישפחה בארצות-הברית.

הגדנ"ע יצחק סיניבר:

צמיחת הכנפיים

כנפיים קצוצות?

אני מרגיש משהו. אני יורד מהר מדי. אני מסתכל שוב כלפי המצנח. מיתר על חופה, רצועות המצנח כמעט שלא נפתחו! אני מנסה להשתחרר על-ידי סיבובים בכיוון הפוך, אך לא עוזר דבר... האדמה מתקרבת אלי במהירות, המצנח סגור כבר כמעט לגמרי, ואני רואה ללא שום צל של ספק שזה הסוף. אני מתחיל להתפלל במהירות לאלוהים שיעזור לי. אני צעיר, אני רוצה לחיות רק עכשיו נולדה לי בת."

כמו בדרך נס, הוא נתקל במצנח של זה שצנח תחתיו. הוא נאחו במיתרים ברגליו, אך לרוע מולו נשמט ראשו למטה. "האדמה מתקרבת במהירות עצומה. אני רואה את המוות. אני רואה כיצד ראשי נכנס באדמה, ואיני מסוגל לעזור לעצמי. עוד כמה עשרות מטרים וזה הסוף. אני עוצם את העיניים."

סיפורה של צניחה לא-מוצלחת זו פורסם לא-מכבר באחד מגלינותיו של ביטאון בנק לאומי. גיבורו של הסיפור, יצחק סיניבר, המכהן כסגן-מנהל באחד הסניפים, היה אז בן 25. עשר שנים קודם לאותה תאונה, היה יצחק גיבורה של כתבה שבה ייצג אלפי בני-נוער שהשי תייכו לאירגון הטרומב-צבאי, גדנ"ע-אוויר.

על השאלה "מה אתה רוצה להיות בחיים" הוא ענה בהחלטיות וללא כל היסוס. "טייס! כמובן." בהיותו משוכנע שזה כל יעדו בחיים, הוא השקיע את כל מרצו בבית-המלאכה של הגדנ"ע, בעירו רמת-גן, כשהוא בונה טיסנים, שוקד על תוכניותיהם וקורא כל חומר הקשור בהם. זה היה כל עולמו.

היום, הגדנ"עי לשעבר שהפך בנקאי, חי עדיין ברמת-גן, נשוי ואב לאורית, ענת ואסף. את רעיון הטיס הוא נאלץ לזנוח, בלית-ברירה.

"התנאים לא איפשרו", הוא סותם ואינו מפרש, גם ההורים, ובכלל, "עונה בהתחמקות-מה, ומסרב להרחיב על כך את הדיבור. "באופן כללי לא הצלחתי להגשים

טיסנים עם זנב היו הלומה הגדול של יצחק. בתמונה נראה יצחק בן ה-15, כשהוא מרכיב דגם של טיסן על

פי תוכנית. כחניך מצטיין בגדנ"ע-אוויר הקדיש יצחק את כל זמנו וכספו לחומרים הקשורים בבניית טיסנים. כל זאת כדי להכשיר את עצמו לקראת יעודו כטייס.

את שאיפותי, כמעט בכל התחומים. רציתי לעשות מיליון דברים אחרים, ולא עשיתי כלום." את הסיבה לכך תולה יצחק במחויבויות השונות ש-אליהן נקלע, ובמצב כלכלי נתון שלא איפשר לו להשתחרר מהן. נישואים בגיל צעיר מאוד, חובות כספיים, ילדים, אהריות כלפי התלויים בו, כל אלה תרמו לכך שדרכו בחיים נסללה בכיוון אחד — הדאגה לפרנסת המיטפתה. לאחר שסיים את לימודיו בבית-הספר החקלאי מיקווד-ישראל, התגייס לצבא. אף על פי שלא היה זה לחיל-האוויר, הוא נשאר עדיין בתחום המרחף, הוא לא ויתר כליל על שאיפתו לפרוץ את הכבלים הארציים ולעוף, וכצנחן באחת הסיירות המובחרות, שהשתתף בכל ה-מילחמות, היו לו הודמגיות רבות לכך.

יחסו למיקצוע הוא דו-ערכי. לא זה מה שחלם לעשות. אך אף על פי כן הוא משתדל לעשותו על הצד הטוב ביותר, כי זה חלק מאופיו. אולם אין הוא מסתפק בתחום הצר של עבודתו.

נראה כי הלומותיו שלא דו-ערכי, אינם נותנים לו מנוח, והוא אינו שלם עם עצמו. "אני מרגיש צורך עז להתבטא." והוא אכן עושה זאת. סיפוריו מתפרסמים בביטאון הבנק, וציוריו הרבים מכסים את קירות הדירה הקטנה.

הדברים הרבים שבהם הוא עוסק, המעידים על כישרון יצירתי רב, משמשים עבורו תחליף לחלום הגדול שלא התגשם — פריצת הכבלים וכיבוש המרחבים. "אני מצטייר רק נוף וטבע. אף פעם לא מקומות סגורים." הוא מודה בצער כי הבניינים הגבוהים והכבישים הסואנים שבסביבת מקום מגוריו, סוגרים עליו. אין זו עוד רמת-גן של פעם.

תחת כיפת השמיים

כשהיה בן 15 אמר עליה בגאווה מהולה באהבה, כי היא "העיר היפה ביותר בכל הארץ". חיום, גם

יש, המכיל תמונות מהתנועה. אשתו שרה בוחנת אצלו מהן מקרוב ומעלה זכרונות, ואילו אסף וענת (מאחור) מתבוננים משתאים בהוריהם כשהיו צעירים.

תמונות המישפחה הן נושא מעניין אצל יצחק, ש- הוא גם צלם חובב. בתמונה — יצחק מדפדף באלבום

הנער העולה שלום אמסלם:

האדמה
הטובה

האדמה בלעה אותו

בעיקבות בנה במהירות האפשרית. אולם חלפו יותר מ- שנתיים, והיא הוסיפה לדחות את נסיעתה לארץ מיום ליום, ונתנה בכל פעם תירוץ אחר.

האם לא רצתה להניח לשלום לנסוע למרחקים. אולם הוא עמד על דעתו: הוא קיבל מיכתבים נלהבים מחבריו, אשר עלו לישראל לפניו, קראו לו למהר ולבוא בעיקבור תיהם. כולם התיישבו בקיבוצים, חיו חיי אושר. אביו החורג, שמעון, שתמך בו בכל עון, הצליח לאחר מאבק ממושך, להתגבר על התנגדותה של האם. שלום הועבר למחנה של עליית-הנוער. מזל חתמה על כל המיסמכים

מיברק דחוף, שנשלח לפני כמה ימים לאחד, שלום אמסלם מטבריה, היה השלב האחרון בחיפושיו אחר מי שהיה הנער העולה לפני 25 שנה, שלום אמסלם.

משהתברר כי גם הבחור מטבריה, שהיווה את האפשרות האחרונה ברשימת משרד-הפנים, אינו שלום אמסלם המבוקש, לא נותר אלא לקבוע כי "עיקבותיו נעלמו".

בעבר תואר שלום, תלמיד בבית-הספר החקלאי מקוה-ישראל, כשהוא יושב בחדרו ומשתעשע בדג קטן שלכד בתוך צנצנת-ריבה. "הוא אוהב להשתרע על מיטתו ולהת-בונן בדג השוחה ככילאו השקוף" כך נכתב.

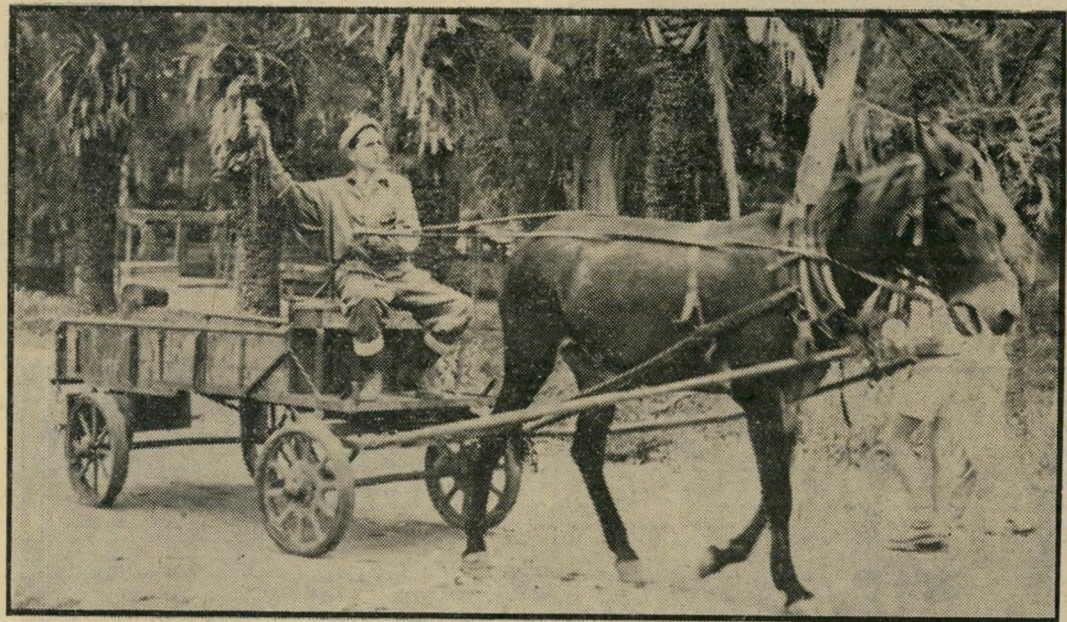
יחסו לעירו השתנה, למרות שלא עזב אותה מאז. הפוליטיקה, כאז כן היום, אינה מעניינת אותו. אז לא היה לו זמן לעסוק בה והיום הוא בוחל בה. "יש בעסק הזה הרבה ליכלוך וחוסר נאמנות לעקרונות." זו הסיבה שאינו מאמין יותר ביעוד, שסבר בעבר כי קיים עבור בני דורו. "אם מיששו רואה בהתנחלות יעוד, שיקום ויתיישב, ולא יקבץ נדבות. שיחיה תחת כיפת-השמיים, אם זה יעוד."

לא. היום הוא לא יילך אחרי אף מנהיג. אינו מאמין בכנות כוונותיו של אף פוליטיקאי. יצחק, המוקף במישפחה חמה ואוהבת, חסר היום דבר אחד: "בית שתהיה לי בו הפינה שלי, שבה אוכל לעבוד בנחת, עם גינה, פרחים ועצים." נראה כי נוכח מצבו הכלכלי, גם שאיפה זו הינה חלום שאינו עתיד להתממש. "יש לי שלושה ילדים שעלי לדאוג לעתידם. לפחות שהם לא יהיו מוגבלים בהגשמת רצונותיהם, ואני מתכוון לעזור להם בכך."

כשנשאלת אורית, בתו בת ה-15, על תוכניותיה הר-עתידיות, היא מפרטת אותן בהתלהבות, ממש כמו אביה לפני 25 שנה. זו, שעל גישה הרצינית לחיים אחראי אביה, רוצה ללמוד פילוסופיה באוניברסיטה, ואת גופה האתלטי תנצל כדי להיות מורה להתעמלות. כסיימה את הרצאת דבריה הנלהבים, היא מרכינה קימעה את ראשה ומוסיפה: "אבל אני אגשים אותן, לא כמו אבא שלי."

הגבר
המנפח את שריריו על שפת ימה של תל-אביב, הוא יצחק, הוא אהב לעסוק בספורט, אך נאלץ להפסיק להתעמל אחרי שנפצע בצניחה.

בארץ. כשלמד בבית-הספר החקלאי כנער עולה, חלם על היום שבו יהיה בעל אדמה. שלום, שהגיע לארץ בגפו, חיכה בכיליון עיניים למישפחתו שנשארה בקזבלנאקה.

תלמיד במיקווה
היה שלום אמסלם לפני 25 שנה מאז כמו אבדו עיקבותיו ולא ניתן היה למצוא בשום מקום

הדרושים, ולא עבר זמן רב והנער עלה לישראל.

באותה עת נראה כי שלום הצליח להתגבר על המשבר שפקד אותו. היה זה עם חידוש העליה מצפון-אפריקה, שמילא את ליבו של הצעיר תיקווה כי יזכה להתאחד עם מישפחתו בקרוב. וכך נכתב אז באופטימיות: "שלום אינו ירא מפני העתיד. הוא בטוח בעצמו. הוא יודע כי האדמה תתן לו את לחם חוקו. לו ולא ימו אשר תבוא לישראל." הסימנים מורים כי היתה זו תיקווה נכזבת.

הוא החל מתכונן לקראת בוא המישפחה. מלא מרץ ניגש ללימודי החקלאות ולעבודה בשדה כדי להכשיר עצמו לקראת עתידו כחקלאי. גם מבחינה חברתית הוא התאושש, והחל להתערות בחברת הצברים. "לא, אין זה פשוט" קבל אז שלום, "אך אני רוצה להמשיך לחיות כאן, ואני אתגבר."

היום, משלא ניתן היה למצוא רמז על קיומו של שלום בארץ, נראה כי לא היו אלה קשיי הסתגלות רגילים.

מבחינה מסויימת היה דימיון רב בין שלום לבין אותו דג קטן שלכד. תקופה ארוכה חש הוא עצמו כלוא, וגם כילאו שלו היה שקוף.

כנער עולה חש בדידות בארץ שהחיים בה קודם לעליה היוו את שיא-מאווייו. בדידות זו, יחד עם חוסר הידיעה מתי, ואם בכלל, תצטרף אליו מישפחתו, העיקו עליו עד כדי כך שסירב לעבוד וללמוד. תחת זאת היה שוכב על מיטתו בלי-נוע. פעם אפילו התחלה והצליח להדאיג את הרופאים במשך שבועות רבים.

שלום הרגיש כלוא. מצד אחד שמה על שהצליח לצאת מסימטאותיו הצרות של הרובע היהודי בקזבלנקה, אך מאידך, געועו למישפחה לא הניחו לו להנות מאורח-החיים האהוב עליו בבית-הספר החקלאי.

כאשר עזב שלום את קאזבלנקה שטופת-השמש ויצא לישראל במסגרת עליית-הנוער, נשארה אימו, מזל, במארוקו, עם בתה הקטנה, שמחה (6). היא הבטיחה ללכת

במילחמה
למרות פציעתו, ממשיך יצחק לשרת במילואים, ואף נלחם בכל המילחמות כצנחן באחת הטיירות המובחרות. בתמונה הוא נראה ליד הקומנדקר במילחמת יום-הכיפורים.

הוער העובד משה משיח:

אורות
הכרך

הוא עדיין עובד

אפיית בורקאס

בולגריים היא תחום התמחותו של משה בהווה. לאחר שהשתחרר מהצבא פתח מאפיה קטנה בדרומה של תל-אביב, שממנה הוא מוציא את לחמו.

אביו, שעבד כסבל בנמל יפו, נותר ללא תעסוקה, ומשה התבקש לחזור הביתה לעזור בפרנסת המיטפת. הנער בן ה-15 לא חשב פעמיים. הוא עזב בית חם ובטוח, וחזר לשכונת-שפירא, שבה עתידו היה תלוי ועומד. הוא לא נרתע מהקשיים העצומים שנערמו לפניו כנער צעיר וחסרי-כל, משוכח בסבלה של אימו. לא יכול היה לעמוד מנגד. אז חלם משה על היום שבו יתגיס לצבא ואמר: "לחילה-אוויר? להיל-הים? לא, תודה, אצטרף ליחידת טאנקים!" וכך בדיוק עשה.

קפיצה למים עמוקים

משה התגייס לשיריון, וכמו כל דבר שעסק בו, גם לצבא הוא נתן את כל נשמתו. הוא החל כשיריונאי פשוט, המשיך כמפקד טאנק, ושירת בצבא-הקבע כרס"ר בגייסות השיריון. "אני בנוי לצבא. זה השטח שלי." כאן מותר להפגין פטריוטיות, ומוזר יש לו בכמויות גדולות. משה, גבר נאה שמאו ומתמיד היה מוקף בכחורות, הכיר את רחל אשתו בשכונה. היא היתה כבת 17 כשנישאו. על משה, שהיה בן 24, כבר לחצו החברה כי יתחתן. וכשמעו שהוא יוצא קבוע עם רחל, הבטיחו לו חתונה בגדוד.

תת-אלוף שאול גיבעולי, שהיה בזמנו המג"ד שלו, היה ער לחוש האחריות של משה וידע כי זה לא יתחתן אם לא יוכל להבטיח לאשתו חיימישפחה גאותים. לאחר ששוחח איתו, הציע לו לעבור לשרת בגייס. כדי שיוכל לצאת ערב ערב הביתה.

תוך שנה מצא עצמו משה נשוי ואב לבתו הראשונה, כוכבה, כשהוא עדיין מתגורר בשכונת-שפירא. ואז החלו צרות המחשבות על עניבת השירות. אט אט החלה מקננת בליבו התחושה ש"לגמור את החיים כרס"ר בצבא זה לא זה". לקורס קצינים כבר היה מאוחר מדי לצאת, כי זה חייב שהות של חצי שנה מחוץ לבית, וכבעל-מישפחה לא יכול היה להרשות לעצמו. ושוב, כשהחליט, אי-אפשר היה להזיז אותו מדעתו.

זו היתה הפעם השלישית שמשה עזב אונייה בטוחה וקפץ למים העמוקים. זה היה בשנת 1967, והימים היו ימי מיתון. "המצב היה כל-כך קשה, עד כי לא היה חסר הרבה שאחזור לצבא על ארבע." בדרך כלשהי הצליח משה להתגבר, ויחד עם בעלה של אחותו, לבנה, הוא פתח מאפיה קטנה בבורקס, בקרית-שלום הסמוכה. תוך זמן לא רב עברה המישפחה כולה להתגורר שם, מעל המאפיה. משה, שאינו חש טיפוק מעבודתו הנוכחית, נזכר עדיין בחייו כאיש-צבא בצביטת-לב. אך הוא מנחם את עצמו: "מצד שני, גידלתי מישפחה."

אולם למשה, היו עוד הזדמנויות רבות לשרת בצבא. גם בימי המילואים הרבים וגם במילחמות. את מיבצעה של יחידתו במילחמת יום-הכיפורים אינו יכול לפרס, אך בעיקבות מעשיו בה קיבל משה דרגת-קצונה ללא קורס קצינים.

לחופי-לארץ נסע הזוג פעם אחת. היה זה לאחר הולדת בנו השלישי, אבי, שלוקה במום בכפות ידיו כתוצאה מן הלידה. אז, בנחישות-דעת, אסף משה את כל הסכונותיו וכספי הפיצויים של אשתו מעבודתה הקודמת, ויחד נסעו לאירופה, לנוח. "זו היתה הפעם היחידה שנסענו", ולולא המשבר שפקד אותם בעיקבות הלידה, גם לזה לא היו מגיעים. היום כאילו הגיע משה אל המנוחה ואל הנחלה. לפני כארבע שנים רכש דירה בבת-יים, וגם מכונית ער-מדת לרשות בני הזוג. "קצת טרנטה, אבל לא גורא." על בתו כוכי, שהיא היום בת גילו לפני 25 שנה, לוחץ משה כי תגיע רחוק ממנו. הוא עוקב בשבע עיניים אחר לימודיה, ואינו מגיח לה להיכשל. היא חייבת להצליח. את טעמו של הכישלון מכיר משה היטב.

אבא

גאה לשלושה ילדים. כשעזב את הצבא החליט להקדיש את רוב זמנו למישפחה. בתמונה עם אשתו ושני בניו הצעירים, יוסי ואבי.

משה משיח היה בסיוור רגיל עם הקומנדקר כשנכנס לתחומי הגשר של נחל הבשור, ליד צאלים שבנגב. אך תוך שניות אירע האסון. גל מים אדיר עלה, התרומם ושטף את הגשר. ההמשך היה בלתי-נמנע. הקומנדקר על יושביו נגרף בוואדי בזרם האיתן, שסחף אותם למרחק של כ-40 מטר, ואז נעצר. המים החלו לעלות אט אט, הגיעו עד לגובה המושבים וכמו באורח פלא, נעצרו. משה התעשת במהירות, ולאחר שנוכח כי כולם איתו, הסביר לחבריו כי עתה יש להכות לעזרה, שבוואדי לא תאחר להגיע.

"החברה הבינו אותי, אך איש המילואים מביניהם, שהיה בעל מישפחה סירב להשתכנע. הוא ממש השתגע. התחיל להתפלל והכניס את כולם לפאניקה." משה, המעיד על עצמו כי הוא ביצועיסט הסריתקנה, לא חשב הרבה. קפץ אל תוך נחשולי המים הסוערים, והחל שוחה כשאורות הקיבוץ שניצנצו מרחוק כיוונו את דרכו. "כעבור שעה חולצו החברה בהליקופטר".

מעשה יוצא-דופן זה אופייני ביותר למשה. חמש שנים קודם לכן, כשהיה בן 15, הוא השליך עצמו, בנסיונות דומות, למי החיים הסוערים.

אז הוא היה תניך חברת-הנוער בקיבוץ עברון, שליד נהריה. משה, נער עולה מבולגריה, גדל בשכונת-שפירא שבדרום תל-אביב, בתנאי חיים קשים מנושא. כשבגר הפציר באביו ללא הרף שישלח אותו להתחנך בקיבוץ. משה נעתר לבסוף, והסכים לנסיעה, לא היה קץ לשימתו של הנער. את 14 החודשים שבילה משה בקיבוץ, לא ישכח לעולם. שם הרגיש מוגן כבחממה, כשלפחות הזנתו והלבשתו היו בטוחים, אולם למשה הספיס מיכתב אהד מאימו, כדי לוותר על הכל. היה זה מיכתב שקרא לעזרה.

הרס"ר והאלוף

הנכנס דויד ("דדו") אלעזר ז"ל, לידו המפקד היוצא ישראל סל, שהתפרסם אחר-כך כמפתח טנק המרכבה. משה המוכר כחביב ונוח בחייו האזרחיים, נח" שב בצבא כרס"ר נוקשה וקפדן, כשהכל יראים ממנו.

מוצדיעים אחד לשני בטכס חילופי מפקד דים. משה שירת תשע שנים בצבא-הקבע כמפקד טנק ואחר-כך כרס"ר בגייסות השיריון. בתמונה נראה המפקד

"עוד לא יודעים לאן ניסע לחופש, אבל בטוח שנטוס לשם עם לופטהנזה."

מדברי נוסע לופטהנזה

Lufthansa

הזמנות דרך סוכן הנסיעות שלך או טלפן אלינו: תל-אביב 03-651414, חיפה 04-512862

שעוני אומגה וטיסו שורים יותר מזדהב

לכל שעון אומגה
2,250 ל"י
לכל שעון טיסו
1,250 ל"י

חדש תמורת ישן TRADE-IN

המבצע לזמן מוגבל

Ω
OMEGA
T
TISSOT

חברת "אומטיסו" על מבצע "חדש תמורת ישן". אם ברשותך שעון "אומגה" או "טיסו" ישן, בכל מצב, הכנס לחנות שעונים המשתתפת במבצע, מסור את שעונך הישן ותזוכה ב-2,250 ל"י (עבור "אומגה" הישן) או ב-1,250 ל"י (עבור "טיסו" הישן), בעת קניית שעון חדש מהמבחר המרהיב של "אומגה" ו-"טיסו".

זוכר את שעון "אומגה" הישן שלך שקנית בזמנו ב-50 ל"י? יש לנו חדשות עבורך היום הוא שוה 2,250 ל"י! ומה עם שעון "טיסו" שקיבלת לפני 21 שנים? ובכן היום תקבל תמורתו 1,250 ל"י. **מפתיע? נכון.** כמו שאמרנו, שעוני "אומגה" ו-"טיסו" שונים יותר מזדהב. לרגל מכירת השעון החצי מיליון מבית "אומגה" ו-"טיסו" בישראל, מכריזה

לרשותך תחנות השירות הבינלאומי:

ת"א, רח' הרב קוק 5; חיפה, רח' פרץ 32 (מעל השקם); ירושלים, רח' יפו 60.

רשימה חלקית של החנויות המשתתפות במבצע, "חדש תמורת ישן"

תל-אביב: דיאדם, בן-יהודה 11; זוהר, בן-יהודה 40; אומגה, אלנבי 48; תרשקוביץ, בן-יהודה 5; ליכטנשטיין, אלנבי 90; שירו, אלנבי 79; סבו, אחד העם 19; סג את פנג, דיונון 127; וולף, אלנבי 77; סוקולוב, נחלת בנימין 42; עיטור, אלנבי 62; שעוננו, יהודה הלוי 137; סקאלה, ככר מסריק 17; מחוג, יונה הנביא 24; קאשי שלמה, בן-יהודה 26; קאשי משה, אלנבי 90; גביש, דיונון 97; חיסה, אדית, הרצל 2; בוטבול, יהודה, שמריהו לוי 10; ביג'ון, הרצל 7; מילר, הרצל 50; קאופמן, הנביאים 13; קרומהולץ, הרצל 30; קווין, הרצל 5; רכסמן, העצמאות 37; שושני, העצמאות 41; היהלום הכחול, שפירא 13; ירושלים: ביידא, המלך ג'ורג' 10; פורחי, טראוס 13; תכשיטי נוי, יפו 55; בארישבע, וינברג, קק"ל 89; רומוביץ, קק"ל 124; סטארי, קק"ל 114; נבטתיים: ארליו, כנולסון 52; מפתח הזהב, רח' ויצמן, רחובות: סולומון, הרצל 194; אהרונסון, הרצל 178; סייץ, הרצל 169; בתיים: בלנק, בלפור 49; תרשיש, רוטשילד 27; פרופסקי, בלפור 60; חולון: פסקין, סוקולוב 64; כץ, שנקר 47; פתח תקוה: ברקוביץ, מוהליבר 3; אידלשטיין, חיים עוזר 14; שבד, ז'בוטינסקי 102; קרית אריה, רמת-גן: ליכט, ביאליק 54; מוטי, רח' הרואה 108; ארנביוב, שד' ירושלים 17; רמת יצחק, נהריה: אילוביץ אליהו, גבעת כנולסון; מפיץ אילן, תחנת אגד; שמושקו, ויצמן 53; קצבו: אור, ויצמן 15; חדרה: הכס את ברודנר, רוטשילד 38; גולדהאור שלמה, מרכז פלטרין, הרצליה: ישראל-יון (לביא), סוקולוב 47; רמלה: פרידמן אברהם, הרצל 100; רעננה: תכשיטי רעננה, אחוזה 102; ערד: פלג, מרכז מסחרי, נתניה: סטסטר, שער העמק 8; כפר-סבא: כץ ריטה, רח' ויצמן, חנויות השקם בערים הגדולות. חנויות המשביר לצרכן בערים הגדולות.

בת המושבה עליזה שחר:

אורות
הבמה

היא עברה
למושב

הצבאי היא ראתה „דבר חשוב שאין להימנע ממנו“ עליוה לא ויתרה על שירות בצבא, אותו עברה כמדריכת ספורט, והיא נזכרת בו בנעגועים. אפילו בענייני הלב לא הכזיבה. היא ידעה כבר אז כי תתחתן רק אחרי השירות הצבאי. ואמנם, למרות חברותם ההדוקה של עליזה ואבי בתנועת הנוער, „מגיל עשר“, הם נישאו רק כשהיו בני 22.

„האימהות היא יעוד עליון, אך צריכים להתעניין גם במקצוע.“ קבעה הצוויקית מרחובות בהחלטיות. היום אין קביעה טובה מזו שתגדיר כה במדויק את עליזה. זו, שהיא אם לארבעה ילדים, שכל אחד מהם מקבל ממנה את היחס המיוחד לו, לא זנחה במשך כל השנים את מקצועה.

שנתיים לאחר הולדת בנה הבכור אורן היא חזרה לעבוד בבתי-ספר בסביבה, כמורה רגילה להתעמלות, ואחר-כך עם בנות בעיותיות שמוצאן ממישפחות מצוקה. „בעבודה זו הרגשתי סיפוק עצום, ובין השאר גם ביוגה, שיצרתי איתן, הרגשתי שאני באמת תורמת מעצמי.“

כשנולד דורון, שהוא כיום בן שמונה, ניצלה עליזה את ההפסקה בעבודה לשם מנוחה וצבירת-כוח להמשך. בתקופה זו היא השתלמה במכון וינגייט, ובין השאר גם ביוגה, שבה היא משתמשת היום בעבודה עם בנות טעונות-טיפוח.

מיליון דברים שונים

ב סיומו של יום עבודה, כשהיא חוזרת הביתה לכפר-ביל"ו, מקדמות את פניה בכניסה באני ולינדי, שתי כלבות הזאב הגדולות. בבית הוריה, ברחובות, היה לעליזה רק כלב אחד, נירון. בביתם הגדול שבמושב היא קראה דרוור לכל אהבותיה, וכך, מלבד כלבות הזאב שלה, שבקורס האילוף שלהן היא אפילו השתתפה, ניתן למצוא אצלם בבית שתי כלבות נוספות, הלא הן בילבי וגוונדלין, שכמו

עם רדת החשיכה חוזר אבי לב לבית שעוב עם הנץ החמה. הוא מנקה את נעליו מהבוץ הדביק בעזרת מיתקן מיוחד שליד הדלת, ורץ לאמבטיה. תוך דקות הוא מתרווח בכורסה שלו, שמח וטוב לב, כשארבעה ילדים, שני כלבים ושני חתולים רובצים עליו כל אחד בתורו. אבי הוא „מושבניק בדם“.

עליזה, אשתו, מנחה תקליט, מגישה קפה ומיני מאפה מעשהידיה ומתיישבת לאתנחתא של לפני ארוחת הערב. גם היא מושבניקית. אך אם היא מושבניקית בדם או לא, על כך חלוקות הדעות. שלא כמו בעלה, נולדה עליזה ר גדלה ברחובות. כשהיתה בת 15 בעלה כי המושבה קטנה עליה, וכדי להגשים את חלומה, אמנות הריקוד, נשאה עיניה אל העיר הגדולה.

היום, 25 שנה מאוחר יותר, עליזה כבר שכחה שכך הרגישה. „יתכן שרציתי להיות בעיר בתקופה מסוימת, אך זה עבר מהר מאוד. אני לא רואה את עצמי כיום חיה בעיר הגדולה והרועשת. אני מושרשת עמוק מדי בחיים שמחוץ לעיר, שהם עבורי בית פרטי, עצי-פרי מסביב, אוויר צח ובעלי-חיים.“ אך את אהבתה לריקוד ולשירה, לא שכחה, והיא מספקת אותה גם היום.

עליזה ואבי אוהבים יותר מכל לשיר בצוותא, ומדי שבוע הם מתכנסים, יחד עם חברים נוספים מהמושב, לחוג של ריקודים וזימרה. ומה שאמרה עליזה בזמנו על הלהקה שבה השתתפה ברחובות, שריר וקיים גם היום: „חבל שמתכנסים רק פעם אחת בשבוע.“

את עבודת המשק, בפרדס, היא משאירה לאבי ולבנים הבוגרים. לא, אין זה התחום שלה. „לפעמים, בעונה הבווערת של קטיף ההדרים מתגייסת בשבחות, כל המשרה לעזרה. אך זה בהחלט יוצא מן הכלל.“ מוסיף אבי.

נראה כי עליזה הגשימה את כל שחזתה ממש במדויק לפני חצי יובל שנים. כמקצוע לעתיד היא בחרה בהוראת החינוך הגופני, וזה אמנם מה שהיא עושה היום. בשירות

שנישאו, מלבד אלה מגדלת עליזה גם ארבעה כלבים, שתי סוסות וכמה שפנים. הסוסות הן אהבתו הגדולה של בנה אורן (משמאל), ואילו תומר (יושב) אוהב ספרים.

בחזון אחרית-הימים חיות בשלום לצד שני חתולייסאם יפהפיים, נפתלי ושובב. עליזה מציינת, כי לשלל השמות של החיות אחראים, כמובן, הילדים.

את האהבה לחיות ירש ממנה אורן בן ה-15. הוא כבר הספיק לגדל עז, שני כבשים וכמה שפנים. היום הוא משקיע את עיקר אהבתו בטיפול בשתי הסוסות שבאורווה, ערבה ופוגה. אורן, לא כמו אמו בנעוריה, רואה כבר היום את עתידו כמושבניק.

מישאלת-לב אחרת של עליזה היתה פסנתר. כ־שתיים ילדה גידנה להוריה שיקנו לה פסנתר, אך המצב הכלכלי באותה עת לא הרשה להוריה, פועלים במושבה, מותרות שכאלה.

היא אמנם למדה נגינה זמן מה, אך מכיוון שנאלצה לערוך את האימונים בבתי אחרים, היא הפסיקה כעבור זמן קצר. וכך, בין הדברים הראשונים שניקנו לביהם המשותף היה כמובן הפסנתר. לעליזה כאם כבר היה קשה לחזור אליו, אולם היא מאוכזבת מחוסר העניין שגילו בו ילדיה. קישקושיה של זוריק הקטנה, בתי-הזקונים שלה, שמתיישבת לעיתים ליד הפסנתר, מעוררים בליבה תיקווה כי יהיה מי שיגאל את הכלי הזה משיממון.

כשפוגשים היום את עליזה את חיקי המישפחה הגדולה בביתה שבמושב הוותיק, מתקשים להכיר בה את הגערה שחלמה פעם לצאת העירה ולהיות רקדנית.

היא עצמה מתקשה להאמין כי רצתה בכך באמת. „אין צורך להתייחס לכך ברצינות.“ היא מחייכת בביטול, ו־מוסיפה: „בגיל 15 הרי רוצים מיליון דברים שונים.“ כנראה שלא לחינם קוראים לגיל הזה גם גיל הטיפשעשרה.

ילדים וחתולים

מגדלת היום עליזה שחר, אבי, בעלה, ש־הוא פרדסן, נולד בכפר ביל"ו ולשם הביא אותה לאחד

חובבת הכלבים רג כלב אחד (בתמונה מימין). משמאל — עליזה כשזוריק הקטנה על זרועותיה, ובאני, כלבת-הזאב, לרגליה. בגוונדלין, מגזע קור-פנסניאל, מטפל תומר.

כלבים מדור לדור עוברים אצל מישפחתה של עליזה. כשהיתה ילדה במושבה רחובות, היה לעליזה.

הערביה עפאף מזבר:

שבירת
הכבלים

- אבל בחוץ לארץ

אילמים בנצרת, והיא אמנם מילאה תפקיד זה בהצלחה במשך כשבע שנים, עד לנסיעה לחוץ-לארץ. כשהיתה בת 15 היא התלוננה על מינהגם של ההורים הערבים לכפות נישואין על בניהם ובנותיהם. היא תינשא מרצון, כך הבטיחה, אך לא לפני שימלאו לה 20. ואמנם, אם מפני החלטתה או אם מפני שלא מצאה עפאף המשכילה גבר כלבבה, היא נישאה לדאוד כשהיתה כבר בת 25. גיל שהוא לכל הדעות גבוה יחסית לגבי נערה ערבית.

מיבצר הקידמה

עד מהרה הפכה עפאף לאם, אולם היא לא השלימה עם המקובל, "מיבצר הקידמה" שיצרה לה ה' נערה הערבית בביתה — פינה משלה עם כוננית ספרים — אכן עמד איתן. לאחר הולדת ילדיה לא זנחה האם הצעירה את מיקצועה, יצאה לעבודה מחוץ לבית והמשיכה בניהול בית-הספר בנצרת.

כשהציב לפניו דאוד את הברירה, לנסוע איתו או להישאר בארץ לבד, היא בחרה בלב-כבד באפשרות הראשונה. "היא הלכה אחרי בעלה", מסבירה אחותה הצעירה לילא אבו-סני.

לילא מגלה הבנה למניעיו של דאוד. היא מרגישה כשהאפשרות להתקדם חסומה בפניהם. הטענה מתמקדת בעומס שעות העבודה הקשה, שהשכר בצידה דל ומבייש. "אני עובדת 18 שעות ביממה. ביום אני בחנות, ואחרי כך בבית עם הילדים, וכל מה שמרוויחים מספיק בקושי כדי לחיות. אין זמן לבלות, ואין גם איפה, אם כבר רוצים."

וכך, טענתה של עפאף בצעירותה, כי "הימים ארוכים ומשעממים, אין כל אפשרות לבלות" תופסת גם כיום, 25 שנים מאוחר יותר, כאילו כלום לא השתנה מאז. המיכתבים המגיעים ממנה היום מדווחים על רווחה כלכלית וחברתית. "יש להם כבר בית ומכונית משלהם." דאוד עובד בבית-דפוס של המישפחה, ואילו עפאף השר-תלבה במערכת החינוך המקומית. "לא, אני לא חושבת שיש סיכוי שהם יחזרו ארצה", משיבה לילא בלא שמץ של צער. היא עצמה מתכננת ביקור אצל אחותה, בקרוב.

פני כחמש שנים נסע דאוד קעאור, נגר מנצרת, לביקור בארצות-הברית. אחיו ואחותו, המתגוררים שם כבר 35 שנה, הזמינוהו לביקור מישפחתי. כשחזר דאוד מאמריקה, היה כאדם חדש, מלא התפעלות. הוא חזר ותיאר באוזניה של אשתו, עפאף, את כל שראו עיניו. ארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות כבשה אותו, ובמיוחד איכות החיים שבה.

עפאף, שלא רצתה אפילו לשמוע על הגירה מהארץ, ניסתה לעמעם את הזיכרון הזוהר של בעלה בתארה את קשיי הקליטה העתידים, ואת הגעגועים למישפחה שתשאר בארץ. אך דאוד נשאר איתן בדעתו. ומשלא ויתר, נאלצה עפאף, יחד עם שני ילדיה, להצטרף אליו ולהגר לארצות-הברית.

20 שנה קודם לכן, כשהיתה עפאף בת 15, נערה ערבית מנצרת, היא הצהירה באוזני הכתב: "לא אעזוב את ישראל אפילו אם יציעו לי להגר למדינה העשירה ביותר בעולם." ואמנם, הסתירה בין הצהרתה זו של עפאף לבין מעשיה בהווה היא סתירה שלכאורה. למרות התנאים המפתים שהוצעו לה, העולים לאין ערוך בנוחותם ובי-אפשרויות הטמונות בהם על תנאי חייה בארץ, לא רק שלא נענתה להם מרצונה החופשי, אלא אף דחתה אותם בשתי ידיה. אלא שמסורת ההליכה אחרי הבעל היתה כנראה חזקה משאיפותיה האישיות, ועפאף מוצאת עצמה חזיה היום ב,מדינה העשירה ביותר בעולם."

גם את רצונה העז ללמוד לא הגשימה. מותו של אביה, בהיותה עדיין ילדה, השאיר את מישפחתה ללא כל אמצעי קיום, ומשבגרה עפאף היא יצאה לעבודה, כדי לעזור בפרנסת אמה ואחיה הצעירים. אולם בכוח הרצון שלה היא הצליחה ללמוד בערבים, בקורס לחינוך מיוחד מטעם משרד-החינוך, וכך, לא עבר זמן רב והיא החלה ללמד בבית-ספר לילדים חירשים-אילמים. עפאף, שניחנה באהבת העזרה לזולת, ראתה בעבודה זו פשרה בין שאיפתה להיות אחות לבין תנאי-החיים שלא איפשרו לה לימודים מסודרים.

במשך עשר שנים היא לימדה בכיתת-לימוד מיוחדת בכפר הערבי טורעאן, שליד נצרת. משהצליחה להתקדם באופן מיקצועי, הוטל עליה ניהולו של בית-הספר לחירשים-

רעולם לא
אעזוב את ישראל, הצי-
היה עפאף הקטנה שהיא
כיום תושבת ארצות-הברית. עפאף ששאפה לקידום החברה
הערבית ולשיפור איכות חייה, לא הצליחה להגשימה בארץ.

בניכר באמריקה
מספיקה המישפחה גם לטייל. מעידות גם התמו-
נות הנשלחות ארצה. מימין לשמאל: הבעל דאוד
קעאור, בנם בן ה-9 עימאד, עפאף (מאחור) וראנה, בתם בת האחת-עשרה.

בבית בנצרת
מושכת עפאף בת ה-15 בעול, מאחר שאביה נפטר
בהיותה ילדה, נרתמה היא לעזרת האם בפרנסת האחים
הקטנים. בתמונה, יחד עם אחותה הצעירה לילא, שנושאת עיניה, גם היא, לארצות-הברית.

בת המעברה מזל חנונה:

לימודים וחיים פרטיים

מהמעברה
ישר לגרמניה

את הורים. תחת זה היא החלה לעבוד כפקידה בחברות שונות, ועם השנים היא עלתה בדרגות, עד שהגיעה למשרת מזכירה בכירה בחברה להנדסה. הבחורה המוכי שרת בעלת האינטליגנציה הטבעית, רכשה לה מעמד בזכות חריצותה ומסירותה לעבודה.

לימודים וחיים טובים

גם היום, בגרמניה, למרות תיכוננם של בני הזוג לחזור לארץ בקרוב, אין היא מותרת על ההודמנות ללמוד, ומנסה להשתלט על השפה הגרמנית בעזרת קורס.

השנים קורסים מצומצמים בנושאים שונים. תיקוותה, שלעולם לא עלה בידה להגשימה, היתה ללמוד פעם בצורה רצינית באוניברסיטה. אך שוב, המצב הכלכלי, שאילץ אותה לעבוד כל השנים, לא איפשר זאת. וכך הצליחה ללמוד קצת פה וקצת שם, כמעט כל נושא, בשל מוצאה ממישפחה ספרדית, שהמסורת החברתית בה חמורה אף מזו הדתית, לא שירתה מזל בצבא. אפילו המחשבה על לינה של בת מחוץ לבית זיעזעה

ברירת שיכון קטנטנה, בשכונת פרדס-כץ שבבני ברק, היא היא המעברה של פעם, ישיבה מזל חנונה-וינר עם אמה, בחברת בני מישפחה רבים. בישיבה אילמת הם ביכו את מותו של אבי המישפחה, יוסף חנונה ז"ל, שנפטר לפני כשבועיים. מזל הגיעה לכאן הישר ממינכן שבגרמניה, לשם נסעה אך לפני שלושה חודשים כאשר נישאה. לפני 25 שנה היתה מזל הצנומה כמעט ילדה, שגדלה

זיה מזל כיום. לאחר שנישאה לישראלי תושב גרמניה, עזבה מזל את ביתה ואת מולדתה, השפה הגרמנית כבר שגורה בפיה של מזל חנונה, אך למרות זאת, מתכננים בני הזוג לחזור ארצה לכשירוחו.

בגרמניה

דיפדוף באלבום התמונות שלה מגלה את אהבתה העזה לטיולים. היא הרבתה להשתתף בצעדות שונות, כמעט בכל מקום בארץ. תאוות הטיולים הוציאה אותה גם מחוץ לגבולות, ונסיעותיה הספורות לאירושה, היו גם הן לשם טיילות טהורה. בזאת כמו המשיכה את הווי תנועת-הנוער, שהיתה בילדותה הבילוי היחיד שלה. לות במיסגרתה יצאה לטיולים, שאיפשרו לה לצאת מעט מהווי החיים של המעברה, שלחץ עליה מאד.

כשנשאלה מזל הצעירה לעתידה המישפחתי קבעה בנחישות ידעה, כי היא לא תמחר להקים מישפחה. "אני רוצה להיות חופשית, לעשות מה שאני רוצה." מזל, ששנות רווקות רבות מאחוריה, מודה, כי מוסד הנישואין הפחיד אותה מאז ומתמיד בכפייתיות שבו. "ראיתי את חברותי שנישאו בגיל צעיר. הן היו כבר לות בביתן עליידי הבעל, הילדים ודאגות הפרנסה." זו שתנאים חברתיים כבלו אותה כבר בתחילת הדרך, לא היתה מוכנה לכול עצמה שוב, והפעם מרצון.

הנערה הצעירה שנשאה עיניים יוקרות מלאות תיקות לעבר "לימודים וחיים טובים" מפוכחת היום מכוונת יותר, ללימודים שיסללו לה את הדרך למיקצוע מכובד כנראה שלא תגיע, אך חיים טובים כבר הגיע הזמן שיהיו לה.

שהיתה בוג טובעני עם כמה צריפונים עלובים, מדה מזל הקסנה, היא הגיעה לשם עם מישפחתה, לאחר שעלו ארצה מטריפולי ונסארה במקום, הידוע כשכונת פרדס-כץ, עד שנישאה לפני מיספר חודשים.

במעברה

במעברה בתנאים חיים קשים מנשוא. היה זה בצריף קטן, מנותק מורם החשמל; כדי להגיע למיקלחת או לשי-רותים היה עליה לבוסס בבזך הדביק. מזל כמו התי-עלמה מכל אלה, ואולי כילדה שלא ידעה כי יכול להיות אחרת, קיבלה זאת כמובן מאליו. אך היום היא מבינה ומזדהה עם תלונות המבוגרים. "זה לא היה מחוייב המציאות. הוציאו אותנו מבתי מסודרים, בעלייה בלתי-ליגלית, בשמו של אידיאל העלייה לארץ, וכשהגענו פשוט ורקו אותנו למעברה."

מזל, בעלת אופי שקט, מרצה דבריה בנחת אך בהחלטיות. היא משוכנעת בצידקת דבריה. כי מי שאמנם סבל מההשלכות של חיים במעברה הלא הם הילדים, נקודת ההתחלה שלהם בחיים היתה הרבה מתחת לקו הזינוק המקובל, אפילו באותם הימים. רצונה העז היה ללמוד רפואה, וכדי להכיר את הנושא מקרוב היא עבדה כנערה בבית-מרקחת בבני ברק. אך, כמובן, שלא היה לה שום סיכוי להגשים את חלומה. לימודים ממושכים כאלה תובעים משאבים כלי-כליים שאינם בנמצא במישפחה של בת מעברה. לאחר שסיימה את לימודיה התיכוניים, שגם הם עלו לה בעמל רב, עברה קורס פקידות והחלה את דרכה בחיים ליד מכונית-הכתיבה.

כדי לרוות את צמאונה ללימודים היא עברה במשך

בת העיר נורה ירושלמי:

סמבה
והווה

- הפכו
סמבה ועבר

הולדת עזו. שי ועזו. שניהם משרתים ליום בצבא. שי, שניחן בכישרון לא מבוטל בציור, מתכונן אחרי הצבא ללמוד את הנושא ולעסוק בו באופן רציני. גם נורה עסקה תקופה מסוימת בציור. אולם היא זנחה תחום זה, כמעט כמו כל דבר אחר שבו עסקה במשך השנים.

סמבה. חתולים וקוף

אולם לא הכל השתנה אצל נורה מאז נעוריה. אמנם סופרת ועורכת-דין לא היתה מעולם, אך שחקנית דווקא כן. ההודמנות לכך ניתנה לה בהצגות בית-הספר של ילדיה הבוגרים, שאותן היא ביימה ובהן אף השתתפה כשחקנית. נסיון בימתי זה דחף אותה להקים חוג דרמטי בשכונה. חוג זה פעל כמה שנים, ולנורה יש תוכניות להמשיך להפעיל אותו גם בעתיד. בתה סלי בת ה-16, שהיא חברתה הטובה ביותר, אוהבת גם היא קולנוע, כאמה בגילה. אלא ששאפותיה בתחום זה הן תיאורטיות בלבד. היא רוצה ללמוד קולנוע באוניברסיטה, ואולי אולי להיות במאית. סלי השקטה, שהיא היפוך גמור של אמה, לומדת בריניות, אינה אוהבת להתבלט, והיא אפילו חברה בתנועת הצר פים, תנועה שנורה עזבה לפני 25 שנה בטריקת דלת רועמת, כי "היא לא עניינה אותי".

כאז כן היום, עדיין קשה למנות את כל תחביביה ואהבותיה של נורה. היא אוהבת חתולים, כלבים, ואפילו קוף היה לה פעם. היא רוקמת, סולגת ומכיידת בקרמיי קה, כשבדעתה לעבור ביום מן הימים לפיסול. פרי מעשה-הידה מפאר את הבית הנאה של המשפחה. היא אוהבת במיוחד לבשל ולטפל בצמחים שבגינה, ואמנם, גינתה המטופחת היא שסידבר בשכונה. האהבה לצמחים היא כנראה תכונה מישפחתית אצלם. אחיה איתן ירושלמי, שנפטר לא-מכבר מטרטן, היה ידוע כאיש שמורות הטבע. "אם ניתן לתעד דברים" היא מהגהת בעצב, "הרי שעם מותו תם פרק בחיי. פרק המסיבות."

נורה, המתגוררת בבית מטופח בשכונת נוה-ימוני סוף יחד עם בעלה, איש יחסייה-ציבור של אל-על, מייק פינחס, ממקדת את חיי החברה שלה בפגישות עם חברים טובים. המסיבות של פעם נערכות רק כשיש סיבה של ממש. היא מרבה לטייל בעולם, ובתוקף תש-קידו של בעלה מתאפשר להם הדבר ביתר קלות. נורה ומייק הכירו זה את זה — במסיבה. "זה היה בדירה ביהודה-המכבי, בחולות שהם כיום צפון-תל-אביב," זוכרים שניהם בחיך. לאחר שלוש שנות חברות הם נישאו. מוקדם יותר ממה שחזתה נורה עצמה. בשע-תו אמרה כי תינשא בגיל 19. כשהועמדה החופה מעל לראשה עדיין לא הגיעה לגיל 18. וכך, לא רק שלא הספיקה להתגייס לצבא, "לצי הימי", כפי שרצתה, גם את לימודיה בגימנסיה הרצליה לא סיימה. חוך שנה הפכה הצעירה התוססת, הסרת-הדאגות, לרעיה ולאם. כשנולד בנם הבכור שי, הם התגוררו בדירת-חדר קטנטנה בגבעתיים; "עם מקרר קרח", מדי גישה זו שגדלה בבית מרווח ברחוב פינסקר בתל-אביב. שנה נוספת עברה ונורה זכתה להיות אם בשנית, עם

אדם רגלי מצייב לו מטרה אחת. נורה ירושלמי אינה מסתפקת בכך. היא רוצה להיות סופרת או עורכת-דין, אולם לפעמים מתעורר בה החשק להיות שחקנית.

כך נכתב על נורה כשהיתה בת 15. היום, כעבור 25 שנה, השאלה הראשונה שהוצגה לה היתה: מה היתת בסוף? נורה ענינה בשלל תשובותיה מן העבר ופרצה בצחוק. "אני חושבת שהכל, חוץ מאלה." וברצינות-מה היא מוסיפה: "אני בן-אדם שאוהב לנסות הכל. אני מתעניינת בדברים רבים ואני שונאת חד-גוניות."

בשעתו ייצגה נורה, דור שמיני בארץ, את בני העיר ההוללים והסוחזים. אלה העירוניים המושבעים. שמרדו בתנועת-הנוער והפכו לחסידי החברה הסלוגנית. כשבוחנים את המאפיינים העיקריים של אותה חברה מס-תבר שרק הריקודים והבגדים השתנו מאז ועד היום. המסיבות נערכות באותה המתכונת: הסתודדות רוויית מתח שבה עוברת הרכילות האחרונה, וכמובן, אכילה, שתייה וריקודים. או — לצליליו של הגרמפון; והיום — לקולן של המערכות המשוכללות.

בית במוזסון מרוהט בטוב-טעם במיני מזכרות מכל רחבי העולם. במיסגרת עבודתו של מייק פינחס, כאיש יחסי-הציבור של אל-על, ביקרה נורה בארצות רבות.

איתן ירושלמי, איש שמורות-הטבע, שנפטר לא מכבר מטרטן, בתמונה השמאלית, בתחפושות-פורים: "השודד" (מימין) הוא מייק פינחס, בעלה של נורה, שהוא עובד אל-על והמכטיקאית (בתמונה משמאל) היא נורה עצמה.

"זה לא הסטייל" דברי נורה על המסיבות הסלוגניות צעירה היו אלה מרכז חייה של נורה עם אחיה, בתמונה —

חינך התנועה דינאל בלאו:

הורה
ועתיד

- והוא: וילה
בתל-ברוך

שלה. הוא הודה עם ערכי החינוך הפוליטי והסוציאליסטי, אותם הוא ניסח להקנות לחניכיה. היום, כך הוא טוען, הוא עדיין מאמין בסוציאליזם. למרות שבעבר דחו בחברה האמריקאית הוא תורם לערכים קאפיטאליסטיים. לדעתו אין זו סתירה. הערכים הסוציאליסטיים, כפי שהם באים לידי ביטוי בארץ, עברו פוליטיזציה שלה הוא מתנגד. בחברה שבה הוא עובד אין, כמוכח, בנמצא ועדי עובדים, אך "דלת חדרי פתוחה בפני כל עובד בכל עת שירצה לדבר אתי. אמנם בעת התנגשות עמדות ידי על העליונה, אך עד היום לא התערדרו מכך בעיות מיוחדות." דני, כדרך חינוך, לא כפה על ילדיו דבר.

אף על פי כן מרגיש אמיר כי הוא מושפע מאביו, גם הוא, כאביו כשהיה בגילו, שואף להיות מהנדס-חשמל לכשיגדל. אולם יתר שאיפותיו של אביו זרות לו. אמנם גם הוא היה בתנועת-הנוער, אך כשעזב אותה לא היה צעד זה מלווה ביסורי-מצפון מיותרים. התנועה היוותה עבורו, כמו עבור רוב בני הנוער כיום, עוד מקום בילוי, לא דרך הייס. ולכן, כשהפעולות החלו לשעמם אותו, הוא עזב.

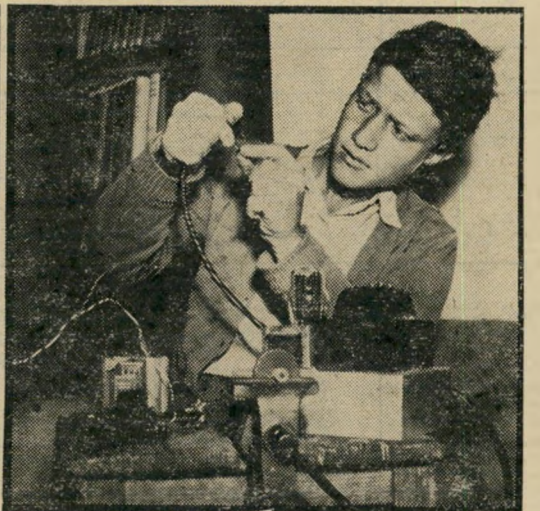
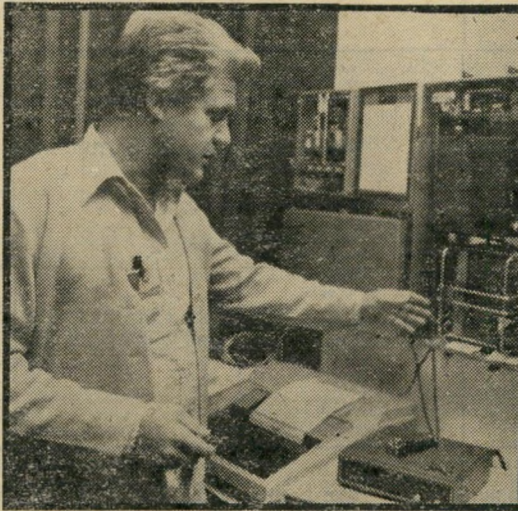
יובל בן ה-12 לא רוצה להיות אפילו מהנדס-חשמל. "אני חושב שאלמד אמנות," הוא מגלה וממשיך כמתר בצל: "לא מצאתי משהו אחר." הוריו המושעשעים מן התשובה, מרגיעים את הילד המאוכז ומבטיחים לו כי בחיים יש הפתעות, ומה שנראה כה קבוע ומוצק בגיל העשרה, עשוי להשתנות.

נישואיהם הציבה יעל אולטימטום: יעל אבנרי אינה חוזרת לשם הגלותי בלאו. בעצה אחת עם אחיו של דני, רוני, החליטו לעברת את שם המשפחה. היום רואה זאת דני כצעד חיובי, בעיתוי מוצלח. אולם מחלוקת השמות לא הסתיימה בכך. לבנו בכורו רצה דני לקרוא על שמו של מצביא ישראלי, שאול. ואכן, בראיון שנערך עמו כשהיה בן 15 ציין, כי שאול המלך הוא הגיבור ההיסטורי החביב עליו ביותר. אולם יעל, שהשמות המודרניים מקובלים עליה יותר, הכריעה את הכף לטובת השם אמיר. אמיר עצמו בן ה-18 מושך כתפיים באדישות: "לי זה בכלל לא משנה."

אחרי הלימודים בטכניון, שאותם סיים בהצטיינות, המשיך דני בשירות צבאי בחיל-האוויר, גם כקצין בצבא קבע. למרות שעבודתו בצבא מוגדרת כפיו כמעניינת ביותר, הוא נטש גם אותה לטובת הלימודים. תוך שנה הוא עזב את הארץ ונסע לארצות-הברית ללימודי דוקט

ה חינך השרוק של תנועת-הנוער הסוציאליסטית חי היום בוויולה גדולה ומרווחת, מרוצפת שיש, בפאתי שכונת הווילות תל-ברוך שבצפון תל-אביב. מהנדס-החשמל משמש כיום מנהל בחברה אמריקאית, שערכי תנועת-הנוער זרים לה לחלוטין.

בעבר נשאל "ומה יהיה אם התנועה לא תגלה את כישרונך?" הוא השיב אז בצער: "יהיה זה משבר רציני. אבל בינתיים אינני רוצה לחשוב על כך." עננה קלה זו לא הצליחה להעיב בזמנו על שמה הבהירים של האידיאולוגיה שסחפה אותו. כל מעייניו של החניך הנלהב היו נתונים לאידיאל ההגשמה. בתנועת-הנוער הוא גם מצא את החברה שבה רצה, וליבו היה כל כולו שבוי במיל-חמתה הנואשת של התנועה בחברות הסאלונויות. אף כי רבים חשבו כי מילחמת החולצה-ההכחולה בחולצה המשור-בצת, בגיין קלי ובסיד צ'אריס, בגרבי הגיילון ובשמלות הנשף, היא מילחמה אבודה, לדני בלאו היה ברור שהקר

בבניית מקלט-רדיו קטנים ותנועים חשמליים זעירים. היום משמש מהנדס-החשמל, דני ברנע, כמנהל בחברה למכשירי קשר, כשעיסוקו כיום הוא מורכב ומתוחכם.

טראס בהנדסה ובמתמטיקה שימושית. בסיום לימודיו באוניברסיטת בראון שבפרובידנס, שאותם מימן בעזרת מילגה, הוא קיבל את התואר. "יחד עם הנרי קיסנברג", מוסיפה יעל בחינך, זה שהיה באותה תקופה שר-החוף של ארצות-הברית, קיבל אז תואר של כבוד.

מקום כבוד לפסנתר

מלכד הרחבת האופקים וההשכלה, הצליחו בני הזוג להרחיב גם את מישפחתם בארצות-הברית. "יובל הוא האמריקאי שלנו," מציינת אמו בחינך והמבטא האנגלו-סכסי בדיבורו של יובל כמו מאשר זאת. את החלטתו לחזור ארצה הוא מכנה כ"לא נכונה מבחינה מיקצועית." למרות זאת, היא היתה בלתי נמנעת. "זה חלקה של תנועת-הנוער בחינוכי, בנקודה זו נשארתי פסי ריוט במלוא מובן המילה."

מאז ועד היום הוא עובד בחברה כמנהל אגף מר-צרים בחטיבת התיקשורת, בעיקר בנושאי פיתוח מר-צרים ושיווקים. אשתו, יעל, היא מורה ומחנכת בבית-ספר. כחינך התנועה, קיבל דני גם בעבר את הצד הרציני

אלקטרוניקה - אז ועכשיו

בצעירותו שאף דני להיות מהנדס-חשמל כאביו, ועסק

יובל לנצחון. אחרת, אם הדרדרות שכזו תנצח, מה יהא על המדינה?!

דני הצעיר טען אז בלהט, גם למטרתה העיקרית של התנועה, ההצטרפות לקיבוץ. גם המסלול הקבוע המוביל לשם היה מקובל עליו ללא סייג. הוא, כמוכח, יתגייס לנח"ל, במסגרת הגרעין שלו. אולם אפילו אחד מכל אלה לא התגשם.

"המשבר הרציני", שנראה אז כה היפותטי, לא אחר לבוא. מדיניות ומויכוחים שנערכו בין חבריו, בקן השומר-הצעיר, התברר לדני כי מעטים הסיכויים שהקיבוץ אכן יאשר לו ללמוד כרצונו. דני, שלא רצה לעשות שקר בנפשו, החליט שחלומה להיות מהנדס-חשמל, כאביו, גדול וחוק מהאידיאל הקיבוצי. תוך שלושה חודשים הוא מצא עצמו מחוץ לתנועה, כשהוא מפנה את מרצו הרב ללימודים.

היום, חינך התנועה דני בלאו הפך לד"ר דינאל ברנע. ומשמש כמנהל בחברה למכשירי-קשר מוטורולה.

אחר שסיים את לימודיו בתיכון הוא הצטרף לעתודה האקדמאית, שבמסגרתה למד במשך ארבע שנים הנדסת-חשמל בטכניון.

כשהיה דני בן 20 נשא לאשה את חברתו מהתיכון, יעל, ותוך זמן קצר נולד בנם הבכור, אמיר. לפני

מהורה לטנו

עבר דני לאחר שזנב את תנועת-הנוער. היום אין הוא בוחל עוד בריקודים המודרניים. בתמונה הוא נראה רוקד סטנו סוטר בכסס נישואיו עם יעל.

במשך שבועיים ימים עברו חוקרי "העולם הזה" לפני 25 שנים בכל הארץ, ראינו בני נוער ישראלים, בני כל השכבות

החברתיות. החוקרים הציגו להם, נוסף על השאלות השוט-פות, שאלון אחיד, מורכב מעשר שאלות. המטרה: לקבל

<p>1. מה אתה רוצה להיות בחיים?</p>	<p>2. האם אתה מרוי צה מחייך כמו שיהם, או שאתה מרי גיש כי חסר לך תוכן בחיים?</p>	<p>3. האם אתה מקנא באחייך המבוגרים מתקופת המאבק והושב שגהם היה יעוד בחיים, אשר אין לך?</p>	<p>4. האם אתה מוכן להיענות לקריאה, לז קם מנהיג והיה דורש ממך לנמוש את ביתך וחייך הי רגילים ולצאת ל אידיאל שנראה לך נכון?</p>	<p>5. האם אתה חושב שעיקר מטרתו של אדם היא לבנות את חייו כפרט בי צורה נכונה, או שי מטרתו העיקרית היא לשרת את הי חברה?</p>	<p>6. באיזה גיל אתה חושב להתחתן? האם אתה שואף לחיי מישפחה? (האם את חושבת שאמהות היא הי יעוד העליון של הי אישה?)</p>	<p>7. האם אתה חושב שיהיה לך שווה פחות מן הי דורות שקדמו לך?</p>	
<p>בן הקיבוץ יפתח ספקטור</p>	<p>בצבא — טייס, בקיבוץ — מכר נאי.</p>	<p>מצויין לי.</p>	<p>הייתי רוצה להיות אחד מהם. אבל לנו יש יעוד לא פחות מהם.</p>	<p>אני מוכן לכל.</p>	<p>בוודאי שהחברה קר דמת.</p>	<p>אחרי השרות בצבא.</p>	<p>הדור שלנו שווה לדור הקודם, עולה בהרבה על הדורות הגלרי תיים.</p>
<p>בת המעברה מזל תנונה</p>	<p>רוקחת, אחות או פקידה מוסי מכת.</p>	<p>אינני מרוצה ביותר. היי המעברה אינם נרי חים. אין בהם פרטיות. אין אפשרות להמשיך בלימודים.</p>	<p>יש לקנא בהם. אינני שמחה שבאתי אל המור. כן. היה להם סיפוק בי חיים.</p>	<p>לא בגיל זה. אולי יותר מאוחר, ורק במקרה קיי צוני.</p>	<p>על האדם לשרת את עצמו והחברה במידה שווה.</p>	<p>אתחנן עד כמה שאפיי שר מאוחר יותר. אני רוצה להיות חופשייה ללמוד. אשה צריכה לחשוב גם על דברים אחרים.</p>	<p>לא פחות ולא יותר. הדור החדש ממשיך בהישגים של הדור הקודם.</p>
<p>הנער העובד משה משיה</p>	<p>בעל מיקצוע טוב.</p>	<p>לא חסר לי כלום. חוץ מסידורים ביתיים.</p>	<p>אני מקנא מאד באנשי המתרת. היה להם יותר סיפוק מאשר לנו.</p>	<p>אני מוכן.</p>	<p>בן אדם צריך לחשוב קודם כל על עצמו, אך לא רק על עצמו.</p>	<p>אחרי השרות בצבא. בינתיים אינני חושב על זה.</p>	<p>הדור שלנו אינו גרוע מן הדורות הקודמים.</p>
<p>בת המושבה עליזה שחר</p>	<p>אינני יודעת. אולי מורה לי התעמלות, ואורי לי סתם מורה.</p>	<p>לא חסר לי כלום.</p>	<p>אינני מקנאת בהם.</p>	<p>הייתי מסוגלת למלא את חובתי ולעזוב את הבית.</p>	<p>העיקר הוא לשרת את החברה.</p>	<p>אתחנן אחרי השרות. אמהות היא יעוד על-יון, אך צריכים גם להתעניין במיקצוע.</p>	<p>אינני יודעת.</p>
<p>התלמידה רות צירנוב</p>	<p>מורה להתעמלות.</p>	<p>אני רגילה לחיים בלי תימגוונים.</p>	<p>עכשיו הנוער יותר ריי קני. לדור הקודם היה יותר יעוד.</p>	<p>אינני חושבת שהייתי הולכת.</p>	<p>שני הדברים חשובים במידה שווה.</p>	<p>אינני יכולה להשיב ברורות.</p>	<p>אנחנו לא היינו מסוי גלים להגיע למה שהם הגיעו.</p>
<p>הנער העולה שלום אמסלם</p>	<p>הקלאי.</p>	<p>מרוצה. לפעמים חסרים הורים. גלמוד.</p>	<p>אני חושב להיות כמוי הם. אם תהיה לי ההז דמנות.</p>	<p>כן.</p>	<p>אדם חייב לבנות את חייו הפרטיים, וגם לע-זור לאחרים.</p>	<p>לא חשבתי על כך. אולי אחרי הצבא.</p>	<p>הדור שלנו יותר גרוע.</p>
<p>הגרניעי יצחק סיניבר</p>	<p>טייס.</p>	<p>רוצה להיכנס לתנועת הנוער.</p>	<p>היה להם יעוד בחיים. אך אין זאת אומרת שגם לנו אין יעוד כזה.</p>	<p>הייתי מוכן להקריב הכל למען אידיאל הי התיישבות בנגב.</p>	<p>האדם משרת את החבי רה בזה שהוא בונה את חייו בצורה הנכור גה.</p>	<p>בגיל עשרים ושלוש.</p>	<p>הדור שלנו שווה פחות.</p>
<p>הערביה עפאך מזכר</p>	<p>אחות.</p>	<p>חסר לי חופש. אין בי לויים חוץ מימק"א. הייתי רוצה יותר מסי בות, אסיפות-חברה, מגע חופשי עם הנוער.</p>	<p>אינני מקנאה לא בלור חמים היהודים ולא בר ערבים.</p>	<p>הייתי מוכנה להקריב הכל למען אידיאל של קידמה.</p>	<p>שרות החברה קודם לכל.</p>	<p>אתחנן אחרי גיל עש-רים.</p>	<p>אינני יודעת.</p>
<p>חניך התנועה דניאל בלאו</p>	<p>מהנדס חשמלאי.</p>	<p>לא חסר לי דבר.</p>	<p>יש מה לתת גם עכשיו, לא רק דם.</p>	<p>כרגע אני חושב שכן.</p>	<p>המטרות משולבות. מי שבונה את החברה, בונה גם את עצמו.</p>	<p>אינני יודע.</p>	<p>בדור שלנו יש ירידה לכיוון הסלובני. הם חושבים רק על עצמם. אינם יודעים לשם מה הם צריכים את המדי גה.</p>
<p>בת העיר נורה ירושלמי</p>	<p>סופרת, או עור-רכתידין.</p>	<p>אני מרוצה מאד.</p>	<p>אינני מקנאה בהם. אבל פה, הייתי מצטרפת אליהם.</p>	<p>הייתי מוכנה להגן על הארץ.</p>	<p>גם הפרט וגם החבי רה חשובים.</p>	<p>אתחנן בגיל 19. אבל אינני רוצה להיקבר כל החיים עם הילדים.</p>	<p>ערך הדור החדש ירד. גם המוסר ירד.</p>

נות מנקודות-מבט שונות על אותן הבעיות. להלן ניתנות תשובות (מס' 10 עד 14), המאפשרת השוואה בין החלומות אז והמציאות. 1940, שניתנו לפני 25 שנים (מס' 1 עד 9). השבוע הושלמה החקירה בני-הנוער, כטיפוסים המאפיינים את השכבות השונות, של שנתון

10. מה אתה עו"ן? מה היום, ועד היכן הגעת בלימודיך?	11. האם חסר משהו בחייך, כי יום?	12. מהו מצבך הי"ן? מי שפחתה?	13. האם שירתת בצבא?	14. מה דעתך על חיך, ועל שאיפוי תיך שלא התגשי מ?	9. לו יכולת להמ"ן? או שירותך הי"ן? עשר שנים, האם היית מנצל הזדמ"ן? נות זו בשימחה?
טייס.	לא חסר כלום.		כן.		שמח להתגייס לצה"ל. רק בן-אדם מוכשר צריך לקבל אפשרות להמשיך בלימודיו.
פקידה. סימתי תיכון, לאחריו למדתי בקורסים מצומצמים.	תנאים כלכליים גוחים יותר, שיאפשרו חזרה לארץ.	נישאתי לפני שלושה חודשים, אין לי ילדים עדיין.	לא שירתתי, בגלל התי"ן גדות ההורים.	אילו ניתנה בידי האפי-שרות, אני חושבת ש-הייתי מצליחה להגשים את שאיפותי.	בהחלט. אשתדל להי-שאר במסגרת הלימו-דים.
בעל מאפיה לבורקס, לא למדתי בתיכון.	לא חסר לי כלום.	נישאתי בגיל 24 ואני אב לשלושה ילדים.	שירתתי בשיריון, ונשי-ארתי תשע שנים ב-צבא-קבע. כרס"ר.	אני מרוצה היום מחיי ולכאן רציתי להגיע.	אויברסיטה? לא!
מורה להתעמלות. סימתי תי סמינר למורות.	לא חסר לי כלום.	נישאתי אחרי השירות, בגיל 21, ואני אם ל-ארבעה ילדים.	שירתתי כמדריכת-ספורט.	אני מרוצה מחיי במו-שב, רקדנית? משוכתי-נעורים.	הייתי מוכנה להמ-שיך — בסמינר למו-רות.
גננת. סימתי סמינר למורים ולגננות.		נישאה בגיל 20, אם ל-ארבעה ילדים.	שירתה במטה חיל-האוויר.		לא אלק לאוניברסיטה.
סגן-מנהל סניף של בנק. סימתי את מיק"ן והישראל, והשתלמתי בקורס מצומצם בכל-ילה.	מעוניין בתנאים כל-כליים טובים יותר.	נישאתי בגיל 21, אב לשלושה.	שירתתי בסירת צנ-חנים.	לפי כישורי יכולתי להגיע רחוק יותר. חבל שלא הצלחתי להגשים את שאיפותי.	אינני יודע.
מורה לילדים חירשים-אילמים. סימתי תיכון, והשתלמה במיסגרת משרד-החינוך.		נישאה בגיל 25, אם לשני ילדים.	כנערה ערביה היתה פטורה משירות.		הייתי מעדיפה ללמוד ולהשתלם.
מהנדס חשמל. סימתי תואר שלישי באוני-ברסיטה.	לא חסר לי דבר.	נישאתי בגיל 21, אב לשלושה.	שירתתי בחיל-האוויר, במיסגרת העתודה הי-אקדמאית.	אני מרוצה מחיי כיום, חבל שאידיאל ההגשמה התנגש ברצוני ללמוד.	הייתי לומד ברצון עוד עשר שנים.
עקרת-בית. לא סימתי תיכון.	אישית, מרוצה מאד, באופן כללי אני מודי-אגת ממה שקורה ב-ארץ, ולכן אני דואגת לעתיד ילדי.	נישאתי בגיל 17, ואני אם לשלושה.	נישאתי לפני השירות ולכן לא שירתתי.	אני מרוצה מחיי. אך מצטערת שאין לי מיק"ן צוע מוגדר.	אינני יודעת.

עלג המסלול

בסימן קיי

קולקציית האביב והקיץ שמציע אלפי יצרני בגדים, בשנה זו, עומדת בסימן הבגד הגמיש, הנוח והשימושי. כך חוזר רים אלינו הקיץ המיכנסיים כבגד לכל שעה ומתלווים אליהם בגדי הטריקו הנר חים. אף הם כבגד לכל אירוע. המיכנסיים, השולטים בכיפה, מוצעים במיגוון עשיר של דוגמות, בדים וצבעים. הגזרות רבות ושונות, מהגזרה הקלאסית ועד לגזרות הנועזות ביותר. בולטים בין המיכנסיים מיכנסי הג'ינס שחזרו וכבשו את מקומם כבגד לכל זמן, בגירסתם החדשה עשויים מיכנסי הג'ינס בד רך וצבעם כהול כזה, לא דהוי. הגזרה צרה, גבוהה במותן ומחמיאה לכל גוף. לדקות הגזרה מוצע דגם עם קפלי מותן שהוא הצעקה האחרונה באופנת הג'ינס. לצד מיכנסי הג'ינס אפשר למצוא מיכנסיים בצבעים שונים מבדי כותנה עבים או דקיקים. חידוש נוסף

נוחים ואינם מבליטים את מה שאת לא מעוניינת להבליט. אפשר להתעמל איתם, לרוץ, או לפסוע לאורך החוף. הם היו פופולריים השנה והם יהיו פופולריים גם בשנה הבאה. הרעיון המרכזי בכל סוגי המיכנסיים הוא שהבד שממנו עשויים המיכנסיים יהיה רך כמו בדי משי, כותנה רכה או טריקו.

סוג אחר של מיכנסיים הוא אותו מיכנסי רחב, מכונף במותן, ההולך בקו ישר ומסתיים הרבה מעל לקרסול. כאילו גבהנו מתוך המיכנסיים.

מיכנסי ברמודה הקלסיים גם הם באופי זה השנה. מזור שלובשים אותם עם בגדים עליונים שהם קלסיים כמו סוודרים או ז'קטים בעונת המעבר.

מיכנסי "פוף" רחבים רחבים ומסתיימים בכיווץ בברך. הם נוחים לתזוזה ואם את יושבת הם נראים ממש כחצאית. את רואה שיש לך מיבחר לא מבוטל, ואת יכולה ממש להשתולל במיכנסיים.

פסים
לאורך המיכנסיים, פרי יציר רחבו של מתכנן האופנה פרי אליס. המיכנסיים מגיעות עד מעל הקרסול, וגזרות מרובות ישר, הבד הוא מכותנה.

תפרים
רבים במיכנסי הג'ינס של אלפי, המיכנסיים בצבע כחול ותפורים בגזרת מותן גבוהה.

פירחוניות
היא מערכת זו לערב של אלפי, מיכנסיים קצרים מרוב כותנה, הצבעים הם ורוד, וטורקיז עם קפלוניים במותן וחולצה עליונה מרוב זהה. מתחזיה חזיה מפוספסת.

באוסף העונה הם הגטסו — מיכנסי טריקו קו צרים שאליהם מצטרפות חולצות "סי" בצבעים תואמים. השילוב יוצר חליפות בסיגנון חליפות הריצה (ג'וגינג). הצבעים השולטים באוסף הם צבעי הפסטל: ורודי סגול, טורקיז וירקרק, ומצטרפים אליהם גם שורה של צבעים קלאסיים יותר כחום, בז' וכחול פטרול.

מחירי המיכנסיים בקיץ זה יגיעו בין 495 ל"י למיכנס קצר ועד ל-1100 ל"י למיכנס היקר ביותר. אוברולים מ-1300 ל"י עד 1850 ל"י, טוניקות וחולצות מ-450 ל"י לחולצת "סי" ועד 1100 ל"י לטוניקה אלגנטית.

מה עם הברכיים

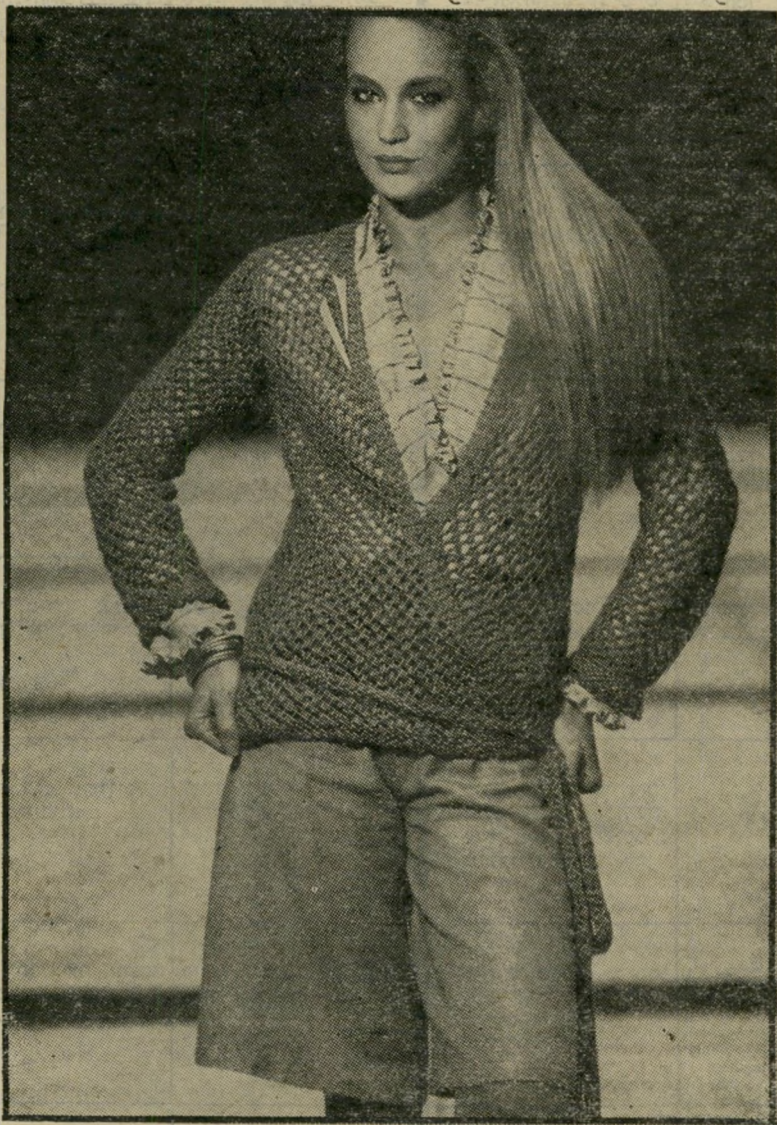
השנה יהיה שמח עם המיכנסיים. מיכנסיים נשייגשים אני מתכוונת. האופנאים הבולטים משתוללים ברעיונות מרעיונות שרבים. מיכנסיים רחבים העשויים מטריקו הולכים ונעשים צרים בחלקם התחתון. הם

סאן-לורן

מצגי את

מיכנסי

ה"ניקר"

ברמודה
הידועים הם שוב באופנה, והמעניין שלובשים אותם עם דברים קלאסיים כמו סוודרים או ז'קטים לעונת המעבר. נוסף למיכנסי הברמודה, אופנתיים מיכנסי פוף, רחבים, אשר מסתיימים בכיווץ בברך (בתמונה למעלה).

בימים אלו, לקנות את נעלי הספורט הטובות בעולם נחשב בהחלט תענוג...לא יקר

שלמה גליקשטיין אלוף ישראל בטניס והמדורג במקום ה-70 בעולם, גלעד כהן אלוף העולם בטניס עד גיל 12, חיים ארלוזורוב מס' 2 בישראל ועוד רבים אחרים בחרו ב"טורנדו" ומעדיפים אותה על כל נעל אחרת.

המבנה האורטופדי עם הרפידה המיוחדת לספיגת הזיעה, העיצוב המרהיב והחומרים המעולים, הם שעושים את "טורנדו" של "גלי" לנעל ברמה אחת עם נעלי הספורט המעולות בעולם ובמחיר...ההופך את התענוג לגמרי לא יקר!!! כשאתה קונה "גלי" אתה בחברה טובה!

היום לקנות נעל ספורט באיכות וברמה בינלאומית עשוי להיות תענוג יקר... חברת גלי מייצרת עבורכם את נעלי טורנדו: סידרה של נעלי ספורט ברמה בינלאומית, כנהוג במפעלי הספורט הגדולים בעולם. סולית הפוליאוריטן המזרקות המהווה חלק בלתי נפרד מהנעל,

טורנדו של גלי, היום יותר מתמיד.

פרסום מלניק

Gali של Tornado

השילוח

סמור
קלצ'ינסקי

האב

הורשע

בכליאת

דיפלומטים

גרמניים

בישראל

והבטיח

שלא

לחזור

על כך.

הבת

הכריזה:

"אני אתשיר!"

